BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN



Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 163 • Ekim / Cotmeh 2012 • Fiyatı / Biha: 2 TL

SURİYE

Yürüttüğünüz ve yürüteceğiniz savaş, bizim savaşımız değildir! Yürüttüğünüz ve yürüteceğiniz savaş Suriye halklarına karşı, haksız bir savaştır! Bu savaş, Baasçı faşist Esat rejimine karşı haklı halk ayaklanmasına destek değil, köstektir! Faşist Türk devletinin ve batılı emperyalist güçlerin "demokrasi", "özgürlük" şiarları, Suriye halkının diktatörlüğe karşı mücadelesinin yanında oldukları açıklamaları, sahtedir, yalandır! Bu savaşa bütün gücümüzle hayır diyoruz!

SAVAŞA HAYIR!

İÇİNDEKİLER

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi:
K. İnan • 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
İnternet Adresi: www.bolsevikparti.org
E-Mail Adresi: mail@bolsevikparti.org · Tel. & Fax: 0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı: 2 YTL, £ 1.50, 2 EURO

PROLETARYA BAĞIMSIZ SINIF TAVRINI TAKINMAYI ÖĞRENMELİDİR...

Bu sayımızı yayına hazırladığımız günlerde Suriye sınırından top sesleri geliyordu. İşbirlikçi Türk büyük burjuvazisinin bugünkü hükümetinin sözcüleri Urfa'nın bir ilçesine düşüp, 2 kadın üç çocuğun ölümüne yol açan Suriye bombasının cevabının "misliyle" verildiğini, saldırının geldiği mevkinin tespit edilip Türk topçusu tarafından vurulduğunu övünerek, böbürlenerek anlatıyorlardı.

Meclis'te, Irak yanında, şimdi Suriye'ye de saldırma konusunda yetki isteyen hükümet tezkeresi AKP ve MHP'nin oyları ile onaylanıyor; hükümet bir yıllığına bu savaş yetkisini alıyordu.

Kuşkusuz bu hemen Suriye'ye karşı savaş açılacak anlamına gelmiyor. Gelmiyor, çünkü Türkiye'nin "müttefiki" batılı emperyalistler, en başta da ABD emperyalizmi, devirmeye kararlı oldukları Esat rejimini devirmek için doğrudan askeri müdahaleye henüz hazır değiller. Bu henüz hazır olmamanın geri planında bir yandan iç politika kaygıları (ABD'de Kasım başında başkanlık seçimi var! AB de mali/borç krizi ile uğraşıyor.) diğer yandan fakat, Esat sonrasının ne olacağı konusundaki belirsizlikler var. Esat'ın arkasında şimdilik duran Rusya ve Çin ile de, onların olası bir BM Güvenlik Konseyi kararına karşı koydukları vetoyu kaldırmaları için "ikna" çalışmaları da yürüyor. Türk hakim sınıfları bu şartlarda tek başlarına ve BM kararı olmaksızın, en azından NATO Konsey Kararı olmaksızın, Suriye'ye girmenin pahasının yüksek olduğunu biliyorlar. Aslında en başta Katar ve Suudi Arabistan Türkiye'ye "haydi aslanlar" gazı veriyor, ama bu gaz yetmez! ABD ve AB'nin onayı ve açık desteği gerek savaş için. O ise yok şimdilik. O yüzden, tezkere anda yalnızca bir gözdağı, hükümetin elini güçlendiren bir kart. BM kararı çıktığında da Meclis onayı vs. gibi can sıkıcı işlerle uğraşmamak için bir tedbir. Şimdi değil, ama 2013 yılı içinde bu tezkerenin kullanılacağı günler gelebilir. Türk burjuvazisi, AKP hükümeti somutunda, Suriye'ye karşı bir işgal (bu belli bir alanda, örneğin sınırdan 30-50 km derinliğinde bir "tampon bölge" kurmak, hava sahasının Suriye savaş uçaklarına kapatılması vb. biçiminde olabilir) hareketine, bir savaşa hazırlanıyor. Ve bunu şimdiden bir yandan

Suriye'deki muhalefete siyasi, lojistik ve silah desteği ile ve diğer yandan "misilleme" adı altında bombalamalarla sınırlı olarak da yürütüyor. Türk burjuvazisinin hazırlandığı ve yürüttüğü bu savaş bağlamında, işçi sınıfı bağımsız sınıf tavrını takınmalıdır. Nedir bu bağlamda bağımsız sınıf tavrı?

Yürüttüğünüz ve yürüteceğiniz savaş, bizim savaşımız değildir!

Yürüttüğünüz ve yürüteceğiniz savaş Suriye halklarına karşı, haksız bir savaştır!

Bu savaş, Baasçı faşist Esat rejimine karşı haklı halk ayaklanmasına destek değil, köstektir!

Faşist Türk devletinin ve batılı emperyalist güçlerin "demokrasi", "özgürlük" şiarları, Suriye halkının diktatörlüğe karşı mücadelesinin yanında oldukları açıklamaları, sahtedir, yalandır!

Bu savaşa bütün gücümüzle hayır diyoruz!

Biz işçi sınıfı olarak bu savaşa hayır derken, aynı zamanda burjuvazinin derdi AKP hükümetini ne olursa olsun zayıflatmak ve devirmek olan siyasi temsilcilerinin de bu savaşa hayır diklerinin bilincinde olmalı, bunlardan kendimizi kesin olarak ayırmayı bilmeli, bunların kuyruğu olmamalıyız. CHP tezkereye oy vermedi. Güya savaşa karşı. Onlar da, Rusya ve Çin'in pozisyonunda güya, komşu/kardeş ülke Suriye'nin iç işlerine karışmamak gerektiğini savunuyorlar. Ne sahtekârlık! Onların savaş karşıtlığı ve iç işlerine karışmama "ilke!" savunuculuğu, siyasi bir manevradan öte bir şey değildir. Suriye'de güya iç işlere karışmamadan yana tavır koyanlar, AKP hükümetini Güney Kürdistan'da savaşı yeter sertlikte yürütmediği konusunda, PKK ile uzlaşma aradığı konusunda eleştirmektedirler. Kuzey Kıbrıs'ın 1974'ten bu yana işgal altında tutulmasına en küçük bir itirazları yoktur vs.

Bizim burjuvazinin haksız savaşlarına karşı tavrımız ile, CHP'nin AKP'yi zayıflatmak için savaş karşıtı görünmesi arasında hiçbir bağ yoktur. Biz bütün antisavaş eylemlerimizde bunun altını çizmek zorundayız.



Yayına hazırlandığımız günlerde, savaş yalnızca Suriye sınırında değil, aylardır sınır içinde PKK-devlet savaşı olarak, büyüyerek sürüyor. Her gün karşılıklı "Şehitler ölmez!", "Şehit namırın!"lar söyleniyor. Halkın, hem Türk hem Kürt, hem bütün milliyetlerden halkların savaşa karşı olduğu bilindiği halde, savaş yükseliyor.

Mantığı ne?

AKP, 2014 ve 2015'teki üç seçime aslında savaşı sonlandırarak girmek planları içindeydi. Fakat Oslo sürecinin deşifre ve ardından çatışmalarla berhava edilmesi süreci ertesinde, seçimlere kadar bu savaşı sonlandıramayacağını gördü. Bunu gördüğü noktadan itibaren, öncelikle de milliyetçi-muhafazakar oy deposundan % 8 - % 10 arasında oy dilimini, üç seçimde —ama en azından cumhurbaşkanlığı seçiminde— yanına çekmek için, daha fazla milliyetçi söyleme ve askeri opsiyona yüklendi. Amaç, bu üç seçim sonrasında, "Anayasal" çözüm için, PKK ile pazarlığa oturulduğunda onun askeri gücünün mümkün olduğunca geriletilmiş olması, onun pazarlık marjının düşürülmesi.

PKK ise eninde sonunda pazarlık masasına oturulacağının bilincinde, pazarlık masasında ciddiye alınabilmek için savaşı yükselterek, pazarlık marjı-

nı yükseltmeye çalışıyor. Bu bağlamda Ortadoğu'daki gelişmeler, en başta da Suriye'deki andaki önemli ölçüdeki devletsizlik durumu, PKK'nin alanda daha önemli bir siyasi aktör haline gelmesinin dış şartlarını oluşturuyor.

Yani savaş pazarlığa hazırlık savaşı.

Kuşkusuz bu savaşta PKK'nin savaşı, bir yanıyla ulusal baskı ve haksızlığa karşı savaş. Biz bu yanı komünistler olarak bilince çıkartıyor ve destekliyoruz. Evet bu savaşın gerçek sorumlusu ve suçlusu, bunca ölünün, halkları birbirine düşman etmenin, kardeşi kardeşe kırdırtmanın sorumlusu faşist Türk devletidir. Onun savaşı Kürt ulusunun da, bütün milliyetlerin de ulusal haklarının ayaklar altına alınmasının sürdürülmesi savaşıdır. Haksızdır.

Diğer yandan, PKK'nin ulusal hak savaşını "Ortadoğu'da TC devletinin güçlendirilmesi" için ve Kürtler için "devlet olmayan" "demokratik özerklik" için savaş olarak yürüttüğü şartlarda, aslında AKP'nin Kürt sorununun çözümü programı ile, PKK'nın çözüm programı arasında özde çok büyük bir ayrılık kalmamıştır. Hal böyle olunca bu savaşın PKK tarafından da yükseltilmesinin bir tek mantığı kalıyor geriye: Kuzey Kürdistan bölgesinde esas siyasi rakip olarak görünen AKP hükümetinin zayıflatılması, yıkılması!

Sınıf bilinçli işçi sınıfı bütün bunların bilincinde olarak ikili bir göreve sahiptir. Türk işçileri öncelikli olarak Türk şovenizmine karşı mücadele edip, Türk devletinin Kuzey Kürdistan'daki haksız savaşı derhal durdurması için mücadele eder, bu savaşı engellemek için "vatan hainliği" yaparken; sınıf bilinçli Kürt işçileri de PKK'nin reformist, burjuva milliyetçisi çizgisi ile hesaplaşmalı, gelinen yerde bu savaşın artık Kürt ulusunun ulusal hakları için savaş olmaktan çoktan çıkmış olduğunu Kürt halkına anlatmalıdır.



Yayına hazırlanırken yaşadığımız bir gelişme de Balyoz davasında ilk kararın çıkması oldu. Onlarca —içlerinde orlarkorlar vs. generaller de olan— muvazzaf ve emekli subay, hükümete karşı darbe girişimi içinde olmak suçlamasıyla yüksek hapis cezalarına çarptırıldılar. Bu Türkiye tarihi açısından bir ilk.

Kemalist kesim derhal yaygarayı bastı: Balyoz davasındaki bu kararlar, yargının siyasallaştığını, Türkiye'de adaletin kalmadığını, Türk ordusunun Atatürkçü kadrosunun tasfiye edilmek istendiğini vs. gösteriyordu.

Buna karşı AKP yandaşları da, sonuçları "demokrasinin zaferi" olarak kutladılar.

Aslında ne biri, ne öbürü.

Türkiye'de yargının siyasallaştığını, bu dava sonuçlarının bunu gösterdiğini söylemek sahtekârlıktır. Çünkü Türkiye'de yargı yeni siyasallaşmıyor. Her zaman siyasi iktidarın uzantısı olarak hareket etti. Burada değişen bir şey yok. Değişen siyasi iktidardır. Dün Kemalistler iktidarda idi, yargı onların denetiminde idi; şimdi AKP iktidarda, yargı esas olarak onun denetiminde. Fakat bu bağlamda bu davadan bu kadar yoğun ve ağır cezalar çıkması AKP'nin de —en azından bir bölümü için— istediği bir şey değildi. Bu anlamda yargı düne göre siyasi iktidardan görece daha bağımsız!

Ordunun Atatürkçü kadrosunun tasfiyesi vs. meselesine gelince, tasfiye edilen kesim açık darbeci kesimdir. Ordunun diğer Atatürkçü kesimi işbaşındadır!

Bu davadan çıkan kararların demokrasinin zaferi vs. olarak kutlanmasına gelince: Davadan çıkan kararlarda; a) Mahkeme heyetinin bir dizi lehte delili, b) savunmanın bir dizi tanık dinlenme taleplerini hiç dikkate almadığı, c) "kuşkulu haller sa-

nık lehine yorumlanır" burjuva hukuk kuralını hiçe saydığı açıktır. Böyle bir durumda demokrasinin zaferinden söz etmek, bundan söz edenlerin demokrasi ufkunun ne olduğunu gösterir yalnızca!

Biz komünistler, bir askeri darbenin Antakya (Arabistan) - Kuzey Kürdistan - Türkiye tarihinden bir daha gelmemecesine silinip atılmasından yanayız. Bu anlamda atılan ve askeri bir darbe ihtimalini azaltan girişimleri olumlu buluyoruz. Fakat şunu da hiç unutmuyoruz ve unutturmak da istemiyoruz:

Tek başına sivilleşme, askeriyenin siyasi hayatı belirleyen aktör olmaktan çıkarılması vb. eşittir, gerici burjuva demokrasisi anlamında da, demokrasi değildir. Faşizm askerin belirleyici unsur olmaktan çıkarıldığı yerde, "sivil" siyasetçilerle de olur. Örneğin Almanya'da Nazi imparatorluğunda belirleyici kurum ordu değil parti idi. Aynı şey İtalya'daki faşizm için geçerli idi. Bugünün Antakya (Arabistan) - Kuzey Kürdistan - Türkiye'sinde AKP iktidarında, evet dünün yönetici bürokrat devlet elitinin iktidarı tasfiye oluyor; evet ordunun açık darbeci kesimi tasfiye ediliyor, iktidar sivilleşiyor, kağıt üzerinde yasalarda burjuva demokrasisi yönünde değişiklikler yapılıyor, fakat devralınan halka, emekçilere, devrimcilere, muhaliflere karşı ceberut faşist rejim, bu kez başka yöneticilerle sürüyor. Hamamcı değişiyor. Hamamda henüz onun değiştiğini, yenileştiğini söyleyecek köklü bir değişiklik yok.

Hamamcı halkın oy desteğine sahip. Temel değişiklik bu.

Bize hamamcı değişikliği değil, yeni hamam lazım! Bunu ancak halk kendi iktidarında kendisi, eskisinin yıkıp yenisini kurarak yapabilir.

Ergeç yapacaktır da!

5 Ekim 2012

Bir tarihi

Ülkelerimizde kadınlara ve çocuklara karşı erkek şiddeti bir türlü gündemden çıkmıyor. Pederşahi zihniyet ve Maçizm, toplumda hala egemenliğini sürdürüyor. Bu hemen bütün kapitalist ülkelerde de böyle. Fakat ülkelerimizde pederşahi zihniyetin ve maçizmin dışa vurumu, gerici de olsa burjuva demokrasisinin yerleşmiş olduğu ülkelerdekine göre çok daha kaba vahşi biçimlere bürünüyor.

Kuşkusuz son on yıllarda bu bağlamda toplumda belirli gelişmeler oldu, kapitalizmin gelişmesine bağlı olarak feodal düşüncelerle, burjuva düşüncelerin çatışmasında burjuva düşünceler de epey mesafe kat etti. Kadınlara ve çocuklara karşı erkek şiddeti konusunda, bunu suç olarak gören kimi yasalar çıkarıldı. Fakat esasta Avrupa Birliği'ne uyum adına çıkarılan yasalar bir şey, gerçek hayat başka bir şey bu alanda.

Üst yapıda hâlâ baskın olan yarı feodal değer yargıları, gelenek ve görenekler erkeklerin eşlerini ve çocuklarını kendilerine ait "mal" ları olarak görmelerini "normal" hale getiriyor. Şiddet'in günlük "normal" biçimleri, hakarete uğrama, aşağılanma, yaralanmadan, hastanelik olmadan dövülmek vb. zaten kadınların geneli için de kader olarak, erkeğin hakkı olarak kabul edilmeye devam ediyor. Bu gibi şiddet biçimlerinin, şikayetçisi gayet sınırlı olduğu gibi, burjuva medyada haber değeri filan da yok. Haber değeri olan şiddet eylemleri, medya tarafından aynı zamanda voyorizmin (dikizciliğin) bir aracı olarak da kullanılan, herkesin gözü önünde, sokak ortasında, kamuya açık alanlarda yaşanan kaba vahşi cinayetler. Kimi zaman töre, kimi zaman "bana yar olmayanı, kara toprak paklar" cinayetleri bunlar. Geri planında erkeğin "kadınının!" mal olarak görülmesi düşüncesi yatıyor. Çocuklar bu bağlamda kadınların "kaderi"ni paylaşıyor. Bir farkla, onlar yalnızca erkeklerin değil, aynı zamanda yetişkin kadınların da şiddet eylemlerinin hedefi. Şiddet bir çeşit "eğitim" aracı!

Ülkelerimizin devrimci örgütleri de, toplumda baskın olan pederşahi zihniyetten, maçizmden arınmış değil. Devrimci kadın da kimi hallerde devrimci

"eşi"nin şiddetine maruz kalabiliyor. Devrimci erkek de, eşinin, annesinin, ablasının vs. yardımıyla da çocuklarını dayakla korkutup, eğitebiliyor. Devrimci erkek birlikte yaşadığı ve devrimci olmayan kadını gerektiğinde "sopa" ile eğitme hakkını kendinde görebiliyor. Devrimci örgütlerde toplumun genelinden biraz değişik olarak şiddetin çok kaba biçimleri değil, daha rafine biçimleri gündemde. Fakat toplumun genelinde var olan "suskunlukla" kabul, devrimci örgütlerde de suskunlukla üzerini örtme, bunu sorun etmeme (Daha önemli işler var!!! Olur böyle şeyler!!!) şeklinde sürüyor.

Biz Bolşevikler bu lanetli "gelenek!"le bağımızı koparmak için bundan 24 yıl önce 1988'de, Partimizin Örgütsel Kongresinde; "Kadınlara ve çocuklara karşı şiddet parti üyeliği ile bağdaşmaz. Kadınlara ve çocuklara şiddet uygulayanlar partimize alınmaz, partimizde barındırılmaz." kararını aldık ve bu kararı tüzüğümüzün parçası haline getirdik. 24 yıl öncesinde bu KK-T-AA somutunda muazzam bir ileri adımdı. Devrimci çevreler açısından var olan ve fakat suskunlukla geçiştirilen, yok sayılan bir olguyu tespit ediyor ve bu konuda komünist tavrı ortaya koyuyorduk. Hem içerden, hem dışardan itirazlara rağmen yaptık bunu.

Bu sayımızda, 1988'de Bolşevik Partizan'da yayınlanmış, ve bu kararımızı açımlayan iki yazımızı yeniden yayınlıyoruz. Yeniden yayınlanma ihtiyacı öncelikle içimizde ve çevremizde yeni olan genç yoldaşlarımıza parti çizgimizi tanıtma, kavratma görevinden doğuyor. Bugün bir çok oldukça yeni yoldaşımız, parti çizgimizi doğru dürüst tanımıyor.

Diğer yandan aslında parti çizgimizi çok iyi bilen tanıyan kimi eski, "uzun yıllardır saflarımızda" olan yoldaşlarımızdan bazıları, kendi somutlarında bu bağlamda parti suçu işlediklerinde sanki hiç eğitim görmemiş, yeni partili olmuş insanlar gibi muamele görmelerini talep edebiliyor. Bu yoldaşlar, bu parti suçu bağlamında örneğin yönetici bir kurumda yer alan bir "eski" yoldaşla, henüz parti çizgimizi yeni tanımaya başlayan, partinin içinde yeni olan bir yoldaşın aynı kategoride ele alınamayacağını görmüyorlar. Bunlar bu partinin yönetici kademelerinde olan birinin, ya da uzun yıllardır parti üyesi olup, partinin çizgisini tanıyan bir yoldaşın, eşine ve çocuğuna karşı şiddet uygulaması halinde, partimizin bu konudaki tüzük hükmünün yalnızca bir biçimde yorumlanıp , uygulanabileceğini –bunun derhal ihraç olduğunu– görmüyorlar . Bunlarla yeni üyeler arasında belli bir ayrım yapılmasını "çifte standartçılık" vb. olarak adlandırabiliyorlar. Bu "çifte standarta" karşı tavırdan kasıtları, tabii kendilerinin de yeni bir parti üyesi gibi muamele görmeleri talebidir.

Aşağıda yayınladığımız yazılarda öne çıkan noktalar şunlardır :

* Şiddet olayları yoldaşların özel sorunları değildir. Parti bunlar müdahele etme hakkına ve görevine sahiptir.

* Partimizin "üyelikle bağdaşmaz" kararı, üyenin şiddet uyguladığı ilk durumda onun derhal ve otomatikman Partiden dıştalanması anlamına gelmez.

* Her şiddet olayında olaya somut yaklaşılıp, partiden dıştalanmaya kadar varan değişik cezalar verilmesi mümkündür.

* Öyle somut durumlar vardır ki, bunlarda derhal üyelikten çıkarılma tek doğru cezalandırmadır.

1988'deki kararı açımlayan ve bugün yeniden yayınlama ihtiyacı duyduğumuz yazılarda görüldüğü gibi , Bolşevik bir Partinin yönetici organlarında olan, ya da uzun yıllardır parti üyesi olan, partinin bu konudaki çizgisini de bilen birilerinin kendi eşine veya çocuğuna şiddet uyguladığı hallerde nasıl bir ceza verilebileceği tartışılmamakta, buna somut cevap verilmemektedir. Bu anlaşılır bir şeydir de, bunu tartışmaya ihtiyaç yoktur. Bu durumlarda yukarıdaki yazıların yaklaşımının mantığı çerçevesinde verilecek cevap bellidir: Derhal ihraç!

Bunu yapmayan bir örgütün ciddiyeti haklı olarak sorgulanır hale gelir!

1 Ekim 2012

EMEKÇİ KADINLAR KATILMADAN DEVRİM OLMAZ! DEVRİM OLMADAN EMEKÇİ KADINLAR KURTULAMAZ!

BOLŞEVİK PARTİZAN dergisinin Kasım 1988 tarihli 46. sayısında yayınlanan bir makaleyi aşağıda tekrar yayınlıyoruz. 1994'te yapılan V. Kongremizde, parti tarihinde yeni bir sayfa açan kararıyla, o güne dek TKP/ML (BOLŞEVİK) olan parti ismini BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE) olarak değiştirdi. Aşağıda 24 yıl önce yayınladığımız yazının aslına uygun kalınarak, yazıda sadece TKP/ML(B) adının geçtiği yerlerde, BP/KK-T olarak yazılmıştır.

ÖRGÜTSEL KONFERANSIN ALDIĞI BİR KARAR ÜZERİNE:

Kadınlara karşı şiddet parti üyeliği ile bağdaşmaz!

(Burada elimize geçen BP(KK-T)'nin bir konferans kararını açıklayan iki bölümlük bir yazının ilk bölümünü olduğu gibi yayınlıyoruz. - Yazı Kurulu)

BP(KK-T)'nin örgütsel konferansında bir bölüm kadın yoldaş tüzüğe ek olarak şu karar önerisini oylamaya sundular:

"Konferansımız, kadınlara ve çocuklara karşı şiddet uygulanmasının partimizin üyeliği ile bağdaşmadığını; kadınlara ve çocuklara şiddet uygulayanların partimize alınmayacağını ve partimizde barındırılmayacağını açıklar." (Bolşevik, S.23, s.52)

Bu ek önerisi büyük çoğunlukla onaylandı. Karşı oy kullanan olmadı. Çekimser oy kullanan az sayıda delege, bu çekimserliklerini böyle bir kararın özellikle Türkiye/Kuzey Kürdistan şartlarında derhal ve radikal biçimde uygulanması halinde, örgüte zarar getirebileceği vb. biçiminde gerekçelendirdiler.

Böyle bir kararın önemi, gerekliliği ve içeriğinin ne olduğunu tartışmaya geçmeden önce, bu bölümde özel olarak kararın **kadınlarla** ilgili bölümü üzerinde duracağımızı; çocuklarla ilgili bölümünü ise ikinci bölümde ayrıca ele alacağımızı belirtmek istiyoruz.

Alınan kararda sözü edilen "kadınlara şiddet uygulanması" devrimci erkeklerin birlikte yaşadıkları kadınlara karşı kullandıkları şiddettir. Sınıf mücadelesi içinde burjuvazinin safında açıkça yer tutan ve burjuvazinin diktatörlüğünün parçası olan insanlara karşı, bu arada tabii ki kadınlara karşı da şiddet sorunu değildir burada tartışılan. Bunu da en baştan açıklamak istiyoruz.

BÖYLE BİR KARAR BUGÜN İÇİN NEDEN GEREKLİ VE DOĞRUDUR?

A) Bununla ilgili olarak geçmişteki tavrımız:

Kadınlara ve çocuklara karşı şiddet sorunu, devrimci çevreler açısından, ilk defa bu konferansta gündeme gelmedi. Bu sorun bizim açımızdan ilk olarak 1980'de ATİF'in yayın organı "Mücadele"de devrimci kamuoyu önünde tartışmaya açıldı. ATİF içinde örgütlü çalışan bir devrimcinin, karısını uyarıla-

ra, yapılan özeleştiri vb. rağmen hep yeniden dövmesi olayından yola çıkılarak, kadınların ve çocukların dövülmesinin feodal despotizm olduğu, karılarını döven devrimci erkeklerin pratiklerinin, kadınların ezilmesine karşı mücadele edilmesine dair teorileri ile çeliştiği, pratiklerinin sosyal-faşist bir pratik olduğu ve bununla hiçbir şekilde uzlaşılamayacağı, tersine bu ideolojiye karşı tutarlı mücadele edilmesi gerektiği, söz konusu erkeklerin dernekler içerisinde açıkça uyarılacağı ve teşhir edileceği ve yaptıkları işin devrimcilikle bağdaşmadığını görmeyen, pratiklerini düzeltmeyen erkeklerin derneklerden dışlanacağı şeklinde doğru bir tavır takınılmıştır. "Kadınlar Kocalarının Kölesi Değildir" başlıklı makalede aşağıdaki doğru şiarlar atılmıştır:

"Kadınlara ve çocuklara uygulanan zulme karşı çıkalım! Kocalarından dayak yiyen kadın arkadaşlarımızı koruyalım! Onlara destek olalım! Ve çocuklarını; karılarını döven erkek arkadaşlarla uzlaşmayalım! Bu konuda iflah olmazları içimizden atalım!" (Mücadele, S. 46, s. 6-7 veya "Kadının kurtuluşu sorununda bugünkü görevlerimiz- Geçmişimizin değerlendirilmesi", BP Yayınları, s. 38-44)

Bu makaleyle, devrimci çevre içerisindeki feodal düşünce tarzına ve pratiğine karşı doğru bir mücadele kamuoyu önüne taşınmıştı. Ne yazık ki ama bu mücadele birkaç somut olayla sınırlı kaldı; çünkü pratikte erkek devrimcilerin karılarını dövmesi şeklindeki sosyal-faşist tavırlarının savunulmaya çalışılması tavrı devam ediyordu. Bu tavır, devrimci erkeklerin – çoğunlukla devrimci faaliyet göstermeyen - karılarını dövmesinin mutlaka bir sebebi vardır, erkeklerin yanlış tavırlarına karşı mücadelede ideolojik mücadele birincildir ve örgütsel tedbirler almak sekterliktir gibi görüşlerle gerekçelendiriliyordu. Böylesi erkek şovenisti tavra bir örnek, Mücadele sayı 48'de yer alan "Bir Tartışmaya Katkı" başlıklı mektuptur. Bu mektup haklı olarak şiddetle eleştirildi. Fakat burada, o dönem özellikle kadın devrimcilerin baskısıyla başlamış olan bu sorundaki erkek şovenisti tavra karşı mücadelenin sonuna kadar götürülmemiş olduğunu, özellikle Partizan'dan ayrılma döneminden sonra bu sorunun bilinçli ele alınmamış olduğunu öz eleştirel olarak tespit etmek zorundayız. Böylelikle, örgütlü devrimci erkeklerin karılarını dövmesi olayı – bizim çevremizde - hep yeniden gündeme gelebiliyordu.

8 Mart toplantılarında kadınlara karşı şiddet sorunu hemen her zaman gündeme geliyor; özellikle kadınlar tarafından ortaya atılmasına, şiddetli tepkilere, tartışmalara yol açmasına rağmen, bu sorun sürekli "eğitim", "ideolojik mücadele" sorunu olarak görülüyor, gösteriliyor ve ama geçmişte kitle teşkilatları açısından atılmış olan ileri adımın – yani mücadeleyi örgütsel tedbirlerle desteklemek - düzeyine bir türlü gelinemiyordu. Tersine bu sorun hep kitleler açısından ele alınıyor ve parti örgütü açısından sorun olarak bile görülmüyordu.

Örgütsel Konferansın bu kararı alması bu yüzden gerekli ve doğrudur ve bugün kadınlar sorununda pratikte bulunduğumuz noktayı gösterdiği ölçüde de ibret vericidir.

B) Komünist olmanın en önemli kıstaslarından biri söz ile eylemin birliğidir!

Bir komünist, kendini isimlendirmesine göre, sadece sözlerine göre değerlendirilemez. Bilakis onun gerçekten komünist olup olmadığının en önemli öl-

çütü, doğru teorisinin, sözlerinin pratiğiyle uyum içinde olup olmadığıdır. Söz ile eylem arasında bir uçurum oluşuyorsa, büyük sözlerin – istediği kadar doğru olsun - hiçbir değeri yoktur. Biz, eski geleneklerden, geçmişten devralınan önyargı ve alışkanlıklardan kurtulmanın en zor işlerden biri olduğunun bilincindeyiz. Bunun için uzun, yorulmak bilmez tutarlı ideolojik mücadele yoluyla her bir insanın eğitilmesi gerektiğini biliyoruz. Yani, Örgütsel Konferans bu kararı aldıktan sonra her şey tamamdır, gibi hayallere kapılmıyoruz. Buna rağmen; biz baskı ve sömürüden arınmış bir toplum için mücadele ediyoruz, yani kadın ve erkeğin gerçekten eşit olduğu bir toplum için mücadele ediyoruz. Bu demektir ki, biz gelecekte sadece komünistlerden değil, toplumun her bireyinden teoride ve pratikte kadın ile erkeğin gerçek eşitliği için çalışmasını bekliyoruz. Bu topluma varmak için "geçmişten beri var olan özel mülkiyet ilişkilerinden radikal kopmanın" yanı sıra, "geçmişten devralınan düşüncelerden de radikal kopma"nın gerekli olduğunu biliyoruz. Ve bu kopuş, hele öncü unsurlar olan komünistler açısından devrim gününe ertelenirse, devrim imkânsızlaşır, komünizme ulaşılamaz. Kafalarımızda varlığını koruyan hâkim düşünceleri yıkma mücadelesini bugünden başlatmalıyız. Emekçi kitlelere örnek olmak, onlara uğruna savaştığımız toplumdaki ilişkilerin nasıl olması gerektiğini göstermek için kendimizi daha bugünden gerçekten yeni bir insan, bir komünist olarak eğitmek zorundayız. Bizzat kendi yaşamımızda baskı yöntemlerine başvuruyorsak, baskıdan kurtulma için nasıl mücadele yürütebiliriz ki?.. Kadınların aşağılanmasının, dövülmesinin ve onlara işkence edilmesinin günlük pratik olduğu ülkemizde, biz komünistlerin yaşantısı ilkesel olarak hâkim sınıfların ezilenleri bölmek için propagandasını yaptıkları bu insanlığı aşağılayan pratikten ayrılmak zorundadır. Komünist partisi ancak çalışmasının en başından itibaren bu sorunda taviz olamayacağını savunarak **kadın kitlelerin güvenini** kazanabilir; onları burjuvazinin yedeğinden çıkarıp devrim için bir güç haline getirebilir.

Okuyucu burada belki; yine eğitim sorunu, ideolojik mücadele vurgulanıyor, peki neden örgütsel tedbirler? itirazını getirebilir.

Biz tabii ki komünistler için yoldaşlarının hatalarını aşmada ilk planda gelen şeyin ideolojik mücadele olduğunu düşünüyoruz. Fakat ideolojik aydınlatmaya rağmen problemlerin çözümünde tekrar tekrar kadının dövülmesi yolu seçildiği hallerde, böyle bir kararla, **düzelmenin olmadığı yerde parti üyeliğinin de savunulamayacağı örgütsel olarak belgelenmek zorundadır.** Komünist partisinin eleştiri-özeleştiri, hata ve sapma karşındaki genel tavrı bu sorun için de geçerlidir. Bir erkek yoldaşın karısını dövdüğü, ona karşı şiddet uyguladığı ilk durumda – burada şiddetin sadece dayak olmadığını, tersine erkeğin aile içindeki konumunu kullanarak iradesini zorla kabul ettirdiği fiziki ve psikolojik şiddeti de kapsadığını tespit etmek istiyoruz. Ve bunun içerisine kadının isteği dışındaki cinsel ilişki de girer - onun derhal ve otomatikman partiden dışlanması anlamına gelmez. Hayır. Nasıl ki, gizlilik ilkelerinin her zedelenişi otomatikman parti üyeliğinden atılmayı beraberinde getirmiyorsa, kadınlara karşı şiddet uygulanan her durum da otomatikman parti üyeliğinden atılmayı beraberinde getirmez. Ama nasıl ki, gizlilik ilkeleri sorununda derhal dışlamayı ge-

rektiren **ağır** hatalar olabilirse, kadınlara karşı şiddet sorununda da, üyeliğin devam edip etmeyeceği tartışmasının olamayacağı, tek doğru yolun derhal üyelikten atmak olduğu durumlar, şiddet uygulanmasının özellikle vahşi biçimleri de olabilir. Doğru olan şey, şiddet uygulamasının ortaya çıktığı durumda, bunun yoldaşların özel sorunu olarak kalmaması, tersine partinin buna müdahale etmesi ve yoldaşları uyarması ve onlara, düzelmenin olmadığı durumda bunun partiden dışlanma sonucunu doğuracağını kavratmasıdır.

İşçi sınıfı içerisindeki faaliyetimizde ve yeni yoldaşlar kazanmak için yürüttüğümüz faaliyette önemli olan, propaganda ve ajitasyon yoluyla **en başından** bu sorunda üyelerden beklentimizin ne olduğunun açıkça ve berrak bir biçimde kavratılmasıdır. Bu, somut olarak, örneğin çevremizdeki bir sempatizanın karısına şiddet uyguladığını biliyorsak, onu partiye almamak, karısına karşı tavrını düzeltmesi için onu aydınlatmak, ona yardımcı olmak anlamına gelir.

Belki şimdi, özellikle erkek yoldaşlarımızdan şöyle bir itiraz gelebilir: Teoride tamam, her şey iyi güzel de, pratikte ama o kadar da basit değil! Feodal bir temelde evlenmiş bir yoldaşımız, eğer karısı onun siyasi çalışmasına karşıysa, siyasi çalışmayı bırakması için elinden geleni yapıyor, küfrediyor, ona yaşamı zindan ediyorsa, bu yoldaş ne yapsın peki? Ya da, karısını hâlâ seven bir erkek yoldaş, kadın onu terk etmek istediğinde, başka bir erkeği tercih ettiğinde ne yapsın? Bunlar da erkeğin aşağılanması değil mi? Erkeğin bundan dolayı yaralanması ve bu yüzden kendine hâkim olamayıp karısını dövmesi normal değil mi?

Sondan başlayalım:

Özellikle feodal düşüncelerle eğitilmiş bir erkek için, karısının kendisini terk etmesinin çok yaralayıcı olacağını ve bunu kabul etmesinin zor olacağını düşünebiliyoruz. Ama komünistler için kadın ile erkeğin birlikte yaşamasının temeli karşılıklı kişisel sevgidir. Ve bu sevgi bir taraf açısından bittiğinde, o birlikte yaşamanın temeli de ortadan kalkmıştır. Bu durumda eşler ayrılmalıdır. Karşılıklı kişisel sevgi ile değil de baskı ve şiddet ile ayakta tutulan bir ilişki, komünist tarzda birlikte yaşamak değildir.

Aynı şey, kadının erkeğin devrimci mücadele yürüttüğü bilinciyle evlenmediği ve sakin bir küçük-burjuva aile yaşamı sürmek için kocasını engellemeye çalıştığı birliktelikler açısından da geçerlidir. Burada da çözüm yolu, engellenmek istemeyen erkek yoldaşların karılarını dövmeleri değil, karılarından ayrılmalarıdır.

BU KARAR, KADIN SORUNUNDAKİ ÇİZGİMİZİN ÖNEMLİ BİR PARÇASIDIR, AMA TEK PARÇASI DEĞİL!

Bu noktayla ilgili olarak önce şunu tespit etmek istiyoruz: Kadınlara şiddet uygulanmasının parti üyeliği ile bağdaşmayacağını açıklamamız, kesinlikle –tersine çevrilip- kadınlara şiddet uygulamayan yoldaşların kadın sorununda yeterli oldukları, iyi bir komünist oldukları anlamına gelmez. Hayır! Şiddet uygulaması, erkek şovenizminin sadece en açık ve en vahşi biçimidir. Bunun ötesinde çok daha yaygın olan ince biçimleri de vardır. Örneğin, birlikte yaşadıkları kadınların siyasi olarak gelişmelerinin ileri veya geriliğinde de erkek yoldaşların sorumluluk payı vardır. Erkek yoldaşlar, kadınların siyasi örgüt içerisinde gelişme derecelerinde de sorumluluk payı taşımaktadırlar. Ve gözlerini olgulara kapamayan

bir kişi, kadın yoldaşların parti ve sempatizan örgütlenmesi içinde halen yeterince teşvik edilmediğini; kadın yoldaşların, bir dizi erkek yoldaş tarafından ortak davamız için, komünizm için eşit hak ve yükümlülüklere sahip savaşçılar olarak kavranmadığını; bir dizi cesaretli ve fedakâr kadın yoldaşın çevremizde bulunduğunu, fakat bunların henüz çok yetersiz siyasi gelişme düzeylerinden dolayı kesinlikle kendilerine düşen yeri alamadıklarını görür! Tabii ki, erkek şovenizminin bu biçimine karşı da çetin bir mücadele yürütmek zorundayız, fakat bu karar bugün erkek yoldaşlardan beklediğimiz asgari taleptir. Bu asgari talebi bile yerine getiremeyen, bu konuda düzelmeye eğilimi olmayan yoldaşlarla parti içinde birlikte çalışmak mümkün değildir.

KADIN YOLDAŞLARIN GÖREVLERİ

Makalemizde şimdiye kadar erkek yoldaşların rolleriyle uğraştık, onlara yönelttiğimiz talepleri, hangi noktalarda kendilerini değiştirmek zorunda olduklarını ortaya koyduk. Fakat tabii ki, kadın yoldaşlara da yönelteceğimiz talepler var. Onlar da kendi kendilerine talepler yöneltmeli, bu kararın gerçekten uygulanması için mücadele yürütmeli ve bunun da ötesinde gerçekten eşit hak ve yükümlülüklere sahip komünist savaşçılar durumuna gelmek için çalışmalıdırlar. Bunun için şunun altını çiziyoruz: **Kadın yoldaşlar, çevremizdeki kadın arkadaşlar, kurban durumunda olmaktan kurtulun; dövüldüğünüzde susmayın. Bundan utanması gereken siz değilsiniz, sizi döven erkeklerdir! Kamuoyu yaratın, güvendiğiniz bir kadın veya erkek yoldaşa gidin veya yazılı olarak partinin kadın sorumlusuna başvurun.** Bu karar parti tarafından, kağıtta kalması için alınmadı; bilakis biz, bunu pratiğe geçirmekte kararlıyız. Bize bildireceğiniz her durumun peşini izleyeceğiz! Kocalarınızı, birlikte yaşadığınız erkekleri sevseniz de, şunu bilin ki, bu onları değiştirmenin tek yoludur. Ancak böyle kendilerini düzeltebilirler.

Ama kadın yoldaşlardan beklentimiz yalnızca bu değildir. Onlardan, bunun ötesinde, devrimci çalışma içerisindeki konumlarıyla yetinmemelerini; hata ve eksikliklerine gözlerini kapamamalarını, "ben kadın olarak böyle eğitildim, daha fazlasını yapamam" şeklinde düşünmemelerini talep ediyoruz. Hayır, yoldaşlar. Sizin için örnek Rosa Luxemburg'lar, Clara Zetkin'ler olmalıdır. Kendi sınırlarınıza gelip dayandığınızda, kendi kendinize daha yüksek talepler yöneltmeli, bu sınırları aşmayı hedeflemeli ve kendinizi geliştirmelisiniz. Uzun dönem sempatizan olarak kalmakla yetinmemeli, kendinize parti için ve parti içinde aktif parti savaşçısı olma hedefini koymalısınız. Bunun için, kendi hata ve zaaflarınıza karşı mücadele yürütün; kendinizden daha fazla şey talep edin ve başkalarının size daha yüksek talepler yöneltmesini isteyin. Çekinmeyin ve partiye üyelik için müracaat edin!

ÇEŞİTLİ OPORTÜNİST ÖRGÜTLER İÇERİSİNDEKİ OPORTÜNİST GİZLEME ÇABALARI ÜZERİNE; YA DA SAFLARDAKİ ERKEK ŞOVENİZMİNE KARŞI NASIL MÜCADELE EDİLEMEYECEĞİNE ÖRNEKLER!

Demokratik Kadınlar Derneği ve diğer kadın örgütlerinde, özellikle de feministler arasında bir dizi eskiden devrimci örgüt üyeleri bulunduğu bir olgudur. Ve bu kadınların böylesi örgütlenmelere, femi-

nistlere kaymasının **bir sebebi de** (ama tek sebebi değil), devrimci örgütlerin kadın sorununda yaptıkları hatalardır. Bu hatalardan yola çıkarak bir dizi devrimci kadın, kadınlara gerçek kurtuluşu getirecek ideolojinin Marksizm-Leninizm değil, feminizm olduğu sonucunu çıkardılar. Bu tabii ki tamamen yanlıştır; çünkü Marksizm-Leninizm teorisi ve Komünist Enternasyonal'in bu sorundaki pratiği, Rusya'da sosyalizmin inşa pratiği, Çin ve Arnavutluk Komünist Partilerinin yozlaşma öncesindeki pratikleri, emekçi kadınlara tüm istemlerini verebilecek yolun bu olduğunu ve ancak bu yol üzerinden emekçi kadınlarla birlikte tüm kadın cinsinin kurtuluşa varacağını bize göstermektedir. Fakat devrimci örgütlerden ayrılan bu kadınların, söz konusu örgütlerin bu sorundaki teori ve pratiklerini "Marksist-Leninist" değerlendirdiklerinden, bunu Marksist-Leninist teori ve pratik olarak kabul ettiklerinden yola çıkarsak, o zaman ayrılmalarını anlayabiliriz. Çünkü bu teori ve özellikle de pratik, devrimci kadınlara gerçekten hiçbir şey veremez. Çünkü erkek şovenizmi ile uzlaşılmakta, örgüt içerisinde kadınların eşitsizliğine göz yumulmakta ve devrimci kadınların her bir talebi çabucak feminist olarak damgalanmaktadır. Bu erkek şovenisti tavırların Marksizm-Leninizm ile hiçbir ilişkisi olmadığını teşhir etmek bizim görevimizdir. "Yeni Çözüm"de yayınlanan "Kadının Kurtuluşu ve Sapmalar" başlıklı makalede feminizme karşı nasıl mücadele verildiğini bir örnek olarak alalım! Şöyle deniyor:

"Devrimci saflardaki kadınlar için tartışılacak sorun feminizm değil, olsa olsa 'mücadelede kadının yeri ve kadın erkek ilişkileri' kapsamında olabilir. Devrimci saflarda yer alan kadınlar, genelde halkın ortalama düzeyinin üzerinde bilinç ve kültür düzeyine sahiptir. Ayrıca örgütlü ilişkiler içinde bulunmaları, kendilerini sürekli geliştirebilmesi ve sorunların çözümünde önemli bir avantaj oluşturur. Aynı amaçlar etrafında bulunduğu erkek arkadaşlarının yaklaşımı da içtenliğe, dürüstlüğe, karşılıklı sevgi ve saygıya, yoldaşça bağlılığa dayanır. ***Kadın olmalarından kaynaklanan farklı bir yaklaşım, 2. sınıf rol yükleme*** *vb. anlayışlar söz konusu değildir. İki erkek arasındaki mücadele arkadaşlığının gerekleri, aynı şekilde kadın erkek arasında da geçerlidir. Hiçbir çıkar hesabı güdülmeyen, içten sevgi ve saygıya dayalı karşılıklı ilişkiler, mücadelenin her aşamasında eşit sorumluluk ve rol üstlendirilmesi, ortak bir ideolojik-siyasi hedef peşinde koşulması, devrimci saflardaki kadın erkek eşitliğinin – dolayısıyla feminizm diye bir sorun olmayışının - maddi temellerini oluşturur." ("Yeni Çözüm", S. 8, s.57)*

Kadınların örgüt içerisindeki durumunun böyle gösterilmesi, erkek şovenizminin en iğrenç biçimidir. Verilen mesaj şudur: Kadın yoldaşların şikâyet etmeye, kadın sorunundaki sapmalara karşı mücadele etmeye, örgüte talepler yöneltmeye hakları yoktur, çünkü... zaten sorun yoktur ki! Erkeklerle kadınlar eşittir, onları "içten sevgi ve saygıya dayalı karşılıklı ilişkiler" birleştirmektedir ve faaliyetlerinde eşit sorumluluk ve rol üstlenmektedirler vs. Tabii ki, bizim de isteğimiz, kadınlarla erkeklerin tamamen ve pratikte de eşit hak ve yükümlülüklere sahip olduğu bir örgütün varlığıdır. Ama bunun için, çok uzun ve çetin bir mücadelenin gerekli olduğunu da biliyoruz. Ve devrimden sonra bile parti içerisinde kadınların sayısal olarak yarıyı oluşturamadığı, üst organlarda erkek yoldaşların büyük çoğunluğu oluşturmuş olduğu SBKP ve ÇKP pratiği, bize bu mücadelenin komünizme

dek süreceğini öğretiyor. Ama "Yeni Çözüm" yazarınca bu problem çözülmüştür! Bunun çözüm değil, çözümsüzlük olduğu; bugün ve geçmişte örgüt içinde erkek şovenizminin olmadığının savunulmasının erkek şovenizmini aklama çabası olduğu gayet açıktır. Çünkü parti, devrimci örgüt toplumdan kopuk, ondan bağımsız, saf ve temiz bir öğe değil, onun bir parçasıdır. Komünist partisi içinde toplumun en ileri unsurları örgütlenseler de bu böyledir, onlar toplumun bir parçasıdırlar ve toplum içerisindeki hâkim görüşler kaçınılmaz olarak tek tek üyelerin kafalarında da yansımasını bulacaktır. Ve bu ideoloji, onun varlığı reddedilerek değil, bilakis ancak onun varlığının bilincinde olup, ona karşı bilinçli mücadele yürütüldüğünde yok edilebilir. Aksi takdirde "Yeni Çözüm" yazarında olduğu gibi, bu sadece ve sadece var olan erkek şovenizminin aklanmasına hizmet eder.

Çeşitli oportünist örgütlerden buna benzer, sadece biçimde biraz inceltilmiş örnekler vermek mümkündür.

Örneğin, bölünmeden sonra sahte ATİF, geçmişte ATİF içerisinde çalışırken karısını dövdüğü ve tüm uyarılara vs. rağmen kendini düzeltmediği için atılan bir kişiyi tekrar saflarına almıştır!

Örneğin ATİF, bundan yaklaşık bir yıl önce, yayın organı "Mücadele"de 'kadın yoldaşların kitle teşkilatı içerisindeki rolü üzerine' bir tartışma başlatmış ve birçok sayı süresince verilen aradan sonra ancak şimdi kadın sorunu üzerine uzun bir "teorik" makale yayınlamıştır. Ve bu makale feminizme karşı yönelmektedir. Böylelikle esas mücadeleyi hangi sapmaya karşı verdikleri açığa çıkmaktadır. Bu makalede erkek şovenizmine karşı mücadele tek kelimeyle yürütülmemektedir. Ve "Mücadele"de başlatılmış olan ve görünürde olumlu olan tartışma sona erdirilmektedir. Bu "teorik" makaleden birkaç örnek verelim. Türkiye'de feminizmin ortaya çıkması ve güçlenmesine gerekçe olarak makalede şöyle denmektedir:

"Ama Türkiye'deki ithal malı ve Eylülist restorasyonun en rafine ürünü olan feminizmin, toplumsal hareketin ezilmesiyle, sahne-i siyasete arzı endam etmesi konusunda darbe'ye ne kadar müteşekkir olduğu da S. Ovaida'nın itiraf ettiği gibi, tüm sosyalistler açısından, yerli yerine oturtulması gereken ayrı bir tartışma konusudur." (s.8)

Burada feminizm, a) sadece dışarıdan Türkiye'ye ithal edilen ve dolayısıyla gelişmesinin kökeni toplumda olan çelişkilere dayanmayan bir ideoloji olarak konmakta ve b) son yıllarda Türkiye'deki güçlenmesinin nedeni olarak da sadece ve sadece devrimin (devrimci örgütlerin demek gerek öncelikle) yenilgisi görülmektedir. Bu, iliğine kadar erkek şovenisti bir yaklaşım tarzıdır, çünkü Türkiye'de feminizmin gelişmesindeki ve devrimci örgütler açısından kendileri ile doğrudan ilgili olduğu için belirleyici önemdeki bir faktörü de gözardı etmektedir: Kadın hakları savunucusu taleplerin yükselmesi, feminist ideoloji ve örgütlenmelerin güçlenmesi bir açıdan, toplumun belli bir gelişme gösterdiğine, daha önce var olan erkek şovenisti ideolojinin artık hiç tartışmasız kabul edilmediğine, tersine bunun yaralar aldığına ve toplumun kadın cinsine karşı tavrını tartışabilecek olgunluğa vardığına işarettir. Ve bu yönüyle bu olumlu bir gelişmedir. İşte bunu görmemektedir yazar. Diğer taraftan, feminist örgütlenmelerin güçlenmesinin yegâne nedeni olarak devrimin yenilgisini görmek

yanlış ve erkek şovenisti anlayışın ürünüdür. Hayır, bunun bir başka nedeni de devrimci örgütlerin kadın sorununda yaptıkları hatalar ve kadınlara verebilecekleri bir şeyin olmamasıdır. Devrimci örgütler kadın sorununda doğru bir tavır takınsalardı eğer, geçmişte devrimci olan kadınlardan feministlere kayanların sayısı bu kadar çok olmazdı. Fakat makalenin yazarı (Temel Demirer) tüm bunları görmüyor; onun açısından devrimci örgütlerin hatası yoktur bu sorunda. Ve onun bunu görmemesi pek o kadar şaşırtıcı da değildir. Çünkü ATİF'in ideolojik önderliğini üstlenen TKP/ML'in III. Konferansı da kadın sorununda aynı erkek şovenisti tavrı almaktadır:

TKP/ML III. Konferansı, geçmişte TKP/ML I. Konferansında yapılan özeleştiriyi "haksız eleştiri" olarak geri çevirmiştir. Bu konuda, "İleri Adım Yok! Hep Geriye! Revizyonizme!" broşüründe şunları söyledik:

"8- 'Kadınların kurtuluşu meselesi, doğru olarak devrim meselesine bağlı olarak ele almakla birlikte; kadınlar üzerindeki özel baskılar ve bunlara karşı mücadele sorununu, sorun olarak bile gündeme getirmemek.' (İKK 81, s. 8)

1. Konferansın bu olgu tespiti karşısında III. Konferans Menşeviklerinin "bilimsel yanıtı" (!): 'Partimize karşı haksız eleştiriye yol açan mantık kendisini partimizin kadın örgütlenmesinin önemini yeterince kavramadığı ve gereken önemi vermediği... için de gösteriliyor' türündendir.

Eleştirilen dönemde kadın örgütlenmesi için tek bir laf dahi edilmediğini irdeleyip, gerçekten olumlu dersler çıkartacaklarına, 'ben söyledim, oldu' kafasıyla, kendine 'komünist' diyen bir örgüt ve onun konferansı: 'Yapılan eleştiri haksız' diyerek işin içinden sıyrılmaya çalışmaktadır.

1.Konferansın başka eleştirileri karşısında 'objektif şartlar' edebiyatı yapanlar, bu kez böyle bir gerekçeyi bile ileri sürmeye gerek görmemektedirler. Çünkü bu eleştiriyi öyle "geri çevirmeye"(!) çalışsalar, bugünkü erkek şovenisti yüzleri iyice açığa çıkacaktır.

Efendiler çok keskin 'komünist' pozlarda bugün III. Konferansta sözü edilen ve ilkesel öneme sahip kadın sorununu çözüvermişlerdir(!).

Tüzük değişikliklerinin ele alındığı yerde TKP/ML Menşevizminin III. Konferansçı kanadı:

"3- P. Tüzüğümüzün 8. Bölümünde yer alan TKP/M-L kadın örgütlenmesi ile ilgili hükmü kaldırılmalıdır; çünkü bu, cins ayrımı getiriyor. Kadınlar gençlik, ordu ve parti içinde örgütlenmelidirler." (K 13, s.44) diyerek erkek şovenistliklerini cesaretle! dünya aleme ilan etmektedirler. Bu tüzük değişikliğinin mantığı şudur:

Eğer kadınlar partiye bağlı bir örgütlenme olan Marksist-Leninist Kadınlar Birliği (MLKB) içinde örgütlenirse, 'cins ayrımı' yapılmış olur. Cins ayrımı yapmamanın yolu; kadınları parti, gençlik ve ordu içinde erkeklerle yan yana örgütlemektir. (Sanki parti ve diğer örgütler içinde örgütlemek – ki bunlar zaten olacaktır – adı geçen özel örgütlenmenin alternatifi imiş gibi)

Bu düşünce tarzı; bir dönemlerin milli eğitim bakanının: 'Okullar olmasa milli eğitimi ne kadar iyi yönetirdim'inin tam da aynısıdır!

Menşeviklerimiz yüzleri kızarmadan rahatlıkla tüzük değişiklikleri yapıp, özel kadın örgütlenmesini (görev olarak bile) tasfiye ederek, 'cins ayrımına' son vermişlerdir!!! Fakat unuttukları küçük ama çok açık bir olgu var. O da: Bu beyler is-

tese de istemese de iki cinsin ve cins ayrımının varlığı... Ve kadın cinsinin ezilen cins olma durumunun olması!

Sorun, kadın örgütlenmesi olmazsa cins ayrımı ortadan kalkar(!) diye çözülecek türden değil. Bu ayrım, özel mülkiyet ve sömürü ile ortaya çıkmış ve bunların yeryüzünden silinmesiyle ortadan kalkmaya başlayacak köklü bir mesele. Eğer sorunun çözümü Menşeviklerimizin yöntemleriyle olsaydı, Dünya Komünist Hareketi ve III. Enternasyonal partileri özel kadın örgütlenmeleri yapmaya ve binlerce-on binlerce emekçi kadını saflarında örgütlemeye çalışmazlardı.

Bugün Türkiye devrimci hareketi içinde çok köklü erkek şovenizmi temelinde cins ayrımları olduğu içindir ki, feminizmin örgütlenme çalışmalarını esasta eski devrimci kadınların yürütmesinde önemli bir etken olarak öne çıkmaktadır.

TKP/ML da dâhil tüm örgütlerde tam bir erkek hegemonyası söz konusu olduğu içindir ki, yüzlerce devrimci kadın, erkek şovenisti politika ve örgütlenmelerden kurtulmanın yolunu feminist akımlarda aramaya başlamışlardır.

Gençler ve genç olmayanlar, partililer/ordulular ayrımını yapmada hiç sakınca görmeyen Menşeviklerimiz, her nedense kadın-erkek ayrımının varlığını inkâr ederek, bunu aşmanın yolunu da kadınları adı geçen örgütlere dağıtmakta bulmaktadırlar.

Örneğin bir kişi de çıkar; parti/ordu ayrımı, orduyu silahlı, partiyi silahsız kişilerden oluşturmaya hizmet eder. Bu nedenle parti ve ordu birleşmelidir derse, nasıl cevap vereceklerini merak etmekteyiz.

Getirilen bu gerekçeyle, partinin etrafında emekçi kadınları toparlama görevi ile donanmış olan ve doğrudan partinin denetimi ve önderliği altında bulunan kadınların kitle örgütünü ve kitleler içinde komünist kadın çalışmasını yönlendirecek parti organlarını reddetmek ve böyle bir örgütü kadınların ordu, parti, gençlik örgütlerinde de örgütlenmesinin alternatifi imiş gibi görmek-göstermek, kadın sorunundan, proleter ve emekçi kadınlar arasında yürütülecek komünist çalışmadan hiçbir şey anlamamak demektir!

'Cins ayrımına karşı çıkma' şeklinde getirilen gerekçe sahte bir gerekçedir. Aynı mantıkla, gençlik örgütünü reddetmek de mümkündür. Öyle ya, o da genç/yaşlı ayrımı getirir! Bu gerekçenin saçmalığı ortadadır. Gerçek odur ki, hiçbir zaman pratikte yaratılamayan, ölü bir tüzük hükmü olmaktan öte gidemeyen Marksist-Leninist Kadınlar Birliği'ni kaldırmak için çok 'teorik' bir kılıf bulunmaya çalışılmıştır. Fakat 'özür kabahatten büyük' olmuştur!

Yüzyıllardır ezilmenin, aşağılanmanın, baskının kadınlara özel bir psikolojik yapılanma yaratmış olması; kadının toplumdaki konumu ve bundan kaynaklanan özel sorunları, tüm bunlardan dolayı, onları devrime ve partiye kazanmak için özel bir komünist çalışmayı, özel tedbirler ve örgütlenme biçimlerini gerekli kılar. Komünist partileri, en geniş proleter ve emekçi kadın kitlelerini kucaklamak, onları komünizme ve devrime kazanmak, saflarında örgütlemek ve eğitmek için ve bu amaçla basitten karmaşığa, en yukarıdan en aşağıya, parti içinde ve çevresinde bu çalışmayı yürütecek ve yönlendirecek organlar ve örgütler yaratmakla yükümlüdürler. Komünist Enternasyonal'in komünist kadın hareketine ilişkin belgelerinde bu sorun

çok açık bir biçimde konulmuştur! Şu açıktır: Proleter ve emekçi kadınlar arasında yürütülecek çalışma için öngörülen organlar kesinlikle komünist partiler içerisinde kadın ve erkeklerin eşit hak ve yükümlülükler temelinde örgütlenmesi ilkesinin karşısına konulamaz. Tam tersine bu organ ve örgütler, bu temel ilkenin pratikte hayat bulması için gerekli özel tedbir ve araçlardır.

'Cinsiyet ayrımı', komünistlerin örgütlenme biçimleri ile yarattıkları bir ayrım değil, toplumda var olan bir ayrımdır. Komünistlerin önderliğindeki kadın çalışmasının çeşitli organlarının, araçlarının amacı, var olan cinsiyet ayrımını korumak değil, tam tersine en enerjik bir biçimde buna karşı mücadeledir. Ve bu mücadeleyi doğru kanallara sevk etmektir.

Toparlarsak, TKP/ML Menşevik III. Konferansında alınan bu karar, TKP/ML'nin kadın sorununa ne kadar gayriciddi ve anti-Leninist yaklaştığını göstermektedir. Bundan bir yıl öncesinden Komünist Enternasyonal'in bu konuyla ilgili belgelerinin önemli bir kısmını Türkçeye kazandırmış olduğumuz ve bu belgeler içerisinde komünist kadın çalışmasının yöntem ve biçimlerinin çok açık bir şekilde sergilenmiş olduğu olgusu da göz önünde tutulduğunda, TKP/ML açısından ortaya çıkan tablo daha da vahimdir. ("İleri Adım yok! Hep Geriye! Revizyonizme!", Bolşevik Partizan Yayınları, s.63-67)

Menşevikler bağıntısında şimdilik ekleyecek bir şey yok!

"Devrimin Sesi" sayı 69'da da, bir okuyucu mektubunda, tamamen yanlış, özeleştirici olmayan ve objektif olarak örgüt içerisindeki erkek şovenizmini hoş gösterici bir tavırla, örgütün kadınları içinde örgütleme faaliyetindeki eksikliklerin sorumluluğu "tasfiyeci önderler"e yüklenmektedir:

"Tasfiyeci önderler, diğer birçok sorunda olduğu gibi, bu sorunun çözümü için de üzerlerine düşeni yapmadılar." ("Devrimin Sesi", S.69, s.15)

Yazı Kurulu buna tavır takınmadığı için, onun da bu değerlendirmeye katıldığından yola çıkıyoruz. "Tasfiyeciler" "tasfiye" edildiğine göre, TDKP şimdi bu sorunu ne kadar önemli kavradığını gösterir ('inşallah'!). Fakat biz, böylesi özeleştirici olmayan bir tavırla, erkek şovenizminin böyle küçültülmesi çabasıyla ileriye doğru bir tek adım bile atılamayacağından eminiz.

Bu örnekler daha da çoğaltılabilir. Bu kadarı ama yeter. Son olarak şunu da tespit etmek istiyoruz: Kadınlar sorununda böylesi tavırlar içinde bulunan örgütlerin kadın üyelerinin, toplum ve örgüt içerisindeki konumları üzerine düşünmesi ve bu örgütlerden ayrılması hiç de şaşırtıcı değildir. Tüm bu örgütlerin kadın üyelerine bizim çağrımız şudur: Alternatif, feministlerin içinde örgütlenmek değildir! Emekçi kadınların kurtuluşuna ancak, gerçek komünist partisi içinde erkek yoldaşlarla omuz omuza, erkek şovenizmine ve kadın olmanızdan kaynaklanan kendi zaaflarınıza karşı mücadele ederek varabilirsiniz. Bunun için BP(KK-T) içinde ve çevresinde örgütlenin.

Çağrımız aynı zamanda oportünist örgütler içerisindeki erkek devrimcileredir. Erkek emekçiler kendi kurtuluşlarını ancak kadın işçi ve köylülerle birlikte mücadele ettiklerinde ve bu mücadelede kadınların özel ezilmişliğine karşı mücadeleyi de sürdürdüklerinde varabilirler. Bu yüzden, kadın sorununda da Bolşevik çizginin hayata geçirilmesi için mücadele eden BP(KK-T) içinde ve çevresinde örgütlenin!

BOLŞEVİK PARTİZAN dergisinin 15 Aralık 1988/1 Şubat 1989 tarihli 47-48. sayısında yayınlanan bir makaleyi aşağıda tekrar yayınlıyoruz. 1994'te yapılan V. Kongremizde, Parti tarihinde yeni bir sayfa açan kararıyla, o güne dek TKP/ML (BOLŞEVİK) olan Parti ismini BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE) olarak değiştirdi. Aşağıda 24 yıl önce yayınladığımız yazının aslına uygun kalınarak, yazıda sadece TKP/ML(B) adının geçtiği yerlerde, BP/KK-T olarak yazılmıştır.

ÇOCUKLARA KARŞI ŞİDDET UYGULAMASI PARTİ ÜYELİĞİ İLE BAĞDAŞMAZ!

BP/KK-T'nin Örgütsel Sorunlar Üzerine Konferans'nın aldığı „Kadınlara ve çocuklara karşı şiddet uygulaması, parti üyeliği ile bağdaşmaz" kararının ikinci bölümü ile ilgili elimize geçen açıklamayı aynen yayınlıyoruz. — Yazı Kurulu

Örgütsel Konferans'ın aldığı kararın ikinci bölümü, çocuklara şiddet uygulamasının parti üyeliği ile bağdaşmadığını açıklamaktır.

Peki, Örgütsel Konferans, kadınlara karşı şiddeti red ve mahkûm ederken neden bir solukta, çocuklara karşı şiddeti de red ve mahkûm etmektedir? Örgütsel Konferans'ın bu konuda anlayışı ne idi?

Birbirinden değişik olan bu iki ayrı şiddetin aynı karar içinde ele alınmasının nedeni, kadınlara ve çocuklara şiddetin **ideolojik kökeninin** bir ve aynı olmasıdır. Kadınlara ve çocuklara karşı şiddetin nedeni ve çıkış noktası, feodal-pederşahi ideolojidir. Bu ideolojiye göre, erkek hâkimdir, ailenin reisidir; kadınlar ve çocuklar – özellikle de kız çocukları – ise ezilenler, hükmedilenlerdir ve tamamen aile reisine ve genelde de aileye tabi olmak zorundadırlar.

Bu aile pratiğine, kadın ve çocukların sabırla sineye çekme zorunda bırakıldıkları akıl almaz eziyet ve caniliklerin tümü, son tahlilde bu ilkenin uygulanmasıdır ve bunun ayakta tutulması çabasından kaynaklanır. Şiddetin bu ortak temelini mahkûm etmek, çocuklarına şiddet uygulayan annelerin de tam da bu ideolojinin maşalığını üstlendiklerini bilince çıkarmak ve birinin (kadınlara uygulanan şiddet) olduğu gibi, diğerinin de (çocuklara uygulanan şiddet) kökten red ve mahkûm edilmesi gerektiğini vurgulamak amacıyla, bu

karar, her ikisini de kapsayan bir biçimde formüle edilmiştir.

Fakat özellikle bazı kadın yoldaşlardan gelen ve ciddi bir şekilde üzerinde durulması gereken gerekçeleri de gözönünde tutarak, en başından berrak bir şekilde, kadınlara karşı genel tavır ile çocuklara karşı genel tavrın, çocukların eğitiminin tamamen başka şeyler olduğunu tespit etmek istiyoruz. Çünkü aksi takdirde, erkeklerin kadınlara karşı tavrının; anne-babaların ve genelde tüm ailenin çocuklara karşı tavrıyla eşitlemesi tehlikesi doğar.

Biz, bu kararın gerçekten bir tek sorunla, yani şiddet uygulaması sorunuyla sınırlı olduğunu, böylesi bir yoruma veya anlayışa kapalı olduğunu düşünüyoruz. Ve böylesi bir yorumun BP/KK-T'i oluşturan yoldaşların daha TKP/ML içindeyken sürdürdükleri tartışmalardan bu yana var olan teori ve pratiğine uygun olmadığını düşünüyoruz.

Buna rağmen, bu itiraz önemsenmek zorundadır. Ve biz bu noktada, kadınlarla erkeklerin tamamen eşit haklar temelinde bir ilişkide bulunmaları gerektiğini ve bunun temelinin hiç bir zaman erkeğin kadını şöyle veya böyle eğitmesi şeklinde bir teori olamayacağını (ki böyle bir teori de bizzat feodal ideolojinin bir ürünü olur), siyasal ikna yolunun ancak birlikte yaşayan eşlerin özgürce ve arkadaşça tartışmaları temelinde olabileceğini açık bir şekilde tespit etmek istiyoruz.

FAŞİST DEVLET ve EMEKÇİ SINIFLARIN ÇOCUKLARININ GÜNBEGÜN EZİLMİŞLİKLERİ

Feodal, pederşahi aile ideolojisi, emekçi kitlelerin çocuklarının tüm kamusal eğitiminde de temel olmaktadır. (Burada bilinçli olarak hâkim sınıfların çocuklarını dıştalıyoruz, çünkü bu kesim, çocuklarına „en iyi Avrupa eğitimini" özel okullar, eğitmen-öğretmenler vs. yoluyla vermekte ve çocuklarını böylesi „eğitim tedbirlerinden" uzak yetiştirmektedirler.)

5-6 yaşındaki çocukların ekmek parasına katkıda bulunmak için çalışmak zorunda bırakıldıkları, okuma-yazma bilmezlerin halen oldukça fazla olduğu vs. ülkemizde, çocukların okullarda öğretmenleri tarafından en ağır şekilde bedenen terbiye edilmesi; sokaktaki her polisin, bekçinin kendine çocukları dövme „hakkını" tanıması, günlük pratiktir. Bu ülkede çocuklar için özel cezaevleri vardır ve buralarda dayak ve işkence gündemdedir. Toplumun en zayıfları, en fazla ayaklar altına alınmaktadır.

Çocuk, öğretmenine teslim edilirken kullanılan, „eti senin, kemiği benim" deyimi, eğitimin ideolojik temelini; çocuklara nasıl yaklaşıldığını, çok açık ifade etmektedir. Ve bu feodal ideoloji, proleterlerin ve emekçi kitlelerin ailesinde de devam etmektedir.

ÇOCUKLARA KARŞI ŞİDDETTEN NE ANLIYORUZ?

Çocuklara karşı şiddet uygulanmasını mahkûm ederken, biz bu bağlamdaki şiddet kavramından öncelikle dayak yoluyla eğitimi anlıyoruz; yoksa her türlü „zoru baskıyı" değil.

Çünkü ilacını içmek istemeyen küçük çocuğa bunu **zorla** içirmemiz; soğuk havada mantosuz ve çıplak ayakla sokağa çıkmasını engellememiz; caddeden geçerken büyüklerin elini tutmaya zorlamamız, vs. tüm bunlar bizim kastettiğimiz ve reddettiğimiz **şiddet** değildir.

Bilincin gelişme seviyesinden dolayı çocuğun tüm alanlarda kendisinin tek başına karar veremeyeceği açıktır. Ve eğitim

nedeniyle bir dizi yasağın, sınırlamaların ve yaptırımlarında olduğu açıktır. Fakat eğitimin amacı, hür bir şekilde karar verebilen, hak ile haksızlık arasındaki ayrımı görebilen ve haksızlığa karşı direnebilen bir insan yetiştirmektir. Bundan dolayı en küçük çocuklarda bile, açıklama ve ikna metodu ön sırada gelmek zorundadır.

Bizim amacımız, hiç bir şekilde güçlünün her zaman „haklı" olduğu, boyun eğmenin, büyüklere karşı her zaman onların istedikleri gibi davranmanın „en iyisi" olduğu öğretilen insanlar yetiştirmek olamaz.

Eğitim üzerine, tabii ki çok daha fazla şeyler söylenebilir. Biz, bu konuyu tartışmaya kalktığımızda, bir dizi çelişkilerin, görüş ayrılıklarının çıkabileceğini de düşünüyoruz. Örneğin, hangi yaşta çocuklar, hangi sorunlarda kendileri karar verebilirler, vermelidirler, vs. gibi. Fakat böyle bir tartışma, bu yazının amacını aşar. Biz burada ancak çocuk eğitiminin de kendi başına bir bilim olduğunu ve komünistlerin amacının, sosyalizm şartlarında, eğitimden geçmiş uzmanlar aracılığıyla toplumsal eğitim olduğunu tespit etmek istiyoruz.

Çocuklara karşı, reddedilmesi gereken, parti üyeliği ile bağdaşmayan şiddetten sözederken; bundan a) çocuklara doğrudan kötü muameleyi, b) dayak, tokat, yemek vermeme, karanlık odalara kapatma vs. gibi „günlük şiddeti" anlıyoruz. Ve bu günbegün tekrarlanan şiddet ile ilgili olarak, en fazla uygulanan ve özellikle de çoğunlukla, kendilerinin de dayakla vs. büyüdüklerini, bunun gerekli bir eğitim aracı olduğunu veya bunu kendilerinin de doğru bulmadıklarını ama kendilerine hâkim olamadıklarını, çocuklara nasıl davranacaklarını bilmedikleri getirilir.

Bu biçimde şiddet uygulaması bir „gelenek" ise, komünistler feodal ideolojiden kaynaklanan bu „gelenekten" kopmak zorunda ve daha bugünden komünist eğitim ve ilişkilerin propagandasını yapmak ve buna uygun yaşamak zorundadırlar.

İkinci gerekçe ise, anlaşılır bir gerekçedir. Bir dizi anne-baba, çocukların eğitimi sorununda ne yapacaklarını bilememektedirler. Çocuk eğitimi için gerekli pedagojik bilgiden ve çocuklara gerçekten uygun ve gerekli olan eğitim şartlarından yoksundurlar. **Tüm bunlara rağmen** ve tek tek durumlarda **anlaşılır da olsa** çocuklara şiddet uygulaması bir **hatadır,** anne veya babanın **zaafıdır.**

Çocuk eğitimi sorununda da **komünistlerde**n beklenen **asgari talep**, çocuklarını (içini yukarda doldurduğumuz biçimde) **şiddete başvurmadan** eğitmeleridir. Günbegün çocuklara uygulanan şiddette erkeklerin rolü, gün boyunca çocukların tehdit edilmesi, onların „baban gelince görürsün" şeklinde, „otoriteyle" korkutulmasıdır. Ve akşam eve geldiğinde de baba, annenin bütün gün boyunca tehdit ettiği dayakla çocuklarını „eğitmektedir."

Çocuklara ağır işkence, „kemiklerini kırma" ve öldüresiye şiddet uygulayanların çoğunlukla babalar, erkek kardeşler, amcalar, yani erkekler olduğu istatistiklerle ispatlanmıştır. Kadınlar çoğunlukla, buna sessiz kalanlar veya karşı koymayanlar, hatta bunu körükleyenlerdir. Bu da tamamen feodal-pederşahi yaşam görüşüne uygundur.

Çocuklara karşı şiddetin özellikle ve en ağır biçimiyle kız çocuklarına uygulandığına yukarıda da değinmiştik. Bu, „kızını dövmeyen dizini döver" deyimiyle de dile gelen feodal-pederşahi görüşlerden kaynaklanmaktadır ve „namusun kirletilmesi halinde" babaların, amcaların, erkek kardeşlerin vs. kızın yaşamı veya ölümü üzerinde karar vermelerine dek varmaktadır.

Bu noktada da, kız çocuklarının, özellik-

le aile fertleri tarafından sarkıntılığa ve tecavüze uğradığı durumlarda (ve bu, bugün Türkiye'de küçümsenmeyecek yoğunluktadır), bunun örtbas edilmeye çalışılması şeklindeki iğrenç çifte ahlak anlayışı kendini göstermektedir.

PARTİMİZ İÇERİSİNDE DURUM NASILDIR?

Okuyucu elbette, „peki BP/KK-T'in içinde durum nasıldır?" diye soracaktır. Kadın veya erkek yoldaşların çocuklarını dövdüğü veya ağır şiddet uyguladığı durumlar var mıdır? Buna söyleyeceğimiz şudur: Geçmişte TKP/ML içinde örgütlü olduğumuz dönem içinde, çocuklara ağır şiddet uygulaması bir defa ortaya çıkmış ve bu eski erkek arkadaş saflardan atılmıştır.

Kadınlara karşı şiddet bağıntısında olduğu gibi çocuklar bağıntısında da ağır durumlar, örgüt içinde istisnai durumdur veya daha doğrusu, çocuklara karşı böylesi şiddet uygulamaları ortaya çıkmamıştır. Tabii ki çocuklarda böylesi olayların ortaya çıkması çok daha zordur, çünkü çocukların buna karşı direnme, bunu başkalarına anlatma olanağı, kadınlara göre çok daha azdır.

Bu noktada biz, çok küçük bir örgüt olmamıza karşın, daha bugünden – geçmişte tüm kitlesel etkinliği olan komünist partilerinde olduğu gibi – çocuk kitle örgütü yönünde ilk adımları atmamız gerektiğini düşünüyoruz. Bunun için bir önşart da, tüm kadın ve erkek yoldaşların, hem kendi çocuklarına, hem de başkalarının çocuklarına, çocuk dövmenin yasak olduğu, çocukların buna karşı koymaları gerektiği ve onların da henüz küçük de olsalar bir kişilik olduğu ve Clara Zetkin'in deyimiyle „tam insanlıklarının" ciddiye alınması ve önemsenmesi gerektiği bilincini yaratmalıdırlar.

Ama sorun, nerde ise işkence boyutlarına varan ağır şiddet kullanımının kural dışı olduğu tespiti ile çözülmüyor. Gerek parti içinde, gerekse parti çevresinde „günlük", „normal" tokatlamalar; „kendini tutamamalar" hâlâ olağan olan bir durumdur. Ve bugün bizim açımızdan, bizim çevremizde öncelikle mücadele edilmesi gereken bu biçimde „şiddet" kullanımıdır. Şurası açıktır: Çocuklara karşı „günlük olağan şiddet", sempatizanlar ve partiye yakın çevre içinde çok daha yaygındır. Parti içinde bu sorunun daha az yaygın olması, mutlaka erkek yoldaşların önemli bir bölümünün çocuk eğitimiyle çok az ilgilenmelerinden ve bu işi nerde ise tamamen kadınlara bırakmalarından kaynaklanmaktadır. Elbette bu sorunda da düşüncelerimizi günlük pratiklerinde de uygulayan örnek kadın ve erkek yoldaşlarımız da vardır. Parti etrafında örgütlenme ve Türkiye'ye yönelik çalışmamızı arttırdığımız ölçüde bu sorun daha önemli bir problem olarak ortaya çıkmaktadır ve çıkacaktır.

Bizim görevimiz, yoldaşlarımızın bilinçlerine, „Resimli İşçi Gazetesi"ndeki makalede söylendiği gibi, çocuklarını şiddetle büyütmeye kalkanların burjuvazinin ekmeğine yağ sürdüklerini yerleştirmektir.

Diğer bir görev de, süreç içinde çocuk eğitimi konusunda da Marksizm-Leninizm'in propagandasını yapmak ve bu konuda burjuva-feodal tasarımları teşhir etmektir. Bu tabii ki, diğer büyük görevlerimize göre ikincil bir görevdir. Bu konuda da biz, boş bir alanda ilerlemek zorunda kalmayacağız. Hayır, komünist eğitimin teorisi ve pratiği, denenmiş eğitim ilkeleri vardır ve bunlar özellikle de Sosyalist Sovyetler Birliği'nde geliştirilmiş ve uygulanmıştır. Bunları incelememiz, kendi malımız haline getirmemiz ve uygulamamız gerekir. Bu alanda gelecekteki ideolojik-siyasi çatışmalar içine çekmemiz

ve değerlendirmemiz gereken muazzam bir deneyim hazinesi mevcuttur.

Örgütsel Konferansımız'da alınan karar bu noktada parti içinde ve çevresinde de var olan, çocuklara karşı „günlük", „olağan!" şiddet uygulamasına karşı da bir mücadele çağrısı ve bir savaş ilanıdır.

Uygulamada, bu bizim açımızdan, belirlenen **her durumda**, şiddet kullanan yoldaşlarımızın ve çevremizdeki insanların ciddi bir şekilde eleştirilmesi; uyarılması; yaptıklarının yanlışlığının ve bunun ideolojik temelinin onlara gösterilmeye çalışılmasının ciddi bir görev olarak ele alınması; bu konuda ağır hata ve zaaf içinde olanların partili değilse, partiye alınması için, bunları aştığını göstermesi talebinin ileri sürülmesi; parti içinde böyle durumlar varsa, eleştiri ve uyarılara rağmen bu tip şiddeti **pratiğinde** eğitim aracı olarak kullanmayı sürdürenlerin partiden dıştalanması anlamına gelir.

Eğer bu kararı ciddiyetle uygulayacağımızı, her „tokatta" karşı tavır takınacağımızı açıklıyorsak, bunun ancak birbirimizi eleştirme yoluyla ve dayanışma içerisinde olacağını da biliyoruz. Bu, erkek yoldaşların çocuk eğitimine aktif olarak katılmaları ve „bu kadın işidir, benim daha önemli işlerim var, devrim için çalışmam gerek" gibi gerekçe ve uygulamalardan vazgeçmeleri (böyle olunca, yoldaşlarımızın eşleri de dayanamayıp ellerinden tokatı „kaçırıveriyorlar"), yoldaşların genelde çocukların bakımını kolektif bir şekilde örgütleme olanaklarını araştırmaları ve böylece kadın ve erkek yoldaşlara da siyasi çalışma için, vs. daha fazla zaman ayırma olanağını yaratmaları anlamına gelir.

Kendi kişisel ilişkilerinde „devrim", toplumsal devrim sonrasına erteleyenlerin, yani kendi kendilerini devrimci dönüşüme uğratmayanların komünistçe yaşamayanların dünyayı değiştirme iddiası en iyi halde iyi niyetli, ama boş bir iddia olarak kalır.

Tüm kadın ve erkek yoldaşlara sesleniyoruz!

Çocuklarınıza şiddet uygulamayın. Ancak kendine güveni olan, yıkılmamış bir insan, bu sisteme karşı kararlı bir savaşçı olabilir!..

NEDEN ÇOCUĞUNU DÖVÜYORSUN?

„Bana bak, bu son, anladın mı? Bir dahaki sefere tokadı yersin!" İş bu nazik ihtarla kaldığında, ortalama anne-baba için eğitsel ağırbaşlılıktan söz etmek mümkündür. Çünkü her kim büyük şehrimizin çocuk bahçelerinin yanından geçerken gözlerini açık tutuyor, evlerde ve koridorlarda büyüklerle küçükler arasındaki „ilişkiler"i gözlemliyorsa, savaş açılmasını, yetişkinlerin küçüklere veya en azından kendinden küçüklere en dehşetli şiddete başvurmasının çoğunlukla böylesi ihtarsız gerçekleştiğini çok iyi bilir.

Annenin „elinden kaçıverdi". Kim sinirlerine hâkim olabilir ki, çocuklar hiç durmadan zırlıyor ve bir dakika bile rahat vermiyorlarsa? Hele Else! Bugün öyle kudurdu ki, yepyeni bir tabağı düşürdü. Tabii ki tabak paramparça! Yenisi nerden gelecek?

İzninizle, sevgili anne, geçenlerde baba da dikkatsizlikle bir tabak kırmamış mıydı? O ama bu yüzden tokat yemedi, değil mi? Büyüklerin her zaman haklı, kendisinin ise „her zaman haksız" olduğunu gördüğünde, büyük bir haksızlığa uğramış olmak duygusunu içine atmak durumunda kalmıyor mu?

Bu başka şey? Öyle mi? Evet, işletmedeki usta ile çırak, her ikisi de, birşeyi dikkatsizlikle görmemiş olsa, çırak „aptalın teki", usta ise haklı, öyle mi?

Baba, sık sık kalfanın çıraktan; tesisatçının matkap başındaki kadın iş arkada-

şından, mühendisin de hepsinden daha fazla hak sahibi olmasına kızıp durmuyor muydu? „Büyük“ hep „küçüğü“ ezerse, arkadaşlık duygusu nasıl oluşur, dayanışma duygusu nasıl büyür? Birşeyler farkediyor musunuz, yoldaş anne? Büyüğün küçüğü köşeye sıkıştırdığı, iktisat ve siyaset alanındaki sınıf mücadelesinin en göze batan örneğinin sizin evinizde de kendini gösterdiğini fark ediyor musunuz acaba? Orada siz işverensiniz, küçük Else ve diğer ufaklıklar „boyun eğmek zorunda“.

Hmm, diyorsunuz ki, yorgun argın eve gelince… biliyorum, anlıyorum, mutfakta veya odada herşeyin birbirine girmemesinin, çocuk zırıltısının ve bitmek bilmeyen soru sorma arzusunun ne demek olduğunu. Elbette, insanın tepesi atabilir ve elinden bir tane kaçabilir. Ama **kaçmamalı!** Çünkü … ne yapıyorsunuz, biliyor musunuz?

Küçüklere, bizden sonra gelecek olanlara **„bir tane indirerek“**, daha küçüklükten itibaren, büyüğün her zaman haklı olduğu duygusunu aşılıyorsunuz. Buna karşı koyma imkânının olmadığını öğretiyorsunuz. Boyun eğmeyi, pısmayı, yaranmayı, yapıyormuş gibi yapmayı (rol yapmayı) öğretiyorsunuz.

Böylesi yöntemlerle, çocuklarınızı nasıl, zamanı geldiğinde, hâkim sınıfların proletaryaya karşı girişimlerinde granitle karşılaşacağını ispatlamada kocanızın yanında yer almaları için eğitebilirsiniz? Saldırıların proletaryanın kendine güvenine çarptığında parçalanacağını nasıl verebilirsiniz! Bunun için gerekli olan kendine güveni, tam da siz bir tokatla parçaladınız ya!

Geride kalan ne? „Toplumun faydalı üyesi“, sesini çıkarmayan ve en iyi halde yumruğunu cebi içinde sıkan çalışkan iş kölesi.

Burjuva dünyasının tüm devletlerindeki yüksel okullardaki ceza biçimlerinin „halk“ın gittiği okullardan neden değişik olduğunu hiç düşündünüz mü? Hâkim sınıflara mensup kişiler, gittikçe artan bir şekilde, çocuklarının dövülmesine bakıyor. Ama proleter anne-babalar? Ha, arasıra şu veya bu baba veya anne örneğin bana geliyor ve şu veya bu okuldaki bir öğretmenin dayak atmasından şikayetleniyor. Onlara soruyorum, neden buna izin veriyorsunuz? Bu öğretmeni sıkıştırmak için, hatta bir bakanın kararnamesi de var. Araştırayım mı? Çocuk için seve seve yapardım? „İyi, o zaman hiç durmayın“… ama sakın benim adım geçmesin!

İşte böyle sevgili yoldaşlar, kendinizin cesareti yoksa ve hiç olmazsa kendi çocuklarınızın çıkarı için adınızla var olan kötü durumlara karşı koymak isterseniz, Lenin'in bize söylediği gibi „akıma karşı yüzme“ cesareti gösteremezseniz, peki sosyalizme nasıl varacaksınız?

Bir şey daha: Dayak atan bir öğretmen hakkında şikayetlenirseniz ve o da şu cevabı verse: „Ben ne yapayım? Veletler evden alışmış, bir iki tane patlatmadan dinlemiyorlar.“ Bu elbette yanlış olur. Yapmamalıdır. Ama eğer yapıyorsa, sizin, anne-babalar olarak sizin bir parça da olsa bunda suçunuz yok mu ve öğretmenden çok kendinize şikayetlenmek zorunda değil misiniz? Öyleyse:

Sosyalizmi ve sınıf mücadelesini ciddiye alan, dövülen çocukların hiçbir zaman kızıl cephenin savaşçıları olamayacağını kavramalıdır.

„Küçüklerinizi“ genç yoldaşınız, arkadaşınız olarak görün, „aile havhavı“na hizmet etmek zorunda olan uşağınız olarak değil.

Monarşi ve astsubay yatak ve oturma odasında hâkim oldukları sürece iyi bir cumhuriyet gerçekleşemez, sosyalizm hele hiç gerçekleşemez!

“Çocukların bedenen cezalandırılması üzerine...

Bizde halen insanların kölece boyunduruk altına alınmasının birçok kalıntıları var. Köleci alışkanlıkları anne sütüyle emmişiz; köleci alışkanlıklardan en zararlısı çocukların dövülmesi alışkanlığıdır. (Çocuklar - ÇN) geri vuramazlar, kuvvetleri zayıftır, kendilerini koruyamazlar. Eski köleci ahlak şunu söylüyordu: “Güçlüye karşı koyma”, “Hükümete, efendilere, yaşlılara itaat et!”, “İtaatkârlık en büyük fazilettir”. “Oğlunuz çok itaatkâr bir çocuk” – en büyük övgü buydu. “Sana gösteririm, itaatsiz velet” – bu da en büyük cezaydı. “Çocuk dinlemiyorsa döv!”. Çocuğunu dövmeyen, dizini döver”. Dövülmeyen kişi kötü bir köledir. Köleci alışkanlıkların ve köleci kavramların nasıl dilimizin, günlük yaşantımızın ta derinliklerine kadar nüfuz etmiş olduğunun farkında değiliz. Çocuklarımız da dâhil olmak üzere herşeye çokça nasıl bu eski tarzda baktığımızın farkında olmuyoruz. Kapitalizm köleliktir, ücret köleliğidir. İsviçre gibi bir ülkede şahane binalar var, her yerde temizlik, güzellik ve nezaket hâkim. Ne kadar uygar ülke, diyeceksiniz. Ama gidin bir okula, orada öğretmenin yoksul ana-babaların çocuklarını nasıl tokatladığını göreceksiniz. Kölelik ülkesi, diye bağıracaksınız. Kapitalist ülkelerdeki okullar çocuklara ne denli köleci alışkanlıklar aşılıyor!

Bizde, eski düzenin temellerine dek yıkıldığı, işçilerin bilinçli disiplinin arttığı, kırlarda kollektif iktisat düzeninin zafer kazandığı muzaffer sosyalizmin ülkesinde, eski dünya görüşü yerle bir ediliyor, kitleler dinden kopuyor ve kiliseler kültür merkezlerine dönüştürülüyor. Kiliselerle birlikte eski köleci görüşler de çöküyor. /eskiden - ÇN) imanlılar boyun eğerek Allah’tan, kendilerini, günahkâr kullarını affetmesini dilerlerdi. Bizzat kendilerini kul olarak tanımlar ve kul olarak görürlerdi. Çocuklar köle olarak eğitilirlerdi. Tüm bu kalıntılar yaşamımızdan sökülüp atılmalıdır. Çocuğa karşı el kaldıran her öğretmenin, eğiticinin derhal çocuk yuvasından uzaklaştırılmasını, çocuk döven her milisin görevinden alınmasını yerleştirmek zorundayız. Çocuğunu döven anne ya da baba cezalandırılmalı ve kamuoyu önünde kınanmalıdır. Sovyet yasalarımız çocukların çıkarlarını korumaktadır, ama sorunun esası şudur: İşçiler ve kollektif köylüler arasında belirli bir kamuoyu yaratılmak zorundadır.

Eskiden, babanın çocuğunu kayışla dövdüğü olurdu, ama buna kimse karışmazdı: Öyle ya, “onun” oğludur. Anne, büluğ çağına gelmemiş kızını saçlarından tutup sürüklerdi ceza olsun diye. Durulup seyredilirdi; öyle ya, “onun” kızıdır. Bize ne. Çocuklar ana-babalarının “canlı malı” idiler. Böylesi kalıntılara şurda veya burda halen rastlandığında, bunların kararlı bir şekilde kökü kazınmak zorundadır. Çocuk döven her kişinin, köleci geleneklerin yanlısı, eski köleci görüşlerin yanlısı, toprak ağalarının ve kapitalistlerin iktidarının yanlısı olduğu – o bunun bilincinde olmasa da – kavranmak zorundadır. Ortak gayretle eski köleciliği kökünden yok etmek istiyoruz.

Kendimizle, kendi alışkanlıklarımız ve eskinin kalıntılarıyla mücadele etmek zorundayız. İradesi zayıf insanlar için bu çoğu zaman zordur. Onlara yardım edilmeli ve bunların etrafında sağlam bir kamuoyu oluşturulmalıdır. Çocuklarımız, İlyiç’in çok sevdiği bir şiirin kelimelerini anne sütüyle emsinler:

Asla, hiçbir zaman köle olmayacaklardır Komüncüler.”

(1930 (VI, 195-196)

Nadeshda Konstantinowna Krupskaja, “Sozialistische Pädagogik”, Band 3, S. 55-57. Volk und Wissen Volkseigener Verlag, Berlin 1971.) (Almanca’dan Çeviri)

"Bolşeviklerin Programının kimi sorunları / Demokratik Devrim "Programı" üzerine" başlıklı yazı hakkında...

Mehmet Çelik adlı bir okurumuz "Bolşeviklerin Programının kimi sorunları üzerine" başlıklı yazısını bize ileterek, "bu tezleri yayın düzeyinde bizimle tartışmak isteğini" dile getirdi.

Aşağıda söz konusu yazıyı ve o yazıya takındığımız tavrı okuyucuya sunuyoruz.

„Eleştirel notlar"a takınacağımız tavırın Bolşeviklerin 9. Kongremizde karara bağlanan„Parti Programı"nın açımlamasına ve daha da iyi kavranmasına hizmet edeceğini umuyoruz.

İlkeli görünümlü kolaycılık:

Mehmet Çelik'in Parti Programımıza getirdiği ilk eleştiri Mao Zedung ve ÇKP değerlendirmesi ile ilgilidir. Mehmet Çelik modern revizyonist 20. Parti Kongresi çizgisi ile, ÇKP'nin ve Mao Zedung'un tavrını esasta bir ve aynı görmekte, 1956 Mao Zedung'u ve ÇKP'sini de revizyonist olarak değerlendirmektedir. Bu aradaki öze de ait olan farkları görmeyen ilkeli görünümlü, fakat yanlış, kolaycı, marksist-leninist olmayan bir tavırdır.

Mehmet Çelik Parti Programımızın 4. maddesinden şu alıntıyı yapıyor:

"4. Yozlaşma sürecine karşı direnen iki devlet kaldı: Çin Halk Cumhuriyeti ve Arnavutluk Halk Cumhuriyeti. Bu ülkelerin komünist partileri, Çin Komünist Partisi ve Arnavutluk Emek Partisi, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin modern revizyonist tezlerine karşı ***esasta Marksizmi-Leninizm'****i (abç) Marksizmin Leninizm'in devrimci özünü savunan pozisyonlarda muhalefet yürüttüler."*

Mehmet Çelik burada alıntıyı kesiyor. Alıntının devamı şöyledir:

„Fakat modern revizyonizme karşı mücadelede kendileri de yer yer önemli hatalar yaptılar. Geçmişteki güçlü, ortak sosyalist kamp bölündü. Geçmişte sosyalist kamp içinde yer alan komünist ve işçi partilerinin büyük çoğunluğu bu bölünmede modern revizyonizm saflarında yer aldılar." (Bkz. Bolşevik Partizan, sayı 157 s. 48)

Mehmet Çelik'in bu alıntı bağlamında somut olarak getirdiği eleştirilere tavır takınmadan önce tarihsel süreci ve parti programımızda söylenenin ne olduğunu bakalım.

14 Şubat 1956'da 20. Parti Kongresi toplanır. Kruşçev, bu kongrede SBKP adına sunduğu raporda "şartlar değişti" gerekçesiyle revizyonist bir çizgi ortaya koyar. 20. Parti Kongresi'nde ve sonrasında takınılan tavırlarda hiçbir komünist partisi, Kruşçev revizyonistlerinin tezleri ile bir hesaplaşma içerisine girmedi. 20. Parti Kongresi'ne katılan ÇKP ve AEP'in delegasyonları, Kruşçev'in ML'ye yaptığı saldırılara karşı sessiz kaldılar. SBKP 20. Parti Kongresi ertesinde AEP 3. ve ÇKP 8. Parti Kongreleri toplanır. Her iki partinin kongrelerinde, 20. Parti Kongresi'nden övgüyle söz edilir. 20. Parti Kongresi'ne

herhangi bir eleştiri getirilmez.

Ancak Mao Zedung 20. Parti Kongresi' nin kimi görüşleri ile hemfikir değildir. 15 Kasım 1956'da "ÇKP 8. Merkez Komitesi'nin 2. Genel Toplantısı"nde yaptığı konuşmada SBKP'nin 20. Parti Kongresi'ne şu eleştiriyi getirir.

"Bence iki tane "kılıç" var; biri Lenin diğer Stalin. Ruslar şimdi Stalin kılıcını attılar. (…)

Biz Çinliler o kılıcı atmadık. Birinci olarak Stalin'i koruyoruz, ikinci olarak da onun hatalarını eleştiriyoruz … Biz Stalin'e kara çalmaya ve onu yıkmaya çalışan bazı kişilerin tersine, nesnel gerçeklere uygun olarak davranıyoruz.

Lenin kılıcı da bazı Sovyet yöneticileri tarafından bir dereceye kadar terk edilmemiş midir?

Bence önemli ölçüde terk edilmiştir. Ekim devrimi hâlâ geçerli midir? Hâlâ bütün ülkelerin izlemesi gereken bir örnek midir? SBKP'nin 20. Parti Kongresi'nde okuduğu raporunda Kruşçev, iktidarın parlementer yoldan ele geçirilebileceğini, yani bütün ülkelerin Ekim Devriminden ders çıkarmalarının artık gerekli olmadığını söyledi. Bu kapı bir kez açıldı mı, Leninizm büyük ölçüde kaldırılıp atılmış demektir." (Mao Zedung, Seçme Eserler 5, Aydınlık Yayınları, Kasım 1978, s. 388-389)

Kruşçev revizyonisti, "Sosyalist Ülkelerin Komünist ve İşçi Partilerini" 1957 Kasım'ında Moskova'da bir konferansa çağırır. ÇKP ilk defa bu konferansta, enternasyonal bir forumda Kruşçev revizyonistleri ile hemfikir olmadığı konularda bir hesaplaşma içerisine girdi. Bu mücadele sonucunda, her iki tarafın da "marksist-leninist" olarak adlandırdığı "1957 Deklarasyonu" ortaya çıktı. ÇKP'nin Lenin'in yüzüncü doğum yıldönümü dolayısıyla Nisan 1960'da onlarca dilde yayınlayıp, milyonlarca dağıttığı "Yaşasın Leninizm" broşürü, gerçekte modern revizyonizmin Leninizm'den uzaklaştığı konularda, Lenin'in görüşlerinin onun orjinal metinlerinden alıntılarla savunulması idi. Bu broşürün Sovyetler Birliği'nde Çin diplomatları tarafından açıktan dağıtılması Sovyet revizyonistlerin çok "üzdü" ve kızdırdı. Aynı yıl Moskova'da yapılan uluslararası toplantıda ÇKP ve AEP bir yanda, SBKP ve onu destekleyen örgütler bir yanda duruyor, ortaya çıkan her iki yanın da imzaladığı ortak belge aynı 1957'deki ortak açıklama gibi eklektik bir yapıya sahip oluyordu.

Kruşçev revizyonistlerine karşı ilk köklü hesaplaşma denemesi 1963 Haziranında başlatıldı. ÇKP Merkez Komitesi, Haziran 1963'te SBKP Merkez Komitesi'ne "Uluslararası Komünist Hareketin Genel Hattı Hakkında Teklif" başlıklı bir mektup gönderdi. Bu mektup aynı zamanda kamuoyuna da açıklandı. 1963 Eylül'üyle 1964 Temmuz'u arasında ÇKP tarafından bu öneriyi açımlayan dokuz yorum yayınlandı. ÇKP Merkez Komitesi, Kruşçev modern revizyonizmi ortaya çıktıktan sonra böylece kamuoyu önünde Kruşçev revizyonizmi ile doğrudan polemik yürüttü. ÇKP ve onunlu birlikte AEP, Kruşçev revizyonistlerine bir çok doğru eleştiri getirmelerine rağmen, kendileri de kimi konularda ML'den sapma teşkil eden görüşler savunuyordu. Modern revizyonizmden köklü örgütsel bir kopuş yaşanmıştı ama ideolojik köklü bir kopuş yaşanmamıştı. "Genel hat hakkında teklif" ve "Büyük Polemik" belgeleri esası itibarıyla marksist-leninist, ve fakat kimi uzlaşıcı ve yanlış tavırları ile de Kruşçev revizyonizmi ile köklü bir hesaplaşma için yetersiz belgelerdi. Kruşçev revizyonizmine karşı verilen ideolojik mücadele belli

başarılar elde etmesine rağmen; bu mücadele yetersiz kalmış; Kruşçev revizyonizmi tam olarak mahkum edilememişti. 1963 Polemikleri ile başlayan mücadele sonrasında, sosyalist kampı oluşturan devletlerden sadece Çin Halk Cumhuriyeti (ÇHC) ve Arnavutluk Halk Cumhuriyeti (AHC) dünya komünist hareketi içindeki yozlaşmaya karşı direndi. Parti Programımızın 4. maddesinde söylenenler tam da budur.

Mehmet Çelik şöyle yazıyor: "*Öncelikle şunu görmek gerekir, ÇKP kendi iktidarında, bu dönemde, "esasta" Marksizm-Leninizm'i savunmuş mudur ki, Kruşçev revizyonizmine karşı da, "esasta" Marksizm-Leninizm'i de savunsun. Burada o dönemde uluslararası alandaki duruma kısaca vurgu yapmak gerekir.*"

Mehmet Çelik diyor ki; ÇKP 1957'de marksist-leninist bir parti değil! Marksist-leninist olmayan bir partinin Kruşçev revizyonizmine karşı "esasta" marksist-leninist bir çizgiyi savunması mümkün değil. Mehmet Çelik yanılıyor. Öncelikle Mehmet Çelik ile yöntem konusunda anlaşmamız gerekiyor. Mao veya ÇKP değerlendirilirken, teorinin bir bölümü değil, teori ve pratik uygulamalar bütünsellik içinde ele alınmalıdır. Tek tek hatalara dayanarak genellemeler yapmak kolaydır, ama yanlıştır. Genel bir değerlendirme adı üzerinde genele-bütüne dayanmalıdır. Kimi hataların alt alta sıralanarak, bütünsellikten koparılıp genel olumsuz değerlendirmelere varmak marksist-leninistlerin yöntemi değildir. Ayrıca bir genel değerlendirme yapılırken, bu değerlendirmenin tarihsel koşullardan bağımsız olarak ele alınması da yanlıştır. 1956 sonrası ÇKP ve Mao Zedung değerlendirilirken, o günün dünya komünist hareketinin içerisinde bulunduğu durum da mutlaka dikkate alınmalıdır.

Marksist-leninist bir kişi veya parti –revizyonist– hata yapabilir mi?

Marksist-leninist parti içinde ideolojik mücadele her zaman vardır. Marksist-leninist bir partide revizyonist görüşleri savunanlar ortaya çıkabilir. Bu ideolojik mücadele içerisinde, marksist-leninistler de hatalar yapabilir. Marksist-leninist bir parti de kimi revizyonist hatalar yapabilir. Hiç hatasız bir parti çizgisi, hiç hata yapmayan bir marksist-leninist parti yalnızca kafalarda olan bir hayaldir. Stalin haklı olarak, "Yalnızca ölüler hata yapmaz" diyor. Mücadele eden hata da yapacaktır. Bu hatalar sistemleşip parti çizgisi içinde belirleyici esas yön haline gelmedikçe, parti çizgisinin revizyonist olduğu söylenemez. Böyle bir durumda revizyonist hatalar yapan, genelde ise marksist-leninist çizgiye sahip olan bir marksist-leninist partiden söz etmek gerekir.

Kaldı ki, revizyonist bir çizginin belli bir süre egemenliği de, bir komünist partisini otomatikman ve derhal marksist-leninist parti olmaktan, komünist partisi olmaktan çıkarmaz. O parti içinde marksist-leninist kanat varsa ve bu kanadın parti içi mücadeleyle revizyonist kanadı alt etme ihtimali varsa, o partiye revizyonist parti demek de yanlış olur. O parti geçici olarak revizyonist çizginin egemenliğine girmiş, geçici olarak marksist-leninistlerin egemenliğini yitirdiği bir marksist-leninist, komünist partisidir. Ta ki, marksist-leninist kanadın mücadeleyle bu partinin düzeltilme imkanı kalmadığını gördüğü, gösterdiği zamana kadar... O zaman o parti birliğini bozmak, gerçek bir ML'yi yeniden inşa etmek marksist-leninistlerin görevi olur.

ÇHC, Demokratik Halk Devrimine önderlik eden Mao önderliğindeki ÇKP, marksist-leninist çizgiye sahip ve fakat

belli noktalarda hatalar yapan marksist-leninist bir parti idi. ÇHC 1954 Anayasasında emek ve sermayenin korunacağı açıklanır. Evet ÇKP içindeki revizyonistler 20. Parti Kongresi'nin kararlarını sevinçle karşılamıştır. ÇKP 8. Kongresi'nde SBKP'nin 20. Parti Kongresi'ne sahip çıkılmıştır. ÇKP 8. Parti Kongresi aynı zamanda Mao Zedung'un parti ve devlet iktidarı içindeki konumunu da sarsmıştır. Yönetimde revizyonistler ağırlıktadır. Burada saydıklarımız yapılan kimi hataların sadece bazıları.

Peki sonra ne olmuştur?

Mao, 8. Parti Kongresi'nden sonra, parti içinde çıkan revizyonistlere karşı tavır takınır. 15 Kasım 1956'da ÇKP 8. Merkez Komitesi İkinci Toplantısında yaptığı konuşmada parti içinde bazı unsurların SBKP 20. Kongresi'nin çizgisini aynen kabul ettiğini belirtip bunları eleştirir. Ayrıca kitlelerin seferber edilmesinin gerekliliğini belirtir.

1966 Kültür Devrimi öncesi ÇKP'si, revizyonist bir çizginin hakim olduğu, bir komünist partisidir. Revizyonist çizgi egemen olmasına rağmen parti içerisinde marksist-leninistler vardır. Parti içindeki marksist-leninistler kitleler ile birleşerek, parti içerisindeki revizyonistlere karşı Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni (BPKD) gerçekleştirdiler. Marksist-leninistler partiyi değil, "parti ve devlet içindeki kapitalist yolda yürüyen iktidar sahiplerini" hedef aldılar. BPKD'yi yapanlar, ÇKP'nin marksist-leninist bir parti olduğunu söylediler. Olan revizyonistlerin partiden atılmasıdır.

Mao Zedung ölene kadar da, öldükten bir süre sonra da ÇKP içerisinde revizyonistlerle, marksist-leninistlerin mücadelesi devam etti. 1974'lerin ÇKP'si dış politikada revizyonist bir çizginin egemen olduğu, içte ise revizyonistlerle marksist-leninistler arasında mücadelenin denge durumunda olduğu, marksist-leninist bir partidir. Çünkü ÇKP içerisinde mücadele eden ve partiyi doğru bir çizgiye çekmeye çalışan marksist-leninistler vardı ve revizyonistlerin tasfiye edilme ihtimali de mevcuttu. Mao Zedung Eylül 1976'da yaşamını yitirdi. Mao öldüğünde de, parti içerisinde marksist-leninist kanat vardı. Mao'nun ölümünden sonra iki kanat arasında kıyasıya bir iktidar mücadelesi yaşandı. ÇKP bu dönemde de hâlâ –bütün hatalara, sapmalara rağmen– devrim saflarında yer alan bir komünist partisi idi. Mao'nun ölümü ertesindeki iktidar mücadelesi ne yazık ki reavizyonistlerin kesin hakimiyeti, marksist-leninist kanadın tasfiyesi ile sonuçlandı. Bir darbe sonrasında süreç içerisinde tüm marksist-leninist ve devrimci güçler tasfiye edildi. 1977'de yapılan 11. Kongre'de ÇKP artık modern revizyonist çizgiye sahip, modern revizyonistlerin kesin egemenliklerini kurduğu bir parti idi.

Tüm ağır hatalarına ve sapmalarına rağmen, ÇKP 11. Kongre'ye kadar, marksist-leninist bir parti idi. Mehmet Çelik'in ÇKP *„Marksiszmi-Leninizmi savunmuş mudur ki, Kruşçev revizyonistlerine karşı mücadele etsin"* şeklindeki sorusuna cevabımız nettir: Evet, 11. Parti Kongresi'ne kadar ÇKP, bütün hata ve sapmalarına karşı marksist-leninist bir parti idi. ÇKP, Kruşçev revizyonizmine karşı mücadele yürüttüğü noktalarda esasta ML'yi savunuyordu.

Bu konuyu sonlandırırken bir de soruyu tersten soralım! 1956 sonrası ÇKP'si "revizyonist" idi ise, özde Kruşçev revizyonistlerinin SBKP'si ile aynı ise; örneğin Büyük Polemik nedir ve nedendir? Büyük Proleter Kültür Devrimi, yoksa Mehmet Çelik'e göre de, Kruşçevçilerin değerlendirdiği gibi "bir saray darbesi" midir?

Yarı doğrularla ve yanlış genellemelerle doğru siyaset olmaz!

Devam edelim... Kimi tespitlerde Mehmet Çelik ile tam olarak olmasa bile anlaşabiliyoruz, ama çıkarılan sonuçlarda anlaşamıyoruz. Örneğin şöyle diyor M. Çelik:

"*ÇKP, kendi iktidarında sosyalizmin inşasında "Anayasası" olarak, 'Halk İçindeki Çelişkiler'i, 20. Parti Kongresi'nin kararlarının onaylanması, ÇKP'nin 8. Parti Kongresi Kararları, 1957-1960 Ortak Deklarasyonları'dır. 63 Polemikleri ise, 57-60 Deklarasyonları'nı onaylıyor ve dünya komünist hareketinin ortak programı olarak görüyor.*"

Burada yazılanlar yarım doğrular. Önce "Halk içindeki Çelişmeler" yazısının anayasa olarak görüldüğü tespiti doğru değildir. ÇHC'nin Anayasası vardır. Halk içindeki çelişmeler yazısı bir Mao Zedung ve ÇKP belgesidir. Evet bu yazıda yanlış görüşler de vardır. Ve evet bu yazı BPKD bu yazıdaki kimi görüşlerin pratikte reddi olsa da, BPKD içinde de temel belgelerden biri olarak savunulmuştur. Diğer yandan fakat Mao'nun Çin'de baş çelişmenin proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme olduğunu açıkça tespit eden yazıları, buna uygun siyasetler önerdiği yazıları ve pratiği de vardır. Bütün bunlar bir bütünün parçalarıdır. Bir parçayı alıp genel değerlendirme yapmak marksist-leninist bir tavır değildir.

20. Parti Kongresi'nin kararlarını onaylayan tavırlar olduğu gibi, yukarıda gösterdiğimiz gibi 20. Parti Kongresi kararlarının bir bölümüne açıkça tavır takınan, "Leninizmin bir kenara atıldığı" tespitlerini yapan yazılar da vardır.

ÇKP 8. Parti Kongresi Kararları kendi içinde çelişmeli, evet revizyonizmin ağır bastığı eklektik kararlardır.

1957-1960 Deklarasyonları içinde modern revizyonist görüşlerle, marksist-leninist görüşlerin yanyana yer aldığı eklektik belgelerdir. İşlevleri 20. Parti Kongresi çizgisinin UKH tarafından onaylanması olmuştur.

1963 Polemikleri esası itibariyle marksist-leninist belgelerdir. Ancak bunlar içindeki hatalardan tartışma içinde arındırılmak zorunda olan belgelerdi. Bu yapılmadı. Bu yüzden bunların bu haliyle DKH'nin programı olarak kabul edilmesi yanlıştı, yanlıştır.

Bu bağlamda M. Çelik "*Bolşevikler 57-60 Deklarasyonları'nı revizyonist olarak görüyor; 1963 Polemiklerini de DKH'nin programı olarak kesin reddediyor*" diyor.

Bizim 1957-1960 Ortak Açıklamalarını değerlendirmemiz, tek kelimelik "revizyonist" tanımlamasından çok daha geniştir. Evet son çözümlemede genel değerlendirmede söylediğimizde, içinde marksist-leninist görüşlerle, revizyonist görüşlerin yan yana yer aldığı eklektik fakat sonuçta "Kruşçev revizyonistlerinin 20. Parti Kongresi'nin revizyonist çizgisinin egemen olduğu" belgelerdir. Bu belgeler revizyonistler tarafından revizyonist görüşlerinin "ML ile süslemeninin bir aracı olarak kullanılmışlardır." (TKP/ML İçindeki İki çizgi Mücaedelesinin Bazı Belgeleri II, s. 280)

1963 Polemikleri'ni, DKH'nın programı olarak kabul edilemeyeceğini söylüyoruz. Evet. Fakat onların 1957-1960'ın tersine, esasta marksist-leninist olduğu görüşündeyiz. Fakat bu onların DKH'nın programı olarak kabulünü beraberinde getirmiyor. Çünkü esasta marksist-leninist olmasına rağmen, içinde önemli yanlışları da barındırıyor. M. Çelik'in yaklaşımı, karmaşık olguları ilkelilik adına basitleştiren, tanınmaz hale getiren şematik, kaba bir yaklaşım. Bizim yaklaşımımız bu değil. O bizim pozisyonumu-

zu aktardığı yerde de, aslında pozisyonumuzu kendine göre yorumlayıp basitleştiriyor. Yanlış yapıyor.

Yazdıklarının bir bölümü doğru. Ama Mehmet Çelik'in çıkardığı sonuçlar, yaptığı genellemeler bütünüyle yanlış. Şöyle yazıyor Mehmet Çelik:

"*Burada açıkça görüldüğü gibi, SBKP ve ÇKP aynı şeyleri savunuyor. Bu tabloya göre, nasıl oluyor da SBKP revizyonist oluyor ve fakat ÇKP komünist olarak kalıyor? Bolşeviklerin resmi çizgisi bu tabloya ÇKP, Kruşçev'e karşı* ***esasta*** *ML'yi savundu diyor.*"

Önce, SBKP ve ÇKP'nin 1957 ve 1960 Deklarasyonları'na sahip çıkması, onların "aynı şeyleri savunduğu" anlamına gelmiyor. ÇKP eklektik nitelikteki belgelerde kendi doğru bulduklarına sahip çıkıyor öncelikle; ondaki marksist-leninist görüşlere sarılıyor; SBKP ise aynı belgede var ve egemen olan revizyonist görüşlere sahip çıkıyor öncelikle. Yani ikisi aynı şeyleri savunmuyor.

İkincisi; SBKP'nin ve ÇKP'nin savunduğunun aynı olduğunu söylemek için, onların ikisinin de aynı iki belgeye sahip çıktığını söylemek yeterli değildir. Çünkü her ikisinin de bu belgeler dışında savunduğu ve yaptığı çok daha fazla şey vardır.

Bütünlük içinde ele alındığında SBKP'yi ÇKP'den ayıran **nitel** farklılıklar vardır. Nedir bu farklılıklar? Bir kaçını sayalım:

Modern revizyonistler çağın değiştiği yalanıyla, en başta proleter dünya devrimi için mücadeleyi tatile yöneliyor; kapitalist ülkelerdeki proleryanın önüne sosyalist devrim ve proletarya diktatörlüğü görevini, emperyalizme bağımlı ülkelerdeki ezilen halkların önüne proletarya önderliğindeki demokratik halk devrimi görevini koymuyordu. Buna bağlı olarak modern revizyonistlerin elindeki SSCB, artık proleter enternasyonalizmi yerine "barış içinde bir arada yaşama", şiddete dayalı devrim yerine, "barış içinde geçiş", "barış içinde yarış" vb. görüşlerle dünya işçilerini ve halklarını emperyalist sistem içinde tutmanın bir aracına dönüştürülüyordu. SBKP 20. Parti Kongresi'nde Kruşçev revizyonistleri, ML'ye karşı ideolojik saldırıya geçti. ML'nin bir çok temel tezinin "eskimiş" olduğu, "yeni şartlara uymadığı" safsatalarını yaydılar. ML'yi en temel noktalarda revizyona tabi tuttular. Sovyetler Birliği'nde sosyalist inşa "komünizme geçiyoruz" sloganları eşliğinde tasfiye edildi. Artık sosyalizmin kazanımlarını koruyan, proletaryanın çıkarlarını ifade eden bir parti mevcut değildi. SBKP Kruşçev'in yönetiminde böyle bir parti olamazdı. Komünist partideki **nitelik** değişimi, komünist partinin yönetimi olmadan yaşayamayacak olan proletarya diktatörlüğünün de yok olması ve burjuva devlet aygıtına dönüşmesi anlamına geliyordu. SBKP ile ÇKP arasındaki **nitel** farklılıkların görülmemesi, ÇKP'nin kimi hatalarının alt alta sıralanarak, ÇKP ile SBKP'nin aynı torbaya konulması doğru bir yöntem değildir.

AA-KK-T'de demokratik devrim sorunu

Mehmet Çelik "*Kuzey Kürdistan-Türkiye -Antakya Arabistan'da demokratik devrimi savunmak, gerçekten bilimsel temellere dayanıyor mu?*" sorusunu soruyor. Evet bilimsel temellere dayanıyor. Biz Bolşevikler 9. Parti Kongresi öncesi "demokratik devrim mi, sosyalist devrim mi" sorunu üzerine tartıştık. Tartışmamızın belgelerini de devrimci kamuoyuna açıkladık. Demokratik Devrim bağlamındaki programımızın bilimsel temellere dayanmadığını iddia eden Meh-

met Çelik, Rusya'da burjuva demokratik devrimin gelişmesini ve Lenin'i kavramadığını göstermektedir. Mehmet Çelik Lenin'den iki alıntı yapmaktadır. Birinci alıntı "Bugünkü Devrimde Proletaryanın Görevleri Üzerine" başlıklı makaleden yapılıyor. Alıntının doğru tercümesi şöyledir:

"Rusya'da mevcut durumun özgünlüğü, proletaryanın yeterince gelişmemiş sınıf bilinci ve yetersiz örgütlülüğü sonucunda burjuvaziyi iktidara getiren devrimin birinci aşamasından, iktidarı proletaryanın ve köylülüğün en yoksul katmanlarının eline vermek zorunda olan ***ikinci*** *aşamasına* ***geçişten*** *ibarettir. (Lenin, Nisan Tezleri, s. 10, İnter Yayınları)*

1917 Şubat'ında Çarlık yıkıldı. Çarlığın yıkılmasından sonra, Rusya'da ikili bir iktidar ortaya çıktı. Bir yanda burjuvazinin önderliğinde "Geçici Hükümet"; diğer yanda ise işçilerin, köylülerin, askerlerin iktidar organı olan işçi-köylü- asker sovyetleri. Lenin, proletaryanın bilinç ve örgütlenme seviyesinin geri olmasının sonucu olarak, burjuvazinin iktidara geldiğini anlatıyor. Burjuvazinin iktidara gelmesi ve ikili bir iktidarın ortaya çıkmasını Lenin devrimin birinci aşaması olarak adlandırıyor. Lenin, yaptığı durum değerlendirmesinde, iktidarın proletarya ve yoksul köylülüğün eline geçeceği aşamanın ikinci aşama olduğunu belirtiyor.

Mehmet Çelik'in Lenin'den yaptığı ikinci alıntı ise şöyle:

"Devlet erkinin burjuvaziye geçişinden ibarettir.

1917 Şubat-Mart Devrimi'ne kadar Rusya'da devlet erki bir sınıfın, başta Nikola Romanov olmak üzere derebeyi soylu büyük toprak sahiplerinin elindeydi.

Be devrimden sonra devlet erki ***başka****, yeni bir sınıfın, yani* ***burjuvazinin*** *elinde bulunmaktadır.*

Devlet erkinin bir ***sınıfın*** *elinden başka bir sınıfın eline geçişi, bu kavramın gerek tam bilimsel gerekse de pratik-politik anlamında,* ***devrimin*** *en önemli, temel birinci özelliğidir.*

Bu ölçüde Rusya'da burjuva ya da burjuva-demokratik devrim ***sona ermiştir****." (Lenin, Nisan Tezleri, s. 22, İnter Yayınları)*

Mehmet Çelik, Lenin'den yaptığı alıntıları şöyle yorumlamaktadır:

"Bilindiği gibi, her devrimin temel sorunu iktidar sorunudur. Rusya'da burjuva demokratik devrimin temel niteliği, bilimsel ve somut olarak şu noktalarda kendini göstermektedir.

Birincisi*: Bilimsel olarak burjuva demokratik devrimin temel dayanağı, kapitalist üretim ilişkisinin geliştiği ve fakat burjuvazinin daha iktidarda olmadığı için,burjuva demokratik devrimi burjuvazi kendisi bu devrimi proletaryadan daha fazla ister, çünkü, kapitalist üretim ilişkisi kapitalizmi temsil eder, bu üretim ilişkisi, iktidarda olan feodal monarşik devlet iktidarıyla çelişki içindedir."*

Mehmet Çelik'in bu savunusunun Leninizmle hiçbir ilgisi yoktur. Bu savunu rekabetçi kapitalizm dönemine ait bir savunudur. Burjuvazi feodal üretim tarzına karşı daha ileri düzeyde gelişmiş üretici güçler ve üretim ilişkilerinin temsilcisi haline gelmişti. Burjuvazi, feodalizm karşısında ilerici-devrimci bir rol oynuyordu. Üretimde makineleşmeyi ve büyük ölçekte üretimi, bilimde yeni buluşları ve ilerlemeyi, savunuyordu. Feodal üstyapıyı parçalayıp kapitalizmin gelişmesinin olanaklarını açan burjuvazi "eşitlik, özgürlük ve kardeşlik" havarisi kesiliyordu. Üretici güçlerin ve büyük ölçekli makineli sanayi üretiminin gelişmesi feodalizme karşı burjuvazinin konumunu güçlendiriyordu. Kapitalizmin gelişmesi aynı zamanda kendisinin mezar kazıcısı

olan proletaryanın da gelişmesi anlamına geliyordu. Feodalizme karşı düzenin değişimini, devrimi savunan burjuvazi; proletaryanın iktidar alternatifi bir güç olarak tarih sahnesine çıkışıyla birlikte devrimci niteliğini önemli ölçüde yitirdi. Proletarya artık burjuvazinin talepleriyle kendini sınırlamıyor; kendi sınıf çıkarlarının ifadesi olan ekonomik ve siyasi taleplerle burjuvazinin karşısına çıkıyordu. Proletaryanın yükselen bir güç haline gelmesi, kendi çıkarlarını ekonomik, demokratik, siyasi taleplerle ifade etmesi burjuvaziyi feodal beylerle proletarya karşıtı bir ittifaka itiyordu. 1830, 1848-49 devrimleri, işçi sınıfının büyük eylem ve ayaklanmaları, kendi örgütlerini kurması burjuvaziyi tedirgin etmişti. Özellikle 1948-49 devrimleri artık burjuvazinin feodal üstyapıyı bir devrim ile parçalama yandaşı olmadığını, tersine feodal üstyapıyla uzlaşarak ve onun kurumlarını kullanarak proletaryaya karşı savaştığını göstermişti.

Emperyalizm aşamasında burjuvazi Lenin'in deyimiyle "bütün çizgi boyunca gericileşti." Geçmişte demokratik devrimin esas itici gücü olan, onu sonuna kadar taşımaktan çıkarı olan burjuvazi, şimdi artık feodal unsurlarla uzlaşma yolları arayan bir sınıf haline dörüştü. Emperyalizm çağındaproletarya demokratik devrimi de sonuna kadar götürmekten çıkarı olan tek sınıf haline geldi. M. Çelik bu gelişmeyi görmüyor.

Kapitalizmin birinci evresinde burjuva devrim, burjuvazinin önderliğinde gerçekleştirilirken; ikinci evresine yani tekelci aşamaya geçişle birlikte, burjuvazi devrimci barutunu tüketti.1848-49 devrimleri sırasında proletarya burjuvaziyi feodalizme karşı desteklemişti. Ancak burjuvazi proletarya ve halka ihanet ederek feodalite ile uzlaşmaya gitti. Bu yüzden devrimler yenilgiyle sonuçlandı. Marks ve Engels 1848-49 devrimlerinin dersleri ışığında proletaryanın demokratik devrimde şehir küçük burjuvazisi ve köylülükle ittifak yapması gerektiğini savundular. Böylece Lenin'in demokratik devrimde proletarya ve köylülüğün ittifakı düşüncesinin temelleri atılıyordu. Ancak bir farkla. Marks ve Engels demokratik devrimde proletaryanın rolünü ve ittifakını küçük burjuvaziyi desteklemek ve en radikal muhalefet partisi olmakla sınırlı tutuyordu. Devrimde proletaryanın önderliği henüz öngörülmüyordu. Proletarya önderliği ancak demokratik devrimden sonra gündeme gelecek sosyalist devrimde gerçekleşebilecekti. Lenin, emperyalizm çağında demokratik devrime proletayanın önderlik etmesi gerektiğini savundu. Lenin tamda bu yüzden 1905 Devrimi arifesinde, Menşeviklerle bu sorunu tartıştı. Menşevikler, demokratik devrimi liberal burjuvazi yapsın, bizde destekleyelim tavrını takınıyorlardı. Lenin "İki Taktik" adlı eserinde, demokratik devrime proletaryanın önderlik etmesi gerektiğini savundu ve Menşeviklerin öğretilerini mahkum etti. Emperyalizm çağında feodalitenin yerini alan, onun gerici misyonunu kapitalizm döneminde üstlenen sınıf emperyalist burjuvazidir. Bu sınıf artık demokrasinin değil gericiliğin temsilcisidir; demokrasiye ve bağımsızlığa baştan sona karşıdır. Demokrasiden, bağımsızlıktan, ulusların eşitliğinden en fazla çıkarı olan ve bunların en tutarlı savunucusu proletaryadır. Bu konuyu uzun uzun anlatmamızın nedeni sapla samanı birbirinden ayırmak içindir.

Mehmet Çelik, Rusya'nın feodal monarşik bir devlet olduğunu söylüyor. Evet monarşik bir devlettir ama aynı zamanda kapitalist üretim ilişkilerinin de

egemen olduğu emperyalist bir devlettir Rusya. Mehmet Çelik'e göre; monarşik Rus devleti, kapitalizmin gelişmesinin önünde engeldir! Monarşik devlet, burjuvaziyi hem siyasi hem de ekonomik olarak baskı altında tutmaktadır! Çarlık rejiminin bir bütün olarak burjuvaziyi baskı altında tuttuğu düşüncesi doğru değildir. Şöyle devam ediyor Mehmet Çelik:

"Sınıf olarak burjuvazinin demokratlığı, feodal monarşik devlet iktidarına karşı mücadelesi, kendisi bir zat iktidara gelmekle sınırlıdır. Somut olarak, Rusya da burjuva demokratik devrimi bu temelde cereyan etmiştir. Rusya da, somut olarak Şubat devrimi burjuvazinin önderliğinde gelişerek gerçekleşmesi, sınıf olarak burjuvazi, proletaryadan daha iyi örgütlenmesinden kaynaklanmaktadır."

Mehmet Çelik'e göre, Rusya'da ki burjuvazi demokrattır! Demokrat olmasının nedeni de "feodal monarşik devlet iktidarı"nın burjuvazi üzerinde uyguladığı baskıdan dolayıdır. Bu baskı sonucu burjuvazi Çarlığı karşı mücadele etmiş ve iktidara gelmiştir! Rusya'daki demokratik devrim bu temelde gerçekleşmiştir! Böylesi bir savunu Rusya gerçeklerinin çarpıtılması ve Lenin'i savunma adına Lenin'in revizyona tabi tutulmasıdır. Rusya'da devrimin nasıl geliştiğine bakalım:

Çarlık Rusyası'nda, 1917 Şubat'ında işçiler, köylüler ayaklandılar. Bu ayaklanma esnasında Birinci Paylaşım Savaşı tüm hızı ile sürüyordu. Savaşın bütün acılarını halk çekiyordu. Çarlık Rusyası'nda savaşa karşı tepkiler uç noktaya varmıştı. Halk "Barış-Özgürlük-Ekmek-Toprak" istiyordu. İşçiler-emekçiler bu talepler temelinde ayaklandılar. Ayaklanmada Bolşevik Parti de önemli bir rol oynadı. Şubat devrimi günlerinde Bolşevikler halkın mücadelesini doğrudan yönetirken Menşevikler ve Sosyal Devrimciler Sovyetlerdeki temsilci koltuklarını işgal ettiler. Böylelikle Petrograd ve daha başka birçok Sovyetin başına geçtiler. Şubat günlerinde Lenin İsviçre'de, Stalin ise Sibirya'da sürgünde idi. Ayaklanma sonrası Çarlık yıkıldı. Rusya'da ikili bir iktidar ortaya çıktı. Bir yandan emperyalist burjuvazinin önderliğinde "Geçici Hükümet"; diğer yanda ise işçilerin, köylülerin, askerlerin iktidar organı olan İşçi-Köylü-Asker Sovyetleri. Ancak bu İşçi-Köylü-Asker Sovyetlerinin içinde, Bolşevik Partisi değil, aslında zengin köylülerin ve küçük burjuvazinin çıkarlarını savunan "Sosyal Devrimciler" ve "Menşevikler" hakimdi. Lenin Nisan Tezleri'nde "Rusya'da burjuva demokratik devrimin tamamlandığı"nı belirtir. Evet Çarlığın yıkılması anlamında, kavramın bilimsel/siyasi anlamında "demokratik devrim" tamamlanmış, siyasi iktidar el değiştirmişti. Fakat devrimin daha çözmesi gereken bir dizi demokratik görev vardı. Mehmet Çelik nedense ikili iktidar olgusunu belirtme gereğini duymuyor. Lenin ikili iktidar olgusunu şöyle açıklıyor:

"Devrimimizin son derece dikkate değer bir özelliği, bir ikili iktidar üretmiş olmasıdır. Herşeyden önce bu olgu hakkında berrak olunmalıdır; bu kavranmadan, ileriye doğru adım atılamaz. Örneğin Bolşevizmin eski "formülleri"ni tümlemeyi ve düzeltmeyi bilmek gerek, çünkü ortaya çıkmış olduğu gibi bunlar gerçi genelde doğruydu, ama somutta gerçekleşmesinin başka türlü olduğu görüldü. İkili iktidarı önceden hiç kimse düşünmedi ve düşünemezdi.

İkili iktidar neden ibarettir? Geçici Hükümet'in, burjuvazinin hükümetinin yanı sıra, gerçi henüz zayıf, henüz rüşeym halinde olan, ama buna rağmen hiç kuş-

kusuz gerçekten varolan ve güçlenen bir ikinci hükümetin: İşçi ve Köylü Temsilcileri Sovyetleri'nin ortaya çıkmış olmasından ibarettir.

Bu ikinci hükümetin sınıfsal tabanı nedir? Proletarya ve (asker kaputu içindeki) köylülük. Bu hükümetin politik karakteri nedir? Devrimci diktatörlüktür, yani merkezileşmiş bir devlet erkinin çıkardığı yasaya değil, dolaysız olarak halk kitlelerinin aşağıdan devrimci fethine, doğrudan inisiyatifine dayanan bir iktidardır. Bu, şimdiye kadar Avrupa ve Amerika'nın en gelişmiş ülkelerinden bildiğimiz parlamenter, burjuva-demokratik cumhuriyette egemen olan tipten temel farklı bir iktidar tipidir." (Lenin, Seçme Eserler, Cilt 6, s. 40, İnter Yayınları)

Rus devriminin en önemli özelliği ikili iktidarın ortaya çıkmasıdır. Bolşevikler, Çarlığın yıkılması ile sorunun bitmediğini biliyorlardı. Lenin, Rus devriminin nasıl gelişeceğini önceden görmüştü. Lenin, devrimin birbirinden ayrılmaz bir şekilde bağlı olan iki aşamadan geçmek zorunda olduğunu Bolşeviklere anlatıyordu. Çarlığın yıkılması ilk aşamaydı ve burjuva iktidarın devrilmesi ve işçi sınıfı iktidarının kurulması da ikinci aşamaydı. Çarlığın yıkılmasından sonra, siyasal özgürlükler kazanıldı. Bolşevik parti yasal hale geldi. Lenin ülkeye döndü. Devrimci basın, Sovyetler, sendikalar, dernekler özgür bir ortama kavuştu.

Lenin, Çarlığın yıkılması ertesinde burjuva demokratik devrimin tamamlandığını söyler. Sosyalist devrime geçiş için bütün demokratik devrim görevlerinin çözülmüş olması gerektiği anlayışına karşı çıkar ve devrimin sosyalist aşamaya geçişinin mümkün olduğunu söyler. Lenin'e göre, sosyalist devrim demokratik devrimin arta kalan, çözülmemiş görevlerini de "geçerken" çözecektir. Lenin, demokratik devrimin önemini her zaman sosyalizm mücadelesi açısından ele almıştır. Emekçi yığınların bilinç, örgütlenme düzeyinin sosyalist devrime –ki bunun siyasi anlamı proletarya diktatörlüğünün kurulmasıdır– izin verdiği bir ortamda, devrim artık sosyalist devrim evresine girmiş demektir. Sosyalist devrimin gündeme gelmesi için, bütün demokratik görevlerin önceden çözülmüş olması gerekmez. 1917'de böyle oldu. Demokratik devrim gerçekleşti, hareket demokratik evresini genel olarak aştı ve sosyalist devrim için koşullar olgunlaştı. Burjuva devrim gerçekleştikten sonra görev, proletaryanın bilinç ve örgütlenme düzeyine göre en kısa sürede sosyalist devrime geçiştir. Lenin'in 10 Kasım 1918'de yazdığı ve Kautsky'nin dönekliğini ispatladığı eserinde şöyle der:

"Ve her şey dediğimiz gibi oldu. Devrimin seyri düşüncemizin doğruluğunu gösterdi. ***Önce*** *"tüm" köylülükle birlikte monarşiye karşı, ortaçağa karşı (ve devrim o noktaya kadar bir burjuva devrimi, burjuva-demokratik devrim olarak kaldı).* ***Sonra****, yoksul köylülükle birlikte, yarı-proletarya ile birlikte, tüm sömürülenlerle birlikte, zengin köylüler, Kulaklar, spekülatörler dahil* ***kapitalizme karşı****, ve bu ölçüde devrim* ***sosyalist*** *olacaktır. Bu ikisi arasında yapay bir Çin Seddi çekmeye, ikisini birbirinden proletaryanın hazırlık derecesi ve yoksul köylülükle birleşme derecesinden* ***başka*** *bir şeyle ayırmaya çalışmak, Marksizmin en büyük tahrifidir, onu yüzeyselleştirmektir, onun yerine liberalizmi geçirmektir. Bu, ortaçağa kıyasla burjuvazinin ilericiliğine yapılan sahte bilimsel atıflarla sosyalist proletaryaya karşı burjuvazinin gerici savunuculuğunu üstlenmek anlamına gelir." (Lenin Seçme Eserler, Cilt 7, Sf. 204, İnter Yayınları)*

Görüldüğü gibi Lenin, Rus devrimi-

nin gelişme aşamalarının bir özetini yapmaktadır. Rus devrimin gelişme aşamaları, Bolşeviklerin düşüncelerini pratikte ispatlamıştır. Peki sonra ne oldu? Bolşevikler 1917 Şubat'ında azınlıkta idiler. Bolşevikler yürüttükleri çalışma sonrasında işçi sınıfı içerisinde ve İşçi-Köylü Sovyetlerinde çoğunluğu sağladılar. Lenin bu gelişmeyi şöyle anlatıyor:

"Sovyetler, Kautsky'nin kabul ettiği gibi, önünde büyük bir gelecek olan proletaryanın mükemmel mücadele örgütüdür. Fakat eğer bu böyleyse, o zaman Kautsky'nin tüm konumu bir iskambil kulesi gibi, ya da bir küçük-burjuvanın proletarya ile burjuvazi arasında sert mücadeleden kaçınabilme olanağı rüyası gibi çöker. Çünkü tüm devrim sürekli ve hem de amansız bir mücadeledir, proletarya ise bütün ezilenlerin öncü sınıfıdır, ***bütün*** *ezilenlerin kurtuluşları yönündeki bütün çabalarının odağı ve merkezidir. Ezilen kitlelerin mücadele organları olarak Sovyetler, bu kitlelerin ruh hallerini, anlayışlarındaki değişiklikleri başka herhangi bir kurumdan elbette çok daha hızlı, tam ve doğru dile getirdiler (Sovyet demokrasisinin demokrasinin en yüksek biçimi olmasının nedenlerinden biri de budur).*

Sovyetler 13 Mart (28 Şubat) - 7 Kasım (25 Ekim) 1917 arasında, bir yığın yerel kaza, kent, il ve bölge kongreleri dışında, Rusya nüfusunun ezici çoğunluğunun, tüm işçi ve askerlerin, köylülüğün onda yedisi ya da sekizinin temsil edildiği iki Tüm-Rusya kongresi topladılar. Bu dönem boyunca burjuvazi (proletaryayı öfkelendiren apaçık düzmece ve alaycı "Demokratik Konferans" dışında) çoğunluğu temsil eden bir tek kurum toplayamadı. Kurucu Meclis, kitlelerin I. Tüm-Rusya Sovyet Kongresindekiyle (Haziran) aynı ruh halini, aynı politik gruplaşmaları yansıtıyordu. Kurucu Meclis'in toplantıya çağrılmasına kadar (Ocak 1918) II. (Kasım [Ekim] 1917) ve III. (Ocak 1918) Sovyet Kongresi toplanmış ve her ikisi de kitlelerin radikalleştiğini, devrimcileştiğini, Menşeviklere ve Sosyal-Devrimcilere sırt çevirip Bolşeviklerin tarafına geçtiklerini, yani küçük-burjuva önderlikten, burjuvaziyle anlaşma hayallerinden kurtulduklarını ve burjuvaziyi devirmek için proleter devrimci mücadele safına geçtiklerini ***gün gibi kanıtlamıştı.***

Demek ki, Sovyetlerin ***yüzeysel tarihi*** *bile, Kurucu Meclis'i dağıtmanın ne kadar kaçınılmaz olduğunu ve onun ne kadar* ***gerici*** *olduğunu göstermektedir. Fakat Kautsky kendi "şiar"ında ısrar ediyor: devrim yerle bir olsa da, burjuvazi proletaryayı yenilgiye uğratsa da, yeter ki "saf demokrasi" gelişsin. Fiat justitia, pereat mundus!**

İşte Rus devrimi tarihinde Tüm-Rusya Sovyet Kongreleri üzerine birkaç kısa veri:

	Bütün Rusya Sovyet Kongreleri	**Delege sayısı**	**Bolşeviklerin sayısı**	**Bolşevikleri oranı**
I	(16 [3] Haziran 1917)	790	103	%13
II	(7 Kasım [25 Ekim]	675	343	%51
III	(23 [10] Ocak 1918)	710	434	%61
IV	(14 Mart 1918)	1232	795	%64
V	(4 Temmuz 1918)	1164	773	%66

Bu rakamlara şöyle bir bakmak, Kurucu Meclis'i savunmanın ya da (Kautsky gibi) Bolşeviklerin halkın çoğunluğunun desteğine sahip olmadığını iddia etmenin, ülkemizde neden kahkahayla karşılandığını kavramaya yeter.

** Dünya batsa da, adalet yerini bulsun! —Red.*

(Lenin, Seçme Eserler, Cilt 7, s. 173.174, İnter Yayınları)

Mehmet Çelik, Rus devriminin gelişme aşamalarını yanlış yorumladıktan sonra, Çin Devrimi'nin Rusya'daki devrimden **temelden** farklı olduğunu belirtiyor. Çin Devrimi,

"işçi sınıfı, komünist partisi önderliğinde ve milli burjuvazinin anti-emperyalist kesimiyle birlikte, feodal devlet iktidarına karşı savaşarak iktidarı ele geçirmiştir ve demokratik halk iktidarını kurmuştur."

Burada Mehmet Çelik'in unuttuğu gerçeklik Rusya'daki ikili iktidar olgusudur. İşçi –Asker (asker kıyfetinde köylü) Sovyetleri iktidarı, Çin'de kurulan Demokratik Halk İktıdarından temelden ayrı bir iktidar biçimi değildir. Her ikisi de işçi sınıfının, burjuvazinin bir kesimi ile birlikte iktidar olduğu iktidar biçimleridir. Aradaki fark birincisinin oldukça kısa bir sürede devrimin birinci aşamasından ikinci aşamasına geçişidir.

Antakya (Arabistan)-Kuzey Kürdistan- Türkiye'deki Ekonomik Durum

Bu bölümde Mehmet Çelik'in yazısının sistematiğine göre tavır takınacağız.

Mehmet Çelik'e göre; ülkelerimizde *"burjuva sınıfı iktidardadır. Türk devleti kapitalist bir devlettir."*

Doğru. Ancak bu yeterli değildir. Nasıl bir burjuvazidir iktidardaki sınıf? Nedir iktidardaki burjuvazinin özgünlükleri, özellikleri? Nedir kapitalist Türk devletinde kapitalizmin özgünlükleri, özellikleri? Devrim aşamaları bağlamında bu soruların cevapları belirleyici önemdedir. (Tabii eğer, kapitalist=sosyalist devrim, kafasında değilsek!) Bu "Nereden Nereye Türkiye?"de genişçe ortaya konmuştur. Özetleyelim.

Türkiye emperyalizme bağımlı ve orta düzeyde gelişmiş bir kapitalist ülkedir. Türkiye kapitalizminin temel özelliği emperyalizme bağımlı olmasıdır. Kapitalist bağımlılığının en temel unsuru borçlar üzerinden mali bağımlılıktır. Mali bağımlılık, Türk ekonomisinin mali bakımdan bağımlı olunan güçler tarafından belirlenmesi anlamına gelmektedir. Ekonomik bağımlılığın bir başka göstergesi, "yabancı sermaye"nin Türkiye'deki yatırımlarıdır. Bunun yanında enerjide petrol, doğalgaz, askeri ve ileri teknoloji konusunda Türkiye emperyalizme bağımlıdır. TC devleti, öncelikli olarak işbirlikçi büyük burjuvazinin devletidir.

Türkiye'nin hangi ülke kategorisi içinde yer aldığı sorununu tartışmıyor Mehmet Çelik. Ona göre herhalde Türkiye kapitalist bir ülke olduğuna göre, ezen ülkeler kategorisi içerisinde yer alması gerekiyor! M. Çelik'in ve bizim tüm sosyalist devrimcilerimizin anlamadığı bir şey şu : Emperyalist ülkelerle, emperyalizme bağımlı ülkelerdeki sınıf mücadelesinin koşulları birbirinden farklıdır. Bu ikisini birbirinden ayırmak gerekir. Emperyalist ülkelerdeki sorunlar ve talepler ile, emperyalizme bağımlı ülkelerdeki sorun ve talepler arasında benzerlikler kadar farklılıklar da vardır. Bu farklılıklar, devrimin niteliği ve sınıfların rolünün belirlenmesinde dikkate alınmayı gerektirir. Ezen ülkelerle ezilen ülkeler arasındaki ayrımın yapılması aynı zamanda her ikisindeki devrim tiplerinin de farklılığı sorununu gündeme getirmektedir. Bunun nedeni; başka halkları ezen ülkelerde burjuvazi, devrimin bütün aşamalarında karşıdevrimci bir rol oynar. Bu yüzden burjuvaziyle bu noktada herhangi bir ittifakın da temeli yoktur. Emperyalizme bağımlı "ezilen ülke"lerde ulusal sorun devrimin bir momenti olarak gündeme gelmekte; emperyalizm, "ulusal" nitelikteki orta ve küçük burjuvaziyi de bas-

kı altında tutmaktadır. Bu durum ulusal burjuvazinin bir bölümünün belirli bir dönem, belirli koşullar altında emperyalizme karşı mücadelenin içine girebilmesinin koşullarını yaratmaktadır. Kapitalist emperyalist ülkelerde burjuvazi devrimci barutunu tümden tüketmiştir. Emperyalizme bağımlı ezilen ülkelerde ise burjuvazinin bir bölümü milli devrim bağlamında belirli bir süre olumlu, devrimci bir rol oynayabilir.

Devam edelim.

"Türkiye'de bugün somut iktisadi durum ise, (içte) gayrisafi milli hâsılanın çok büyük payı sanayi üretiminden oluşmaktadır. Türk devleti dünya çapında, ekonomik olarak 16'ıncı sırada yer almaktadır."

Kapitalizmin gelişmişlik derecesi tek başına devrim aşamasının belirlenmesi için yeterli bir kriter değildir. Türk ekonomisi anda dünyanın 17. büyük ekonomisi konumundadır. Burjuvazi 10 yıl içinde ilk ona girmeyi hedef olarak önüne koymuştur. Fakat bu ekonomik büyüklüğün temellerinden birinin Türkiye'nin nüfusu olduğu da unutulmamalıdır. Kişi başına düşen gelir açısından Türkiye 80-90. sıralarda yer almaktadır. İnsani kalkınma endeksi temel alındığında Türkiye 90-100. sırada yer almaktadır.

Gayrisafi hasılanın çok büyük payı sanayi üretiminden oluşmaktadır tespiti de gerçek durum tespiti değildir. Çok büyük pay hizmet sektörü tarafından üretilmektedir. Tarımın katkısı evet sanayiden geridedir ve giderek gerilemektedir; fakat emperyalist ülkelerin % 1-4 lük payları ile karşılaştırıldığında hâlâ çok yüksektir.

Mehmet Çelik ve sosyalist devrimin gündemde olduğunu savunan yoldaşlarımız, Türkiye gerçekliğini görmüyor, görmek istemiyorlar. Şöyle ki; Lenin, Rusya'da sosyalist devrimin gündemde olduğunu belirtirken, onun çıkış noktası Rusya'nın kapitalist olmasından çok, Rusya'nın Şubat devrimi ertesinde dünyanın en demokratik ülkesi olduğu, halkın hareket halinde olduğu tespitleri idi. Ülkelerimizde faşizm çözülme sürecine girmesine rağmen hâlâ andaki yönetim biçimi faşizmdir. Türkiye faşist bir anayasa ile yönetilmektedir. Faşist 12 Eylül cuntasının kimi yasaları hâlâ yürürlüktedir. Türkiye, basın özgürlüğü sıralamasında 148. sırada bulunmaktadır. İşkence yöntemleri değişmesine rağmen, işkence sistematik olarak devam etmektedir. Mart 2012'de Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin açıkladığı verilere göre; Türkiye 52 yıllık dönem içerisinde, İnsan Hakları Sözleşmesi'ni ihlal eden birinci ülke konumundadır. Kürt ulusal hareketinin mücadelesi kanla bastırılmaktadır. TC tarihinde hapishanelere konulanlar rekor seviyeye ulaşmıştır. Emperyalist Avrupa Birliği bile, her yıl Türkiye hakkında hazırladığı ilerleme raporlarında, Türkiye'deki insan hakları ihlallerinden bahsetmektedir. İnsan hakları örgütlerinin düzenli yayınladıkları raporlara bakılmasında fayda var. Kısacası ülkelerimizde, basın, düşünce ve örgütlenme özgürlüğü yoktur. Türkiye hakkında pembe tablolar çizmek yerine, Türkiye gerçekliğini doğru tahlil etmek gerekiyor. Rusya'da sosyalist devrim şiarı attıklarında, gerisinde iki –biri başarısız 1905, diğeri başarılı Şubat 1917– demokratik devrim deneyimi olan, örgütlü bir işçi sınıfı, savaştan bıkmış, savaştan çıkılmasını talep eden, toprak talep eden yoksul köylülük vardı. Toplum –kenar bölgeler dışta tutulduğunda– demokrasi bilinci açısından Avrupa'nın en bilinçli, en hareketli toplumu konumunda idi. AA-KK-T toplumu ise demokrasi bilinci açısından, evet düne göre daha iyi, ama hâlâ ege-

men olan zihniyet gerici burjuva demokrasisini bile içselleştirmemiş bir zihniyettir.

Mehmet Çelik, kapitalizmin gelişmesinin sosyalist devrim için tek kriter olarak kavradığı için yanlış sonuçlara varıyor ve şöyle diyor:

"*Bu tablo içinde, burjuvazinin bir kesimi, yani "anti-emperyalist" kesimin demokratik devrimi savunması ve örgütlemesi mümkün değildir.*"

Yazar arkadaşımızın "burjuva demokratik devrim" sorununu kavramadığını yukarda açıkladık. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, burjuvazinin demokratik devrimi savunması ve örgütlemesi diye bir görevi yoktur. Bağımlı ve yarı-sömürge ülkelerde, emperyalizm ulusal burjuvaziyi de baskı altına almaktadır. Ulusal burjuvazinin kendi iç dinamiği ile gelişip güçlenmesinin önünde emperyalizm engeldir. Bu durum ulusal burjuvazinin bir bölümünün belirli bir dönem, belirli koşullar altında emperyalizme karşı mücadelenin içine girebilmesinin koşullarını yaratmaktadır. Yani ulusal burjuvazinin bir bölümü, anti-emperyalist devrimden çıkarı olduğu için proletaryanın müttefiki olabilir, devrime katılabilir. Bu ama ilkesel bir ittifak biçimi değildir. Proletarya ihtiyaç duymuyorsa, burjuvazinin bir bölümü ile ittifaktan kaçınabilir.

Devam edelim. Şöyle yazıyor Memet Çelik:

"Çünkü tekelleşmeye doğru giden Türk burjuvazisi ve aynı zamanda emperyalist tekellerle çalışan bu burjuvazi, ülke içinde emperyalist tekellerle direkt bağı olmayan yerli burjuvazinin orta ve küçük kesimi üretimi doğrudan veya dolaylı olarak büyük burjuvaziye bağlıdır, üretimi ona bağlı olarak çalışır."

Yukarıda yaptığımız alıntıda doğrular ile yanlışlar içiçedir. Onun için bir ayıklama yapmak gerekir. Burjuvazinin çeşitli kesimleri var. Emperyalizm çağında burjuvazi büyümek istiyorsa emperyalist sermaye ile ilişki geliştirir, onunla içiçe girer. Emperyalizme bağımlı Türkiye'deki büyük burjuvazi işbirlikçidir. Orta burjuvazinin bir kesimi işbirlikçi burjuvazi ile iyi ilişkiler kurar. Onun devamı olarak hareket eder. Siyasi olarak bu kesim orta burjuvazinin sağ kesimidir. Yer yer işbirlikçi büyük burjuvaziden de tutucu , gericidir. Orta burjuvazinin bir kesimi işbirlikçi burjuvazinin tehdidi altındadır. İşbirlikçi burjuvaziye karşı ölüm kalım mücadelesi verir. Orta burjuvazinin siyasi açıdan bu "sol" kesimi, işbirlikçi burjuvazinin tehdidi altında olduğu için emperyalizme karşı çıkar. Ulusal söylemlerle küçük burjuvaziyi kuyruğuna takmaya ve bu yolla güç kazanmaya çalışır. Orta burjuvazinin "sol" kesimi, yer yer radikal söylem ve eylemlerle, işçi sınıfı adına konuşarak da işçi sınıfını kuyruğuna takmaya çalışır. Orta burjuvazinin "sol" kesimi ve küçük burjuvazi açısından bunların"*üretimi doğrudan veya dolaylı olarak büyük burjuvaziye bağlıdır, üretimi ona bağlı olarak çalışır.*" şeklindeki görüş, bu bağlı çalışmanın nasılını tartışmadığı, aradaki çelişmeleri bilince çıkarmadığı yerde yanlıştır.

Mehmet Çelik, köylü kitlesinin sürekli eridiğini, giderek yarı-proleter ve proleterleştiğini belirttikten sonra,

"Bu kesimin demokratik devrim veya toprak reformu diye bir dertleri yoktur" tespitini yapmaktadır.

Devam ediyor Mehmet Çelik ve şöyle diyor:

"Bu kesimin problemi de tekelleşmeye doğru giden kapitalizmin pençesinde, kendi özel mülkiyetini nasıl koruyacağının çabası içindedir."

Demek ki neymiş?! Yoksul köylülerin demokratik veya toprak reformu talepleri yokmuş! Bu kesimin esasında problemi var ama o problemde, tekelleşmeye giden kapitalizmin pençesinde kıvranmaları ve esas dertleri de kendi özel mülklerini yaratma mücadelesidir. Böyle bir yaklaşım ve savunu ML'den başka herşeydir. Andaki durumda nüfusun % 30'u hâlâ kırlık bölgelerde yaşıyor. İşçi sınıfının devrimde esas önder güç olması onun devrimde "tek başına" hareket etmesini gerektirmiyor. Çünkü toplum, sadece iki ayrı kutuptan, işçilerden ve burjuvaziden oluşmuyor. Bu gerçeğin bilincinde olan sınıf bilinçli işçiler, komünistler toplumun en devrimci gücü olan proletaryanın, kapitalist sistemden en fazla etkilenen sınıflardan birisi olan orta ve yoksul köylülükle ittifakını sağlayıp, ortaya çıkan gücü sömürü sisteminin yıkılması mücadelesine kanalize etmenin yollarını ararlar.

Türkiye bir halklar hapishanesidir. 30 yıldan beri Kuzey Kürdistan'da yürüyen bir savaş var. Kürt ulusal hareketinin özünü esas olarak köylülük oluşturmaktadır. Kürt ulusal hareketinin sınıfsal tabanı ağırlıklı olarak köylülükten, kır yoksullarından, kentlere yığılmış en alttaki emekçilerden, varoş yoksullarından oluşmaktadır. Ülkelerimiz devriminde işçi-köylü ittifakının sağlanmasında en önemli görevlerden biri, Türkiye'de ezilen ulus ve milliyetlerin ulusal temeldeki hareketleri ile, proletaryanın sınıf hareketinin ittifakını sağlamaktır. Kuzey Kürdistan'da, işçi-köylü ittifakını sağlamak, Kürt ulusal hareketi mücadelesi dinamiklerinin proleterya önderliğinde demokratik halk devrimi mücadelesi için kazanılması demektir. İşçi sınıfı önderliğindeki bir devrimin zafere ulaşması için bu ittifak kaçınılmaz önşarttır.

Mehmet Çelik, *"İktisadi ve siyasi olarak bu burjuvaziden demokratik devrimi bekleme"*nin *"gericilik"* olduğunu yazıyor.

Bu konu hakkında yukarıda tavır takındık. Demokratik devrim emperyalizm çağında, kapitalizmin serbest rekabetçi döneminden farklı olan bir anlam kazanmıştır. Demokratik devrim kapitalizmin sınırları içerisinde gerçekleşen bir devrim olduğu için, burjuva devrim olarak da adlandırılır. Demokratik devrim, kapitalizmin sınırları içerisinde devrimci demokratik dönüşümleri ifade eder ve kapitalizmin temellerine yönelmez. Mehmet Çelik arkadaşımız, bize ait olmayan düşünceleri bize maletmekte ve yanlış polemik yürütmektedir. Demokratik devrimi yapmak burjuvazinin değil, proletaryanın görevidir.

Şöyle yazıyor Mehmet Çelik:

"Üçüncüsü: Üretim ilişkisinin verilerine dayanarak bakıldığında, toplumun % 53'ü işçi sınıfından oluşmaktadır ve % 4,5 yoksul köylü yarı proleterlerden oluşmaktadır. KK-T-AA'da devrimci sınıf sadece işçi sınıfıdır, bu sınıfı destekleyecek olan ve kazanılması gereken yarı proleterlerdir.

KK-T-AA'da, devrim stratejisi, bu temeller üzerinde inşa edilmek zorundadır.

KK-T-AA'da devrim, somut olarak, işçi sınıfının omuzlarındadır ve müttefiki ise, yarı proleterdir. Devrimin stratejisi sosyalist devrimdir, devrimci işçi sınıfı bu stratejiye dayanarak, propaganda ve ajitasyonunu yaparak hem bilinçlenecektir ve hem de örgütlenecektir. İşçi sınıfının bilinçlenerek örgütlenmesi ve devrime hazırlanması, ancak bu temelde mümkündür.

KK-T-AA'da, somut verilere dayanan bu koşullarda, proletarya devrimine, burjuva sınıfından müttefik aramak ve bu temelde demokratik devrimi savunarak, işçi sınıfına, anti-emperyalist burjuvazinin müttefikliğini propaganda yapmak, işçi sını-

fını yanlış eğitmektir ve yanlış propaganda yaparak onları yanlış bilinç üzerinden örgütlemektir. Bu gericilik propagandası, işçi sınıfını ideolojik olarak burjuvazinin etkisinde kalmasına hizmet eder."

Arkadaşımız, SEY araştırmamızdan nüfusun sınıflara göre konumlanmasındaki yüzdeleri örnek gösterip devrimin stratejisinin sosyalist devrim olduğunu söylüyor. Bu "gericilik" meselesinde yukarıda tavır takındık. Arkadaşın tezlerine karşı görüşlerimizi bir kez daha yazalım.

Demokratik devrim aşamasının gündemde olmasının belirli nedenleri vardır. Bunlar sırasıyla, emperyalizme bağımlılık, faşizm, ulusal sorun, kadın sorunu, feodal artıkların varlığı, din olgusu vb. vb. TC'nin kuruluşundan bu yana devletin yönetim biçimi faşizmdir. Belirli dönemlerde burjuva demokrasisinin kırıntılarının yaşandığı dönemler de vardır. Bu ama yönetim biçiminin faşizm olduğu gerçeğini ortadan kaldırmamaktadır. Türkiye'de devlet yapılanması en başından itibaren faşisttir. 2000'li yıllarda özellikle burjuvazinin kendi arasındaki çatışmalar sonucu, burjuvazinin bir kesiminin gelinen yerde faşist diktatörlük biçimini, iktidarları için gerekli görmedikleri, tersine bu biçimde bir diktatörlüğün andaki gelişmelerinin önünü kestiğini düşündükleri için demokratikleşmeden yana tavır takınması sonucu faşizm çözülme süreci içine girmiştir. Faşizm çözülme süreci içerisine girmesine rağmen andaki yönetim biçimi hâlâ faşizmdir.

AA-KK-T toplumu gerici anlamda bile olsa burjuva demokrasisi yaşamamıştır. Demokrasi bilinci geridir. Demokrasiyi –en ileri kesimleri açısından bile– içselleştirmemiştir. Bu bağlamda ileri kapitalist /emperyalist ülkelerde AA-KK-T arasında nitel farklar vardır.

Böyle bir ülkede "sosyalist devrimi" devrim aşaması olarak savunmak, sosyalizmden de fazla bir şey anlaşılmadığının ifadesi olabilir ancak. Sorulacak soru şudur: Ülkelerimizde işçi-sınıfı önderliğinde yapılacak devrimin ilk yönelimi nedir? Devrimin ilk yönelimi emperyalizme bağımlılık olgusuna son vermektir. Ülkeyi toplumu demokratikleştirmektir. Bu devrim işçi-köylü temel ittifakı temelinde, komünist partinin önderliği ve proletaryanın hegemonyası altında, emperyalizme bağımlı burjuvazinin faşist iktidarını yıkma, yerine işçilerin-köylülerin demokratik halk iktidarını kurma hedefine sahiptir. Bu devrim, sosyalist devrimin, proletaryanın kır yoksulları ile ittifakı temelinde gerçekleştireceği proletarya diktatörlüğünün yolunu açacak, onun yolu önündeki engelleri temizleyecektir.

Kuşkusuz "demokratikleştirme", "bağımsızlaştırma" hedefleri proletarya diktatörlüğü şartlarında da gerçekleştirilebilir; ve evet daha iyi gerçekleştirilebilir hedeflerdir. Peki ülkede işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme seviyesi, ülkede işçi sınıfının yoksul köylülükle ittifak seviyesi proletarya diktatörlüğü kurulmasına uygun mu? Hayır. Peki bunun nedeni, sosyalist devrimin propogandasının yapılmaması mı? Propoganda daha fazla yapılsa olacak mı bu iş? M. Çelik gibileri bunun böyle olduğunu sanıyor. Objektif şartları görmüyor. Subjektif isteklerini objektifliğin yerine geçiriyor. Kendilerini kandırıyor!

Diğer yandan, demokratik devrim aşamasının gündemde olması, sosyalizmin propogandasının engeli mi? Bunun engel olmadığı, bizim propagandamızdan belli. Biz demokratik devrimi, sosyalist devrimin yolunu açacak, komünizme giden yolda yaşanacak bir evre, bir devrim aşaması olarak savunuyoruz. İşçilere sosyalist bilinç taşıyoruz. Yaptığımız budur.

Bir kez daha: Ülkelerimizde "burjuva demokratik devrim" yaşanmamıştır. Bu yönde atılan adımlar hep yarı yolda kalmıştır. Demokratik devrimin çözmesi gereken önemli görevler ve sorunlar var. Türkiye, burjuva demokratik siyasi bir sisteme sahip değildir. Ekonomik açıdan küçük işletmeler oldukça fazladır. Burjuvazinin % 81,26'sı küçük burjuvazidir. Orta burjuvazinin oranı %16,38'dir. Büyük burjuvazinin tüm burjuvazi içindeki payı % 2,36'dır. Yani ülkelerimizde her üç kişiden biri küçük burjuvadır. Bu gerçekliğe rağmen küçük burjuvazi ile ittifak yapılmadan devrim yapmak mümkün değildir. Türkiye'de nüfusun % 30'u kırlık bölgelerde yaşamaktadır. Devrim açısından köylülüğün devrimci bir potansiyeli vardır. Kürt ulusal hareketinin sınıfsal olarak tabanı köylü kitlesine dayanmaktadır. Ülkelerimizde feodal artıkların ve feodal bilincin önemli bir etkisi vardır. Erkek egemenliği feodal sistemin izlerini taşımaktadır. Dini cemaat örgütlenmeleri ve mezhepsel örgütlenmeler yaygın örgütlenme biçimleridir. Feodalizmin artığı kimi düşünce ve davranış biçimleri devrimci örgütlerde bile varlığını, etkinliğini sürdürmektedir.

Yukarıda saydığımız görevler demokratik devrimin çözmesi gereken görevlerdir. Sosyalist devrim için olmazsa olmaz kıstaslardan bir tanesi de işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme seviyesidir. İşçi sınıfının bilinç ve örgütlenme seviyesi; komünist partinin işçi sınıfı ile sosyalizmi birleştirme derecesi, yoksul köylülüğün sosyalist devrim programı temelinde proletarya ile ittifaka hazır olması anlamına gelmektedir. Andaki durumda Türkiye'nin gerçekliği bu değildir.

Tüm bu nedenlerden dolayı emperyalizme karşı, gerçek bağımsızlık için antiemperyalist devrim en acil görevlerden biridir. Sosyalist devrim öncesi, demokratik devrim aşamasının yaşanması, proletaryanın sosyalist devrime geçmek için demokrasiyi yaşaması ve içselleştirmesi gerekir. Antiemperyalist demokratik halk devrimi ilk planda, emperyalizme bağımlı burjuvazinin faşist iktidarını yıkacak ve yerine işçilerin-köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünü kuracaktır. Türkiye bir halklar hapishanesidir. Demokratik halk devrimi ilk planda zoraki birliğe son verecek ve ülkelerimizi sözde değil gerçek anlamda demokratikleştirecektir. Demokratik halk devrimi ertesinde, proletaryanın bilinç ve örgütlenme seviyesine göre, mümkün olan en kısa süre içerisinde sosyalist devrime geçecektir. Sosyalist devrim, demokratik devrimin arta kalan görevlerini de geçerken çözecektir.

Demagojisiz olmaz mı?

Mehmet Çelik şöyle devam ediyor:

"Proleter devrimi savunmak istiyorsak, görev, stratejik olarak, KK-T-AA'da, ulaşılabilinen hayatın her alanında, işçi sınıfını sosyalist bilinçle eğiterek ve tüm burjuva sınıfının etkisinden kurtararak, sosyalist devrim için örgütlenmektir."

Eğer demogoji yapılmıyorsa burada yazılanların anlamı ne? Demokratik devrim aşamasında, sosyalist bilinç verilemez mi? Demokratik devrim aşaması bir amaç değil, sosyalist devrime, sosyalizme varmak için bir duraktır. Bolşevikler, demokratik devrim aşamasında da sosyalizm propagandasını yapmaktan geri durmazlar. Sosyalizm, komünizm propagandası devrim aşaması ne olursa olsun her zaman yapılması gereken bir propagandadır. Bizim pratik çalışmamız da buna en iyi örnektir. Tam da bu konu ile ilgili Lenin şöyle diyor:

*"Maceracılığa düşmeden, bilimsel vicdanımıza ihanet etmeden, ucuz popülerlik peşinde koşmadan, **sadece bir tek şey** söyleyebiliriz ve söyleyeceğiz; demokratik devrimi gerçekleştirmede tüm köylülüğe elimizden geldiğince yardım edeceğiz ki, **böylelikle bizim**, proletarya partisinin, yeni ve daha yüksek göreve, sosyalist devrime mümkün olduğunca çabuk koyulması **o kadar kolay olsun**. (Bkz. Lenin, Seçme Eserler, C. 3, s. 138, İnter Yayınları.)*

Ve ulusal sorun...

Arkadaşımız, "*ulusal sorunun temelden çözümü, yalnızca sosyalist bir devrimle mümkündür"* diyor.

Neden sorusuna cevap yok. Yalnızca iddia var.

Burada "temelden çözüm"den kastedilen ne?

Marksizm-Leninizm, ulusal sorunun çözümünden bir tek şeyi anlar: Ulusların kendi kaderini tayin hakkı, milliyetler arasında tam hak eşitliği.

İşçi sınıfı önderliğinde demokratik bir halk iktidarı şartlarında bu her iki hedefe de varılabilir. Bunun olmazlığını savunmak yanlıştır.

Yukarıda neden demokratik devrim aşamasının gündemde olduğuna örnekler verirken, ulusal sorunu da saymıştık. Halkların hapsedilmesine ve ulusal baskıya son vermenin tek yolu ülkelerimizin tam olarak demokratikleştirilmesidir. Demokratik bir ülkede uluslar kendi özgür iradeleri ile kendi kaderlerini kendileri belirler. Ulusal sorunun gerçek çözümü demokratik halk devriminin tam zaferine bağlıdır. İşçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi, ulusal sorunda hukuki eşitsizliği ortadan kaldıracak, ulusların ayrılma haklarını özgürce kullanacakları ortamı yaratacaktır. Ülkelerimizde hakim sınıfların iktidarı yıkılmadan, ülkelerimiz çapında demokratik devrim zafer kazanmadan, ulusal sorunun gerçek çözümü mümkün değildir. Milliyeti ne olursa olsun tüm proleter ve emekçilerin faşist Türk devletine karşı mücadelede ortak bir sınıf savaşımı içerisinde yer almaları zorunludur. Ortak sınıf savaşımı içerisinde yer almak, bölgesel özelliklerin dikkate alınarak bölgesel partilerin kurulması ve örgütlenmesinin engeli değildir. Bolşeviklerin ulusal sorunla ilgili görüşlerinin özeti budur.

Cümleler doğru yazılmadığı takdirde yanlış sonuçlara yol açabilir. Örneğin,

"Bugün dünyada var olan tüm devletler, emperyalist sömürücü sistemin birer halkalarını oluştururlar."

Yukarıda Mehmet Çelik'in ülkeler ayrımı yapmadığına değinmiştik. Bugün tüm dünyadaki devletler emperyalist sistem içerisinde yer alıyor. Tüm ülkeler ezen ülkeler konumunda değil. Dünya şematik olarak ezen, ezilen ülkeler olarak ikiye ayrılmış durumdadır. Tüm ülkeler emperyalist sömürü sisteminin birer halkası değildir. Emperyalist dünya sistemi içerisinde yer almakla, emperyalist sömürü sistemin birer halkası olmak ayrı şeylerdir. *"Her ülkenin devrimi, bu sistemin halkalarını parçalamaya yöneliktir."* Her ülkede işçi sınıfı önderliğinde yapılacak devrimin temel yönelimi, hakim sınıfların iktidarının yıkılmasıdır. "*Bu bağlamda devrimci işçi sınıfının müttefiki uluslararası devrimci proletaryadır ve ezilen sömürülen halklardır."* Sorulacak soru şudur: Neden ülkelerimizde örneğin içinde kürt burjuvazisinin de yer aldığı Kürt ulusal hareketi müttefik olamıyor? Marks, Goethe'nin "teori gri, hayat yeşildir" sözlerini tekrarlar bu gibi durumlarda. AA-KK-T'de demokratikleşme konusunda Kürt ulusal hareketinin bugüne

kadarki katkısı, bizim sosyalist devrimcilerimizin katkılarından çok daha fazla olmuştur!

Burjuvazinin ayrımsız olarak aynı kefeye konulması ve burjuvazinin bir bölümünün demokratik devrim aşamasında oynayabileceği rolün inkâr edilmesi meselesine yukarda tavır takındık. Arkadaşımız aynı görüşleri yeniden burada tekrarlıyor.

Mehmet Çelik *"KK-T-AA'da, bugünkü koşullarda devrimin esas belirleyici gücü olan işçi sınıfı sosyalist temelde bilinçsizdir ve örgütsüzdür"* diyor.

Arkadaş doğru tespit yapıyor ama yine de sosyalist devrim güdemdedir diyor. Bunun içinde yürütülmesi gereken çalışmalar hakkında öneriler sıralanıyor ve işçi sınıfı muhalefetinin yaratılması gerektiği belirtildikten sonra şöyle diyor:

"İşçi sınıfının bu devrimci muhalefetine karşı, ister "faşist" Türk devletinde olsun isterse burjuva demokrasisinin işlediği Almanya'da veya İtalya'da olsun, bu devletler, devrimci işçi sınıfına karşı işleyeceği şey devlet terörüdür, faşizmdir."

Faşist Türk devletinin uygulamalarını biliyor ve tanıyoruz. Burjuva demokrasisinin olduğu ülkelerde, devrimci işçi sınıfına karşı uygulanacak olanın devlet "terörü" ve "faşizm" olduğu söyleniyor. Bu tespit de yanlıştır. Bugün emperyalist ülkelerin büyük çoğunluğunda burjuvazinin iktidarını sürdürebilmesi için faşist bir diktatörlüğe ihtiyacı yoktur. Bugün işçi sınıfı hareketi ne nitel ne de nicel olarak emperyalist burjuvazinin iktidarını ciddi bir şekilde tehdit etmemektedir. Emperyalist ülkelerin büyük çoğunluğunda burjuvazi faşist tedbirlerle desteklenmiş burjuva demokrasisi yöntemleri ile yönetebilecek durumdadır. Bu yüzden faşizm andaki durumda emperyalist burjuvazinin büyük kesimleri açısından iktidar alternatifi olarak düşünülen bir yönetim biçimi değildir.

Yazar arkadaş yazısının son bölümünde "burjuva demokrasisi" ile işçilerin eğitilemeyeceğini söylüyor ve burjuva demokrasisinin uygulandığı ülkelerde başvurulan kimi faşist tedbirleri anlatıyor. "Burjuva demokrasisi" ile işçilerin eğitilmesi gerektiğini savunan birileri mi var? Yoksa bunu yazmanın anlamı ne?

Burjuva demokrasisinin işlediği en 'ileri' emperyalist ülkelerde, "parlamenter demokrasi" üstten alınan faşist tedbirlerle, sürekli faşistleştirilme durumundadır. Bu ülkelerde işçi sınıfı ve emekçilerin uzun ve kanlı mücadeleler sonucu elde ettiği bir dizi demokratik hak adım adım geri alınmaktadır. Ekonomik kriz burjuvazi tarafından demokratik hakların kısıtlanması ve iç faşistleşmenin ilerletilmesi için kullanılmaktadır. Emperyalist ülkelerde iç faşistleşme ilerlemekte, faşizm gelişmektedir. Burjuvazinin "demokrat" partileri yaptıkları yabancı düşmanı, saldırgan, emperyalist propaganda ve aldıkları faşist tedbirlerle açık faşizmin gelişmesi için yolu açmaktadırlar. Açılan bu yolda açık ırkçı, faşist partiler ve örgütler radikal söylemler ve eylemlerle gelişmektedir. Bir yandan faşist partilerin militan sayısı artarken, diğer yandan faşist partilere oy desteği veren kitle de çoğalmaktadır. İç faşistleşme ve faşizme karşı tüm araç ve yöntemler kullanılarak mücadele yürütülmesi gerekir.

Mehmet Çelik'in yazısında getirdiği eleştirilere tavır takındık. Kuşkusuz burada arkadaşın getirdiği eleştiriler yeni değil. Yazıda belirtilen argümanlar üzerine çok tartıştık. Burada tartıştığımız her konunun yayınlanmış dökümanları var. İsteğimiz ve talebimiz söylenenlerin bütünlük içerisinde okunmasıdır.

Eylül 2012

Demokratik Devrim “PROGRAM”ı Üzerine

Bu yazıda ülkelerimiz Bolşeviklerinin yayınlanan programı üzerine kendi görüşlerimi devrimci-demokrat kamuoyuna sunmak istiyorum.

Ülkelerimiz Bolşevikleri çok uzun zamandan bu yana yaptıkları bu araştırma ile devrim programı tartışmasına katkı sundular.

Birçok konuda paylaştığım bu programın eksik ve yanlışlarına karşı doğru bulduğum görüşleri yazılı hale getirerek program tartışmalarına katkı sunmaya çalışacağım.

Programda şunlar söyleniyor. (07. 11. 2010)

“4. Yozlaşma sürecine karşı direnen iki devlet kaldı. Çin Halk Cumhuriyeti ve Arnavutluk Halk Cumhuriyeti. Bu ülkelerin KP’leri, ÇKP ve AEP, SBKP’nin modern revizyonist tezlerine karşı ***esasta ML****'yi (abç) ML'nin devrimci özünü savunan pozisyonlarda muhalefet yürüttüler.” T. s.2*

Öncelikle şunu görmek gerekir: ÇKP kendi iktidarında, bu dönemde, “esasta” Marksizm-Leninizm'i savunmuş mudur ki, Kruşçev revizyonizmine karşı da, “esasta” ML’yi de savunsun?

Burada o dönemde uluslararası alandaki duruma kısaca vurgu yapmak gerekir.

ÇKP, kendi iktidarında sosyalizmin inşasında “Anayasası” olarak, halk içindeki çelişkileri, 20’inci Parti Kongresi'nin kararlarının onaylanması, ÇKP’nin 8. Parti Kongresi Kararları, 1957-1960 Ortak Deklarasyonlarıdır. 63 Polemikleri ise, 57-60 Deklarasyonlarını onaylıyor

ve Dünya Komünist Hareketinin ortak programı olarak görüyor.

Bolşevikler, 57-60 Deklarasyonlarını revizyonist olarak görüyor, 63 Polemiklerini de Dünya Komünist Hareketinin programı olarak kesin reddediyor.

Burada açıkça görüldüğü gibi, SBKP'si ve ÇKP aynı şeyleri savunuyor.

Bu tabloya göre, nasıl oluyor da SBKP revizyonist oluyor ve fakat ÇKP komünist olarak kalıyor?

Bolşeviklerin resmi çizgisi bu tabloya "ÇKP, Kruşçev'e karşı **esasta** ML'yi savundu" diyor.

Bu ikili değerlendirmeye neden ihtiyaç duyuyorsunuz? Bu tavrı ne ile açıklamalı?

Bolşeviklerin çizgisinde açıkça görülen bu ikilem, Bolşeviklerin, ideolojik ve siyasi olarak daha kendisini modern revizyonizmin etkisinde tam olarak kurtaramadığını açıkça göstermektedir.

İdeolojik ve siyasi olarak, belgeleri revizyonist değerlendireceksin ve bu belge sahibini, ÇKP'yi komünist olarak değerlendireceksin, 20'inci Parti Kongresini ve Kruşçev'i revizyonist olarak değerlendireceksin.

Bu yöntemle dünya komünist hareketini ve devrimci işçi sınıfını ideolojik ve siyasi olarak nasıl eğiteceksin? Böyle bir yöntemin, komünizmin stratejik hedefleri açısından bir işe yaramadığı açıktır.

Bugün somut olarak,
Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya Arabistan'da (KK-T-AA) demokratik devrimi savunmak, gerçekten bilimsel temellere dayanıyor mu?

Bu konu ile ilgili olarak kısaca bilimsel verilere bakalım:

Lenin, Şubat devrimini şöyle değerlendiriyor:

"Bugünkü Rusya'da özgün olan şey, proletaryanın bilinç ve örgütlenme düzeyinin yetersizliğinden ötürü, iktidarı burjuvaziye vermiş olan devrimin birinci aşamasından, iktidarı proletaryaya ve köylülüğün yoksul katlarına devirecek olan ikinci aşamasına geçiştir." diyor. (Nisan Tezleri, Sol Y. s.10.)

"*Birinci aşama neyi kapsar?"* diyor Lenin:

"*Devlet iktidarının burjuvaziye geçmesini.*

Şubat-Mart 1917 Devriminden önce devlet iktidarı, Rusya'da, eski bir sınıfa, başından Nikola Romanov'un bulunduğu feodal toprak soylularına aitti.

Bu devrimden sonra, iktidar, başka bir sınıfa, yeni bir sınıfa, burjuvaziye ait bulunuyor. İktidarın bir sınıftan ötekine geçişi, sözcüğün salt bilimsel anlamıyla olduğu kadar, politik ve pratik anlamıyla da bir devrimin birinci, başlıca ve esas belirtisidir. Burjuva devrimi ya da burjuva demokratik devrim, Rusya'da, bu bakımdan tamamlanmıştır." diyor. (s. 23)

Bilindiği gibi, her devrimin temel sorunu iktidar sorunudur. Rusya'da burjuva demokratik devrimin temel niteliği, bilimsel ve somut olarak şu noktalarda kendini göstermektedir.

Birincisi: Bilimsel olarak burjuva demokratik devrimin temel dayanağı, kapitalist üretim ilişkisinin geliştiği ve fakat burjuvazinin daha iktidarda olmadığı için, burjuva demokratik devrimi burjuvazi kendisi bu devrimi proletaryadan daha fazla ister, çünkü, kapitalist üretim ilişkisi kapitalizmi temsil eder, bu üretim ilişkisi, iktidarda olan feodal monarşik devlet iktidarıyla çelişki içindedir.

Feodal monarşik devlet iktidarı, ekonomik alanda, kapitalizmin özgürce her alanda gelişmesinin önünde engel-

dir. Siyasi alanda ise iktidarı kendi elinde tutmak için, burjuvaziyi baskı altında tutarak ve burjuva demokratik hak ve özgürlüklerin gelişmesinin önünde engeldir.

Sınıf olarak burjuvazinin demokratlığı, feodal monarşik devlet iktidarına karşı mücadelesi, kendisi bir zat iktidara gelmekle sınırlıdır.

Somut olarak, Rusya'da burjuva demokratik devrimi bu temelde cereyan etmiştir.

Rusya'da, somut olarak Şubat devrimi burjuvazinin önderliğinde gelişerek gerçekleşmesi, sınıf olarak burjuvazi, proletaryadan daha iyi örgütlenmesinden kaynaklanmaktadır.

O günkü koşullarda somut olarak, Rusya da, *"proletaryanın bilinç ve örgütlenme düzeyinin yetersizliğinden ötürü, iktidarı burjuvaziye vermiş"*'tir.

Çin'de yeni demokratik devrim ise, Rusya'daki, Şubat devriminden temelden farklı olmuştur. Çin'de yeni demokratik devrim, işçi sınıfı, komünist partisi önderliğinde ve milli burjuvazinin anti-emperyalist kesimiyle birlikte, feodal devlet iktidarına karşı savaşarak iktidarı ele geçirmiştir ve demokratik halk iktidarını kurmuştur.

Lenin, iki taktikte teorik olarak çizdiği demokratik devrim tam da budur.

Somut olarak KK-T-AA'daki koşullar nasıldır?

Birincisi: Siyasi olarak, KK-T-AA'da burjuva sınıfı iktidardadır. Türk devleti kapitalist bir devlettir.

Türkiye'de bugün somut iktisadi durum ise, (içte) gayrisafi milli hâsılanın çok büyük payı sanayi üretiminden oluşmaktadır. Türk devleti dünya çapında, ekonomik olarak 16'ncı sırada yer almaktadır.

Bu tablo içinde, burjuvazinin bir kesimi, yani "anti-emperyalist" kesimin demokratik devrimi savunması ve örgütlemesi mümkün değildir.

Çünkü tekelleşmeye doğru giden Türk burjuvazisi ve aynı zamanda emperyalist tekellerle çalışan bu burjuvazi, ülke içinde emperyalist tekellerle direkt bağı olmayan yerli burjuvazinin orta ve küçük kesimi üretimi doğrudan ve ya dolaylı olarak büyük burjuvaziye bağlıdır, üretimi ona bağlı olarak çalışır.

Bu koşullarda kapitalizmin gelişmesinin önünde hiç bir engel yoktur.

Bu yerli burjuvazinin demokratik devrim diye bir sorunu da yoktur.

Bu kesimin derdi, tekelleşmeye doğru giden büyük burjuvaziden kendi işletmesini, işini, nasıl koruyacak ve elinde tutacak çabası içindedir.

Bu gelişme en gelişmiş emperyalist ülkelerde de kendini çok açık bir biçimde göstermektedir. Sürekli tekellerin sayısı azalarak, yaşayan tekellerin çok çok geniş sermaye gücüne eriştiği görülmektedir. Buna karşın, bazı tekeller ve kapitalist işletmeler sürekli olarak güç kaybederek iflas etmektedir. Dünyada kapitalist-emperyalist sistem yaşadığı sürece, tekeller arasında bu rekabet devam edecektir. Günün birinde tüm dünyayı, üç beş tekel eline geçirerek, hâkim olacaktır. Tabii ki buna zaman kalırsa.

İkincisi: KK-T-AA'da, somut olarak toprak reformu talep eden kitlesel bir köylü hareketi yoktur. Eski toprak ağaları, bugün somut olarak çiftlik sahibi kapitalistlerdir. Bu koşullarda orta köylü sürekli eriyerek yoksullaşmaktadır.

Geniş bir kesimi kapsayan küçük köylü ise, sürekli eriyerek, yarı proleterleşmek-

tedir ve proleterleşmektedir.

Bu kesimin demokratik devrim ve ya toprak reformu diye bir dertleri yoktur.

Bu kesimin problemi de tekelleşmeye doğru giden kapitalizmin pençesinde, kendi özel mülkiyetini nasıl koruyacağının çabası içindedir.

İktisadi ve siyasi olarak bu burjuvaziden demokratik devrimi beklemek, KK-T-AA'daki, sosyo-ekonomik araştırmanın bilimsel verilerine dayanmamaktadır. Devrimci proletarya adına, bu koşullarda, KK-T-AA'da demokratik devrimi savunmak, devrimcilik değil, gericiliktir.

Üçüncüsü: Üretim ilişkisinin verilerine dayanarak bakıldığında, toplumun % 53'ü işçi sınıfından oluşmaktadır ve % 4,5 yoksul köylü yarı proleterlerden oluşmaktadır. KK-T-AA'da devrimci sınıf sadece işçi sınıfıdır, bu sınıfı destekleyecek olan ve kazanılması gereken yarı proleterlerdir.

KK-T-AA'da, devrim stratejisi, bu temeller üzerinde inşa edilmek zorundadır.

KK-T-AA'da devrim, somut olarak, işçi sınıfının omuzlarındadır ve müttefiki ise, yarı proleterdir. Devrimin stratejisi sosyalist devrimdir, devrimci işçi sınıfı bu stratejiye dayanarak, propaganda ve ajitasyonunu yaparak hem bilinçlenecektir ve hem de örgütlenecektir. İşçi sınıfının bilinçlenerek örgütlenmesi ve devrime hazırlanması, ancak bu temelde mümkündür.

KK-T-AA'da, somut verilere dayanan bu koşullarda, proletarya devrimine, burjuva sınıfından müttefik aramak ve bu temelde demokratik devrimi savunarak, işçi sınıfına, anti-emperyalist burjuvazinin müttefikliğini propaganda yapmak, işçi sınıfını yanlış eğitmektir ve yanlış propaganda yaparak onları yanlış bilinç üzerinde örgütlemektir. Bu gericilik propagandası, işçi sınıfını ideolojik olarak burjuvazinin etkisinde kalmasına hizmet eder.

Proleter devrimi savunmak istiyorsak, görev, stratejik olarak, KK-T-AA'da, ulaşılabilinen hayatın her alanında, işçi sınıfını sosyalist bilinçle eğiterek ve tüm burjuva sınıfının etkisinden kurtararak, sosyalist devrim için örgütlenmektir.

Dördüncüsü: KK-T-AA'da, burjuvazinin devlet iktidarı altında ve somut olarak içinde bulunduğu bu iktisadi koşullarda, ulusal sorunun çözümü, tamamen burjuvazinin iktidar sınırlarının dışındadır. KK-T-AA'da, ulusal sorunun temelden çözümü, yalnızca sosyalist bir devrimle mümkündür. Bunun için görev, hayatın her alanında çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçi sınıfı sosyalist devrim stratejisi temelinde sosyalist bilinç ile eğiterek ve onları tüm burjuva ideolojinin etkisinde kurtararak sosyalist devrim muhalefetini örgütlemektir.

Bunu dışında yapılan her propaganda yalnızca burjuvazinin işine yarar ve ona hizmet eder.

KK-T-AA'da çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı kendi partisi önderliğinde, sosyalist bilinçle eğitilip örgütlenmediği sürece, ezen ulusa mensup işçi olarak kendi ulusunun ırkçılığına, milliyetçiliğine, şovenistliğine karşı çıkmayacaktır ve ezilen ulusların kendi kader tayin haklarını da istemeyecektir.

Ezilen uluslara mensup işçiler de kendi ulusal milliyetçiliğine karşı çıkmayacaklardır ve işçi sınıfının çıkar birliğini savunmayacaklardır.

Çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı dar milliyetçi, şoven sınırları aşmadığı sürece devrime önderlik yapamaz ve KK-T-AA'da devrimde gerçekleşmeyecektir.

Beşincisi: KK-T-AA'da, anti-emperyalist mücadele ile ilgili değerlendirmeler ilgili olarak:

Bildiğiniz gibi çağımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır. Bu çağda komünist partisi önderliğinde her proleter devrim, antiemperyalist olmak zorundadır. Bu ister demokratik devrim stratejisi olsun, isterse sosyalist devrim stratejisi olsun hiç fark etmez. Bugün dünyada var olan tüm devletler, emperyalist sömürücü sistemin birer halkalarını oluştururlar. Her ülkenin devrimi, bu sistemin halkalarını parçalamaya yöneliktir.

Bu bağlamda devrimci işçi sınıfının müttefiki uluslararası devrimci proletaryadır ve ezilen sömürülen halklardır.

Bugün KK-T-AA'da anti-emperyalist devrim mücadelesi dolaysız olarak devrimci işçi sınıfının omuzlarına ve proleter enternasyonalizmin omuzlarına yüklenmiş bir görevdir. Üstte de açıklandığı gibi, Türk büyük burjuvazisi, emperyalist tekellere direkt veya dolaylı olarak bağlıdırlar, sanayide ve tarımda üretim yapan orta ve küçük burjuvazi de, direkt veya dolaylı olarak büyük burjuvaziye bağlıdır ve ona bağlı üretim yapmaktadır. Bu iktisadi bağlar, olduğu sürece, bu burjuvazi büyük burjuvazinin yanında yer alacaktır. Bu, dolayısıyla emperyalizmi destekleyen dayanaktır. Somut olarak bu sınıfın iktisadi çıkar bağı, antiemperyalist mücadeleye karşıdır. Bu koşullarda bunlar anti-emperyalist değildirler. KK-T-AA'da, somut olarak emperyalizme karşı mücadele, Türk büyük burjuvazisine karşı mücadeledir, bu burjuvaziye bağlı olan burjuvaziye karşı mücadeledir ve tüm burjuvazinin sınıf çıkarını koruyan devlete karşı mücadeledir.

Çeşitli milliyetlerden devrimci işçi ve emekçi sınıfın devrimci muhalefeti bu temelde propaganda ve ajitasyon yaparak, örgütlenerek, devrimci muhalefeti inşa etmelidir. Bu stratejinin dışında kalan her propaganda, devrimci işçi sınıfı adına sadece gericiliktir ve dolayısı ile burjuvaziye hizmet eder.

KK-T-AA'da "devlet iktidarı hâlâ faşist niteliktedir" tezi üzerine:

KK-T-AA'da, bugünkü koşullarda devrimin esas belirleyici gücü olan işçi sınıfı sosyalist temelde bilinçsizdir ve örgütsüzdür.

Bu durumun adım adım ortadan kalkması için, Bolşevikler esas olarak fabrikalarda parti inşası yürütmelidir. Bu çalışmada, işçilerin ekonomik, demokratik, sosyal ve kültürel hakları için mücadelede, sendikal hakları için mücadelede, grev ve direnişler yoluyla mücadele de onlara önderlik ederek yol gösterme görevine sahiptir.

Bu çalışma ile adım adım işçileri sosyalist bilinçle eğitecektir ve işçi sınıfı bu bilinçle giderayak sadece ekonomik, sosyal ve kültürel haklarla yetinmeyecektir, istekleri "faşist" baskılara karşı mücadele, demokrasi için mücadele, proleter enternasyonalizmi için mücadele, ulusal baskıya karşı mücadele ile birleştirecektir ve bu mücadele adım adım sosyalizim için mücadele, devlete karşı yönelen devrimci bir cephe oluşturacaktır.

İşçi sınıfının bu devrimci muhalefetine karşı, ister "faşist" Türk devletinde olsun isterse burjuva demokrasisinin işlediği Almanya'da veya İtalya'da olsun, bu devletler, devrimci işçi sınıfına karşı işleyeceği şey devlet terörüdür, faşizmdir.

Devrimci işçi sınıfı muhalefeti, burjuva demokrasisinin varlığıyla eğitilmez.

Öyle olsaydı, bugün burjuva demokrasisinin işlediği ülkelerde, devrimci işçi sınıfı muhalefeti çoktan oluşurdu.

Burjuva demokrasisinin çoktandır işlediği, Fransa, İngiltere, Almanya ve ABD'ye bakmak yeterlidir. Bu ülkelerde, işçi sınıfı burjuva demokrasisini o kadar çok yaşamıştır ki, bu 'demokrasi' işçi sınıfının beyninden kemiklerine kadar işlemiştir.

Buralarda, burjuva demokrasisi ile işçi sınıfı neredeyse, burjuvazi kendi etini işçi sınıfını kemikleri üzerinde taşıyarak, et ile kemik gibi birbirine sarılmıştır.

İspanya'da burjuva demokrasisi yaşanıyor ve aynı zamanda, Basklara ulusal baskı uyguluyor, yer yer faşist yöntemler kullanılıyor. Burjuva demokrasisini yaşayan İspanyol işçi sınıfı buna karşı ne yapıyor? Fransa devleti bu noktada, İspanyol devletine yardım ediyor, Fransız işçi sınıfı buna karşı ne yapıyor?

İngiliz devleti kuzey İrlanda'da işgalci güçtür. İngiliz işçi sınıfı buna karşı ne yapıyor? Almanya'da ırkçılık ve milliyetçilik almış başını gidiyor; yabancıların "genetik" olarak aptal olduğunu söyleyen en üst bürokrasiye karşı, işçi sınıfı buna karşı ne yapıyor?

'Özgürlükler' ülkesi olan ABD'nin işçi sınıfına bakalım.

En basit bir örnek, Obama iktidarı, tüm Amerikan halkını kapsayan hastalık sigortasını yasalaştırdı. Bu yasa ve uygulaması tüm işçi ve emekçiler için, hem çok iyi ve hem de gerekli, zorunlu bir sosyal güvencedir.

Yeni seçimlerde, Cumhuriyetçi parti temsilcisi bu yasaya karşı çıkarak, bu yasanın zararlı olduğunu, bu yasanın imzalandığı, yazılı belgeyi silahla hedef tahtası yaparak ve silahla bu yasal metini ateşleyerek propaganda yapmıştır ve seçimi kazanmıştır. Bu silahlı propagandaya oy verenlerin çok büyük çoğunluğu, işçi ve emekçi sınıfındandır. Bu, burjuva demokrasisiyle yaşayan işçi sınıfıdır.

Fransa, İngiltere, Almanya ve ABD orduları Afganistan'ı işgal ettiler, Irak'ı işgal ve talan ettiler. Bu soygun savaşı üzerinden, milyonlarca insanın canına malına ve kültürüne kastediliyor, bu ülkelerin işçi sınıfları, bu savaşlara karşı ne yapıyorlar?

Bu savaşlar, bu ülkelerin işçi ve emekçilerin sosyal hakları budanarak ve vergiler yükseltilerek ödeniyor. Bu ülkelerin işçi sınıfları, buna karşı ne yapıyor?

Bu ülkelerin işçi sınıfı, burjuva demokrasisini çok iyi yaşamıştır ama sıradan burjuva demokratik hak ve özgürlükler için, kendi sosyal hakları için bir işe yaramıyor. Kendi ülkesindeki emperyalist soyguncu, talancı, işgalci faaliyetlerine karşı elle tutulur bir işe yaramıyor.

Çünkü sosyalist bilinç ile eğitilmeyen işçi sınıfı kendisi için yaşamaz, kapitalist sınıf için yaşar.

Bir kere daha görülüyor ki, burjuva demokrasisinin varlığı ile işçi sınıfı eğitilmez.

Devrimci işçi sınıfı muhalefeti, komünist partisi önderliğinde marksist-leninist bilim temeli üzerinde, işçi sınıfını sanayide ve tarımda eğiterek, mücadele içinde teorisi ile ve pratiği ile eğitilir, örgütlenir ve devrimci muhalefetini oluşturur. İşçi sınıfının devrime hazırlığı ancak bu temelde mümkündür.

Değerli yoldaşlar, bu tezleri yayın düzeyinde sizinle tartışmak istiyorum. Sizler, bu isteğe karşı ne gibi bir tavır takınacağınız ise, o, sizin takdirinize bağlıdır.

Mehmet Çelik
10.11.2010

URUGUAY DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ'NİN (PCRU)

URUGUAY ÜZERİNE ÜLKE RAPORU

10. ULUSLARARASI KONFERANSA KATKI

Eylül 2010

Son Seçim Dönemi

25. 10. 2009'daki birinci seçim turunda Frente Amplio (FA)'nun % 48 ile neredeyse parlamento çoğunluğunu kazandı ve böylece ikinci seçim turunda kazanmama ihtimali neredeyse olmayan bir pozisyona ulaştı. Yine de bu seçim sonuçlarının 2004'deki seçim sonuçlarına (% 50,5) oranla, hemen hemen % 3 oy kaybı anlamına geldiğini , en büyük kayıpların ise başkent Montevideo'da olduğunu göstermek önemlidir.

Bu gerilemeye karşın, İşçi sınıfı ve halkın çoğunluğunun tekrar FA'yu seçtikleri açıktır. Buna karşı 15.500 oyun (% 0,7) Halk Meclisi (AP) için, 15.200 geçersiz oyun (aynı zamanda cezadan muaf kalma yasasının kaldırılması için kullanılan oylar bunlar) ve geçersiz oy kullananlar içindeki birkaç bin seçmen en ileri kesimi oluşturmaktadır (toplam % 2). Bu, bilinçlerdeki yeni bir ilerlemeyi yansıtan çok önemli bir adımdır; çünkü seçimde bu tavrı takınanlar ne geleneksel sağı, ne de ilk kez ve neredeyse 5 yıldır sürekli olarak kendi Yankee'leriyle birçok noktada aynı çizgide olan emperyalizm yanlısı bir hükümetle yönetmeyi deneyen oportünizmi seçti. Bu hükümet IPPA (yatırımlar), TİFA(ticaret) gibi önemli anlaşmaları imzaladı, halkın mücadelesi ile durdurulan FTA (serbest ticaret) sözleşmesi imzalamaya çalıştı ve halkların katili Bush'u davet etti.

Kitlelerin bu ilerici bölümü içinde sendika hareketinin sınıf mücadeleci kesim kendisini güçlü bir şekilde gösteriyor (bu kendisini mücadeleler içinde, grupların direngenliğinde ve de PIT-CNT'nin 9. Kongresi'ndeki delegelerin % 20'sinde gösterdi). Bu kesim içinde ayrıca (tavırlarında ve örgütlenmede olgunlaşmış) mücadeleci yüksek okul öğrencileri ve ilk kez oy kullanan birçok genç insan, gittikçe daha perişan duruma düşen emekliler, yükümlülüklerinin bilincindeki yurtsever aydınlar, tarım işçileri ve küçük köylüler ve küçük üreticiler var

Özellikle işçi sınıfından geniş bir kesim de Tabarė Hükümeti ve FA'ya karşı bir çok eleştirileri olmasına rağmen seçime katıldı ve oylarını FA için kullandı. Bunun yanında işçi ve emekçilerin bir bölümü (% 34 oy oranı ile yine oylarını arttıran) MPP'yi ve "kötüler içinde daha az kötü olarak" (% 6 oy oranında kalan) revizyonist PCU (Uruguay 'Komünist' Partisi – ÇN) ve onun müttefiklerini seçtiler. Burada temel dürtü geleneksel sağcı partilerin aşırı gerici adaylarının red

edilmesi idi. Bu andaki bilinç seviyesini gösteren bir şeydir. Bunun sonucunda Lacalle der Partido Nacional 2004 yılına oranla % 6 oy kaybetmiş, ve Bordaberry (diktatörün oğlu)'nin partisi Partido Colorado da oylarını büyük çapta arttırmış olmasına rağmen (% 10'dan % 17'ye) % 17 de kalmıştır.

Diğer taraftan demagojisi, kendisinin gerilla geçmişi ve açık stili temelinde örgüt içi adaylık seçimlerini kazanan Mujica'nın başkanlık adaylığı, sol kesim içinde onunla şimdiki hükümetle karşılaştırıldığında bir sol değişikliğin mümkün olacağı hayalini uyandırdı. Bu bağlamda büyük sermayenin ve emperyalist tekellerin, istikrar sunan ve sendika ile halk hareketi içinde yaltakçı oportünizm ağırlığıyla sosyal barışı geleneksel sağlardan daha iyi sağlayan, FA'nın reçetesinden yana açıktan açığa desteğini de yansıtan televizyon aracı ve yoğun propaganda önemli bir rol oynadı.

Bu ve bu Kasım ayındaki sonuçlarla ilgili bir diğer faktör, şimdiki hükümetin ilk 4 yılında enternasyonal hammadde fiyatlarının yükselmesi temelinde ulaştığı yıllık ortalama % 7 ekonomik büyüme idi. Bu büyüme emperyalizme ve onun tekellerine bağımlılığı ve teslimiyetleri derinleştiren bir politika çerçevesinde gerçekleşti. Buna rağmen 2002 krizindeki ücret düşüşlerinin ve artan işsizliğin biraz da olsa telafi edilmesi mümkün oldu. Bu, Dünya Bankası'nın onayladığı bir koruma siyasetiyle de tamamlandı. Bu koruma siyaseti ile gırtlağına kadar yoksulluk içinde bulunan halk kesimlerine, bu sefaletten çıkmalarına yetmeyen ve onlara güvenceli bir işyeri temelinde onurlu bir yaşam için perspektif de sunmayan ve aslında sadece açlıktan ölmeme anlamına gelen miktarda para desteği verilmesi gündeme geldi. Onlar böylece ellerine geçen bu azıcık parayı da kaybetmeden korkan duruma geldiler.

Halk Meclisi

Halk Meclisi, Nisan 2006'dan beri üç buçuk yıl içinde mücadeleci, antiemperyalist güçleri yeniden örgütledi; bunların içinde Sosyalizm, 26 Mart Hareketi, PCR, MODEJU ve Avanzar halka yakın örgütlerdir. AP, Bush'un ziyaretine ve onu davet eden oportünist hükümete karşı 15.000 insanın katıldığı tarihsel eylemin mobilizasyonunda, insan hakları için ve cezadan muafiyete karşı birçok uluslar arası eylemlerin örgütlenmesinde; mücadeleci, hükümetten ve sendika oportünizmden bağımsız örgütlenen "1 Mayıs" gibi önemli mücadelelerde ön saflarda aktif olarak rol oynadı.

Halk Meclisi seçimler sırasında esas olarak örgütlü halk mücadelelerini ifade edebildi. Parlamentoda tüm mücadelelere yararı olacak bir gedik açmak hedefine ulaşamadık. Buna karşılık çok sınırlı imkânlara sahip olmasına ve akıma karşı yüzmesine rağmen, büyük bir kampanya başlattı, sistemin ve FA-hükümetinin teşhir edilmesinde geniş bir yaygınlaşmaya ulaştı. Bunun için cesarete ve olgulara dayanmaya ve de antiemperyalist ve halk programına, (on binlercesi dağıtılan) "40 önleme" ve örgütün ülkenin tümünde genişletilmesine gereksinim vardı.

Halk Oylamaları

Nihayetinde 2.600.000 seçme hakkına sahip seçmenin % 90'nının katıldığı ülke çapındaki seçimlerin yanında birinde katılım % 48'i geçmeyen pembe kağıtlı ceza muafiyeti yasasının kaldırılması için referandum, diğeri ise katılımın sadece % 36'a ulaştığı, mektupla seçme

olarak referandum şeklinde iki halk oylaması gerçekleşti.

Ceza Muafiyeti

Bu yasama döneminde rezil ceza muafiyeti yasasının kaldırılmasını onaylamak için parlamentoda çoğunluğa sahip olan FA, bunu yapmadı . Üstüne üstlük onun kaldırılması için referandum ile bir de oportünist tarzda sol görünüşlü bir kampanya yürüttü. Bu kampanya FA nın seçmenlerini tutabilmesini mümkün kıldı, diğer yandan aslında FA nın arayı bozmak istemediği kesimler de zorlanmadıklarını gördüler. Referandum sonucu bu rezilliğin usulen meşrulaşması oldu. Usulan böyle oldu ama, siyasi olarak bu amaca erişemediler. Çünkü bu rezil yasanın "kaldırılmasına evet" oyu veren 1.000.000 Uruguaylı, sadece halkın önemli bir desteğini ifade etmekle kalmamakta, aynı zamanda gerçekte çoğunluğu temsil etmektedir. Geçen FA-Hükümeti iktidarı sırasında yalnızca birkaç düzine yüksek rütbeli subay mahkûm edildi ve kodese yollandı, ve onların çoğu da mücadeleci direnişçileri ortadan kaldırdıkları Arjantin'e teslim edilmekten kurtarılmak için hüküm giydiler.

Seçim Oylamaları

Çekilmez bir seçim kampanyası evresinden sonra, sonunda gizli seçimlerde (ikinci seçim turunda) FA'nın adayları Mujica – Astori, 1,197.638 oya, yani % 52, 39 a, Partido Nacional (Milliyetçi Parti – ÇN) (geleneksel sağlar) in adayları Lacalle – Larraňaga, 994.510 oya, yani % 43,51 ulaştılar. 52.100 beyaz oy, % 2,32, geçersiz oy 40.710 ile % 1,78 idi; bu, ikisi birlikte toplam % 4,10 anlamına gelir (Ekim'dekine göre % 2,8 artış). Halk Meclisi, Astori ve Mujica'nın ekonomi politikasında önemli bakanlar oldukları emperyalizm yanlısı Tabarė ve FA-hükümetiyle yaşadıkları deneyimden sonra doğru bir şekilde geçersiz oy vermeye çağırdı. Ki bu deneyim, dış borçların sıkı bir şekilde ödenmesi ve ibra edilmesi ile,ülkenin şimdiye kadar hiç olmamış bir şekilde yurtdışına yoğunlaşması ve satılması anlamına geldi.

9 Mayıs 2010 yerel Seçimleri

Bölge yöneticilerinin ve ilk kez belediye başkanlarının seçildiği bu seçimlerde FA önemli bir oranda oylarla "cezalandırıldı". FA, 4 bölge yöneticiliğini kaybetti ve başkent Montevideo'da, da 5. kez kazanmasına karşın, bu cezalandırma kendisini sol anlamda ifade etti. Bu, % 3 ten daha az tarihsel ortalama ile karşılaştırıldığında % 13-lük tarihsel boş ve geçersiz oylarla gerçekleşti; hükümete tavır olarak oylamaya katılmama ve geçersiz oylarla birlikte, artış % 63 idi; oyların toplam % 1,12 si Halk Meclisi için kullanıldı. Bu yerel düzeydeki seçimlerde FA-yenilgisi Ekim 2009'daki ulusal seçimlerin birinci turunda devam etti. Bu cephenin 2004'deki seçimlerde aldığı oy oranı % 50,4 ten % 47,9'a düştü ve Mayıs'ta düşme % 42,5'e ulaştı. FA, bu son seçimde Montevideo'da % 46'ya ulaşıyor; bu, Ekim 2009 ile karşılaştırıldığında onun % 10'dan fazla ve 2004 yerel/belediye seçimleri ile karşılaştırıldığında % 15 civarında oy kaybı demektir. FA, 8 bölge yöneticiliğinden 4'ünü kaybetti ve sadece birini yeni olarak kazandı.

Bu cezalandırmanın ana sebebi, halk düşmanı ülke siyasetidir. FA-seçmenleri Mujica'yı sola doğru değişim vaatleri nedeniyle seçtiler. Yeni hükümetin daha ilk aylarında sola doğru değişimin yalnızca bir seçim vaadi olduğu görüldü. Sola doğru değişim yerine, boyunduruk altına girme ve bağımlılık hızlı bir şekil-

de derinleştirildi; dünya ekonomik krizinin etkilerinin işçilerin sırtına yıkılması planlandı ve bizzat hükümet Yankee'ler için dostça ifadeleri dile getirdi. FA'nin 20 yıllık yerel yönetiminin reddedilmesi özellikle Montevideo'da açık ifadesini buldu. Bunun nedeni özelleştirme ve Outsourcing (hizmetleri kendi yapmak yerine dışarıdaki ucuz işgücü çalıştıran aracı/taşeron firmalara verme /kaydırma/devretme – ÇN) nin yaygınlaştırılmasında yatmaktadır. Ayrıca bunlar kentin temizlenmesi, ışıklandırma, ulaşım gibi temel sorunları çözmedi. Aksine insanlar için yüksek harcamaları yürürlükte tuttular. Diğer taraftan bu reddediliş, kendisini FA içerisinde bölge yöneticiliği için aday olarak (revizyonist Komünist Partisinden) Ana Olivera'nın seçilmesinde ifadesini buldu. Ona (Ana Olivera'ya –ÇN) karşı oy verildiği yerlerde (Sosyalist Partinin adayı) Daniel Martinez daha çok siyasi desteğe sahipti; ama o (Daniel Martinez- ÇN) 2014 başkanlık seçimlerinde Tabarė, Astori veya bir başkasına bir rakip olabilir. Halk Meclisi 19 seçim bölgesinden 15'inde adaylar gösterdi ve aldığı yaklaşık 15.000 oy ile Ekim 2009 seçim sonucunu tutturdu. Halk Meclisi Montevideo'da, öncelikle de Cerro ve La Teja gibi işçi semtlerinde, 10.000 oyla desteklendi.

Ekonomik Durum

Bundan önceki hükümet döneminde, gayrisafi iç ürün(GSİÜ) 2005-2009 arasında toplam % 34,5 arttı ve 31,606 milyon ABD-Dolarına ulaştı. Gayrisafi iç ürünün 2005 ile 2009 arasındaki dönemde ortalama % 7'lik olumlu bir büyüme oranı ile karşılaştırıldığında, 2009 daki % 2,9 luk gerileme, enternasyonal iktisadi krizin ülke ekonomisini nasıl etkilediğini gösterdi.

2009 yılında GSİÜ'nün bileşimi

Sanayi üretimi: - %15,5, ulaşım sektörü ve iletişim: - % 12,6, ticaret, restoranlar ve oteller: - % 13,8, temel maddeler endüstrisi ve tarım: - % 7,6, inşaat: - % 5,8, mali hizmetler: - % 3,2, elektrik, gaz, su: - % 1,9, diğerleri: - % 32 (Kaynak: Uruguay Merkez Bankası)

Bu dönemde, 2002 yılında zirvesine ulaşan ulusal krizin sonucu olarak güçlü ekonomik kırılma döneminden sonra **önemli** bir **büyüme** vardı. Bu büyüme, ülkemizin ihraç ettiği et, soya, süt ürünleri, selüloz ile deri gibi ham maddeler için yüksek enternasyonal fiyatlara ve tüketimin göreceli olarak bir kendini toparlamasına dayandı. 2009 da bu fiyatlar düştü ve bu nedenle ihracat -5.386 milyon ABD-Dolarına tekabül eden- yaklaşık % 9,4 oranında geriledi. Dış alımlar 6.907 milyon ABD-Doları, yani % 23,8 oranında düştü. Sanayi üretimi de özellikle tekstil sanayi, tabakhane sanayi ve metal endüstrisinde % 3,7 oranında geriledi. Ekonomi 2010 yılında yeniden toparlanmaya başladı. Bu yıl % 4 den % 5 e kadar bir büyüme beklenmektedir. **Resmi rakamlara göre** Ağustos 2010 da **enflasyon** aşağı-yukarı **% 6,3** civarında **bulunuyordu.** Bu sayı, tam da 9.000 dolardan (bu 450 ABD-Dolarına tekabül eder) daha az kazanan çoğu işçi ve emeklilerin en fazla harcama yaptıkları şeyler olan destekleme hizmetleri, kiralar ve kamusal taksitlerdeki enflasyon olgusunu gizlemektedir. İşçi ve emeklilerin % 80 i, -700 ABD-Doları tutan- 14.000 (Uruguay) Dolar(ın)dan daha az gelire sahiptir. Bu şekilde 2000 ile 2005 arasında Batlle Hükümeti sırasında kayba uğrayan gelirlerin çokça değinilen iyileştirilmesi kuşkulu hale gelmektedir. Diğer taraftan önemli derecedeki ikti-

sadi büyüme soğuk hava depoları, soya ihracatçıları için olağanüstü kazançları beraberinde getirdi. Buna karşı ücretlerin GSİÜ'deki payı %21 ile,1999-2202 arasındaki önceki krizdeki % 31'in çok fazla uzağında bulunmaktadır.

Asgari ücret, bir ailenin alışveriş filesinin dolması için 39.000.- dolar = 1.950.- ABD-Doları gerekli iken, 4.799.- dolar = 230.- ABD-Dolarıdır.

Her ne kadar hükümet % 7'lik bir **işsizlik oranını** kabul etse de düzensiz, kurallara bağlı olmayan çalıştırma ve kısa çalıştırma resmi verilere göre yaklaşık % 40'ı bulmaktadır.

Mali açık 2008 yılında gayrisafi iç ürünün % 1,5'ine kadar çıktı ve 2009 yılında uluslar arası krizin ve hükümetin yatırım ve harcamaları arttırmayı gerekli kıldığı seçim yılının etkileri nedeniyle % 1,7'e yükseldi.

Dışsatımlar Haziran 2010'da % 29,8 ile esas olarak Mercosur-ülkelerine ve bu oranın içerisinde % 19,6 sı Brezilya'ya (malt, pirinç, paketleme plastiği, buğday, süt), % 7,8 ile Arjantin'e (otomobil parçaları, kağıt, paketleme plastiği, deri) gitti. Aynı zamanda ABD'ne % 2,9 (et, deri, kontrplak) ve AB'ne % 14 (esas olarak Almanya) (et, deri, yün), Çin'e % 6,2 (deri, yün) ihracat yapıyoruz. Ayrıca eklenmek zorunda olan bir şey de Yeni Palmyra Dış Ticaret Bölgesine % 30 oranında, yakındaki bir mahalde tahvil edilen % 11,75 (soya, selüloz) dışsatımı yapmamızdır. Yılın ilk 5 ayında Rusya'ya dışsatım toplam % 5,5 tuttu; bu ülke yerli etin, ama aynı zamanda pirinç ve narenciye ürünlerinin ana alıcısıydı. Temmuz 2010'da esas ihracat ürünleri şunlardı: Soya (%15,69), derin dondurulmuş sığır eti (% 13,44), pirinç (% 5,56), yün ve selüloz (% 3,94) ve süt ürünleri (% 3). Dışalımlar esas olarak şu ülkelerden yapıldı: Arjantin, Brezilya, Çin, ABD ve Almanya.

Dış borçlar devamlı artıyor

Merkez Bankası (BCU)'nun Mart 2010 sayılarına göre bu borçlar, bunun 22.534 milyon ABD-Doları sermaye ve 14.545 milyon ABD-Doları faiz olmak üzere toplam 37.079 milyon ABD-Dolara çıktı. 2004 sonunda, Jorge Batlle-Hükümetinin sona ermesinden sonra sermaye borçları 13.322 milyon ABD-Doları tutuyordu. Tabaré Vázquez-Hükümeti sırasında önemli bir ekonomik büyümenin 5 yılından sonra dış borç 21.890 milyon ABD-Doları oldu. Bu borçlar 2002 kriziyle karşı karşıya kalınan bir önceki döneme göre ikiye katlandı. Salt 2009 yılında sermaye borçları, 5.364 milyon ABD-Dolar artarak gayrisafi iç ürünün % 31,5'inden % 69'una yükseldi. Faizler de eklendiğinde bu oran daha da yükselmektedir. Hükümet, bu borç ve faizlerin ödenmesi için bu 2010 yılında yaklaşık 4.000 milyon Doları ve gelecek sene için aynı tutarı hesap etmelidir; hükümet daha şimdiden İMF, Dünya Bankası ve Uluslar arası Kalkınma Bankası'ndan binlerce milyon dolarlık kredileri kabul etti ve sürekli devlet tahvili çıkarmayı sürdürüyor. Alacaklılar arasında başı Yankee-emperyalizmi çekmektedir.

Ülke içinde yabancı mülkiyetin güçlü bir şekilde yoğunlaşması

Geçen dönem hükümetinin siyaseti ülkedeki yabancı mülkiyetin güçlü bir şekilde teşvik edilmesi idi. Bu siyasetten bir uzaklaşma söz konusu değil, tersine bu sürüp gidiyor. Ağaçlandırma/ormanlaştırmanın 1 milyon hektar araziye ve devamlı büyüyen soya-ekiminin benzer bir alana gereksinimi var. Bu arazilerin en büyük kesimi en iyi yerli

topraktır; bununla önemli geleneksel üretim birimleri ve binlerce küçük köylü sürüp atılacak ve mandıralar ve hayvanlar defedileceklerdir. Bu toprak mülkiyeti ve toprak kira fiyatlarının yüksek bir artışına götürmüştür. Kısa bir süre önce yayınlanan verilere göre bir hektar bir arazinin ortalama fiyatı 3.730.- ABD-Dolarına ulaştı. Salt bu yılın ilk aylarında Mujica-Hükümeti idaresi altında fiyatlar % 16 oranında arttı. Son aylarda soya ekim tarlaları fiyatlarının çok arttığını gösteren veriler var; eskiden hektar başına 3.000.- ABD-Doları ödenen tarlalar için şimdi 10.000.- ABD-Doları ödenmek zorunda kalınıyor. Bu görünüm her şeyden önce bu bölgedeki alıcıların çoğunlukla Arjantin kökenli büyük işletmelerin olduğu Batı Sahilinde yaygınlaşıyor. Her şeyden önce pirincin ekildiği ülkenin doğu bölgelerindeki sermaye genelde Brezilya'dan geliyor. Toprağın yoğunlaşması İsveç-Finlandiya Holdingi Stora-Enzo ile Şili Holdingi Advent'in (zaten yeni bir selüloz fabrikası inşa etmek için epey ilerlemiş planlara sahip olan) İspanyol Ence-Holding'inden plantajlar ve araziler satın alıp ülkenin en büyük toprak sahipleri olmalarına götürdü. Bu şirketler topluluğu bugün Montevideo ilinin beş misli alanına tekabül eden 250.000 hektardan fazlasına sahiptir. Diğer tarafta Botnia'yı satın alan Finlandiya kökenli UPM Uruguay Nehri'nde çevreye zararlı bir sanayi inşa etti (bu, Arjantinli kardeş şirket Entre Rios ile uzun bir çekişmeye sebep oldu), yönetim kurulunun açıklamasına göre ilk altı ayda başlangıçta bütün bir yıl için beklenen 240 milyon Avro devasa kârlar elde etti. İngiliz-İsviçre firması Zamin'in bir maden endüstrisi yine demir cevherinin çıkarılması için ve ülkenin bilinen en büyük yatırımlarıyla, neredeyse 2.000 milyon ABD-Dolarıyla ve neredeyse 150.000 hektar işleme alanına yerleşti.

Gerici vergi sistemi

FA'nın ilk hükümetinin vergi reformu " çoğa sahip olan çok öder" vaadini tutmadı; çünkü hükümetin vergi gelirlerinin % 66'sını katma değer vergisi (tüketim malları ve hizmetler için vergiler % 55,3) ve esas olarak işçilerin ödediği İRPF(kişilerden gelir vergisi %10,6) dir. Diğer tarafta ise bankaların servetlerinden alınan vergi IMABA kaldırıldı. İRAE (menajerlik faaliyetlerinden alınan vergi) % 30'dan % 25'e düşürüldü ve şimdiye kadar tedrici olarak % 0,3'den % 3'e çıkan miras vergisi, şimdi sadece % 0,1 tutmaktadır. Bütün bunlar ekonomik büyüme sırasında gerçekleşti. Mujica-Hükümeti, bu vergi siyasetinin değişmeyeceği güvencesini yatırımcılara ve yabancı tekellere verdi.

MUJİCA-Hükümetinin altı ayından sonra işçi ve halk mücadelesi ulusal siyasi sahnenin merkezinde bulunuyor

İşçi sınıfı ve halkın seçimlerde Mujica yönetimindeki bu ikinci oportünist FA-Hükümetinden yana oy kullanan kesimi, bu hükümetin emperyalizm yanlısı Tabarė Vázquez-Hükümeti ile karşılaştırıldığında sola yönelmiş bir değişiklik yapabileceğini düşündüler. Oysa bu hükümet tam tersine geçen dönemdeki siyaseti güçlendirerek sürdürüyor. Bu hükümet devlet organları, devlet işletmeleri, bankalar vs. deki düzinelerce yönetici makamları elde tutarak, mümkün olduğunca geleneksel partilerle uyum içinde hükümette oturma-

ya, olası tüm avantajlarla emperyalist ülkelerin yatırımlarını ülkeye çekmeye çalışmaktadır. Diplomatik Yankee'lerin ve H. Clinton'un hükümetimize "Dost ve başarılı ülke" payesini bahşetmesinin anlamı da meydandadır; çünkü bu hükümet ABD'nin askeri birlikleri, "BM Barış Misyonu" maskesiyle ülkeye yollayıp müdahale etmesi için ABD'den emirlerini sadakatle yerine getirmektedir. Bu konuda ortak askeri manevralara sürekli katılımdan veya "terörizm"e karşı seminerlerden de söz edilmemektedir. Tüm bunlar, Yankee'lerin derin ve sürüp giden uluslar arası ekonomik krizin etkilerine maruz kaldıkları, Irak'ta, Afganistan'da ve Filistin'de halkın kahramanca mücadelesiyle karşı karşıya kaldıkları ve İran ve Kuzey Kore'de böylesi mücadelenin kendisini tehdit ettiği sırada gerçekleşmektedir. Latin Amerika'da ABD, Venezüela, Küba, Bolivya ve Ekvador'a karşı provokasyonlar düzenlemekte ve örneğin kısa bir süre önce Kosta Rika olayında olduğu gibi üslerini ve önemli derecede askeri birliklerini her gün genişletmektedir. Buna, onlara cezadan muafiyetin devam edeceğini garanti altına aldığını söyleyen hükümetin,ordu birliklerine "Ulusal Birliğe" çağrısı da eklenmelidir.

İşçi sınıfının sanayideki mücadelesi artıyor

Bu aylar içinde, tabakhanelerde, Paysandú'daki Paycuerus'da, Florida'daki Kindall'da (her iki de büyük halk kitlelerinin harekete geçirilmesi ile gerçekleşti), San José'deki yıkayıcılardaki gibi işçi haklarının korunması için ve diğer işsizliğin güvensizliğine teslim edilmiş binlerce işçinin veya şimdiki ve bundan önceki hükümetin geliştirdiği siyasetin sonucu olan sanayi krizi nedeniyle işsiz kalanların, eylemleri gibi önemli işçi mücadeleleri gelişti. Hayvan besiciliğinin gelişmediği yerlerde canlı hayvanlar ihraç edilmekte ve soğuk hava depoları Brezilyalı sermaye elinde yoğunlaşmaktadır. Brezilyalı sermaye derileri kendisine ait tabakhanelerine, Zenda, hem ülkede, hem de Brezilya'ya imtiyazlı bir şekilde nakletmektedir. Buna, enternasyonal ekonomik krizin sonucu olarak Avrupa ve ABD'deki sanayi ile bağlantılı olan pazarların kaybı eklenmelidir. Hükümetin dediği gibi "sezona bağlı sorun" olarak değil, bilakis aksine genelde besiciliğin dışlanması ve küçük üreticilerin ortadan kalkması, ülke içindeki en yüksek fiyatlar ve kiralar ve de üretimin yaklaşık % 80'inin gittiği denizaşırı ülkelerdeki yüksek fiyatlardan kaynaklanan yüksek kazançlar ile ilintili olan hayvan miktarındaki bir eksiklik ile ortaya çıkan, çoğu yabancı mülkiyet altında bulunan Colony, Florida, Tacuarembó ve diğer bölgelerdeki birçok soğuk hava depolarında da çekişmeli anlaşmazlıklar gelişti. Bu ihtilaflar büyük öneme sahiptiler ve işçilerin, hükümetin idareyi devlet denetimine almayı reddetmesine karşın mücadeleleriyle haklarına yeniden kavuşmaya ulaştıkları, süt ürünleri için ve İtalyan hastanesindeki en önemli yerli şirket olan Conaprole'deki çekişmeler gibi ulusal sahnenin merkezinde durdu. Supergás Fabrikası işçilerinin ücret derecelendirilmeleri, çalışma koşulları ve güvenlik üzerine çatışması, "esas hizmetleri" uygulamakla tehdit eden hükümete feleğini şaşırttı; diğer anlaşmazlıklar inşaat sektöründeki ölümcül kazalar hakkında kapışmalara ve grevlere götürdü. Tecnoluce metal sanayisindeki hizmetliler birçok ay süren işgalden sonra mücadeleye giriştiler ve bir özyönetim inşa etmeye başladılar.

Yabancı şirketler tarafından ödenmeyen ücretler nedeniyle ve işyerleri için mücadelelerin yürütüldüğü balıkçıların durumu da çetindir. Bu durumda özel sektörün tüm dallarını kapsayan ücret şuraları kuruldu.

Kamusal sektörde

Kamu sektöründeki hizmetliler sert bir şekilde eleştirildiler ve üstüne üstünlük bir de başkan Mujica tarafından bizzat ve bazı yüksekçe hükümet mercileri tarafından provokatif bir tarzda sürekli hakarete uğradılar. Aynı zamanda kamusal hizmetliler can alıcı sorunlar uğruna mücadeleyi geliştiriyorlar: Ücret şuraları, devlet bütçesi, "devlet reformu tasarısı"na karşı. Yıllardır geleneksel sağcılar, mali sermaye ve IMF tarafından talep edilen bu gerici "reformu", bu hükümet kendiden önceki bir çok hükümetin yaptığı gibi, nihayet gerçekleştirmek istiyor.

Eğitim alanındaki sendikaların, özellikle ADES(Ortaokul öğretmenleri)'in Montevideo'da Ağustos ayındaki beş günlük bir greviyle birlikte grevler ve önemli harekete geçirmeler vardı. AFFUR-Sendikası (Üniversite hizmetlileri) ve COPE-Sendikası(devlet hizmetlileri) de önemli mobilize etmeler yürüttüler. PİT-CNT-düzeyinde (İşçilerin Genel Derneği), 24 saatlik bir genel için öneriler getirildi; bu öneriler, sürekli olarak mücadeleyi kıran, kamusal ve özel sektör alandaki işçiler arasında bölücülük yapan ve ayrı ayrı müzakereler isteyen hükümetin doğrultusunda çalışan oportünist çoğunluk (sosyal demokratlar ve revizyonistler) tarafından reddedildi. Her ne kadar yetersiz olsa da, her halükârda biri Haziran'da biri de Ağustos'ta olmak üzere iyi katılımlı ve önemli bir mobilizasyonun bulunduğu birkaç saat süren iki genel grev gerçekleştirildi. Devletin çeşitli işçi sendikaları, bir aile için dolu bir filenin miktarına yaklaştıracak (950.- ABD-Doları) önemli ücret zamları için mücadele ediyorlar. Eğitim alanındaki sendikalar daha yüksekçe devlet harcamaları için, gayri safi iç ürünün % 6'sının eğitime ayrılmasını talep ediyorlar, bu aynı zamanda çok kötü bir durumda bulunan ve sadece işçiler tarafından savunulan (üniversiteye bağlı ve ülkenin en büyüğü) Clinicas Hastanesi'ni de kapsıyor. Özelleştirmelere ve işyerlerinin başka yerlere taşınmasına karşı, hükümetin tasarladığı ve uygulamaya başladığı ve ayrıca kazanılan işçi haklarını ortadan kaldıran "devlet reformu"na karşı mücadele de gündemdedir. Halk düşmanı hükümet şimdiden kamusal ve özel birlikler için bir yasa taslağını meclise sundu ve halk mücadelesinin sonucu olarak hâlâ devlet denetimi altında bulunan kamusal işletmelerin özelleştirilmesinin yeni biçimlerini arıyor.

Siyasi kriz patlak veriyor

Krizin birincisi, 2002 krizi sırasındaki sahtekârlığın sorumlusu olan bankacılar Peirano Kardeşlerin yargılandıkları bir cürümü parlamento tarafından oy birliği ile cezasız bırakan bir yasanın çıkarılmasıyla patlak verdi.

Başka bir nokta da bundan dolayı bazı askerlerin şimdiden mahkemede yargılandığı ve bazı yüksek rütbeli fonksiyonerlerin hapiste bulunduğu Deniz Kuvvetlerindeki rüşvet olayıdır. Tüm bunlar diğer ordu mensupları arasında büyük huzursuzluk yaratmaktadır.

Parti ve işçi-ve halk hareketi

Sendikal mücadele esas olarak baskı uygulamak ve mücadeleleri birleştirmek için mücadelenin yürütüldü-

ğü klasik alanlarda ortaya çıkmaktadır. İşçilerin özel işletmelerde ücret şuralarındaki, uluslar arası ekonomik krizin sonuçlarına karşı mücadeleleri ve işçilerin kamusal alanda ücret şuralarındaki beş-yıllık bütçeye ve "devlet reformu"na karşı mücadeleler bunlar arasındadır. Bu mücadelelere eğitim bütçesi yanında bir eğitim yasasının kabul edilmesinden, CEİPA (Profesörler Enstitüsü'nün öğrencileri)'nin ve üniversite düzeyinde hümanist bilimler okulu öğrencilerinin öne çıktığı üniversitedeki reformdan yana çıkan yüksek okul öğrencilerinin mücadeleleri eklenmelidir.

Bu yıllarda partimiz sendikalar içindeki çalışmasını sürdürdü ve genişletti ve bu çalışmayı klasik gruplaşmaların içine aldı; yüksek okul öğrencileri içindeki, özellikle üniversite öğrencileri arasındaki çalışmasını geliştirdi.

Halk Meclisi ile antiemperyalist siyasetimizi ve halkın çıkarı doğrultusundaki politikayı geliştirdik ve proleter yerleşim bölgelerine ve ülkenin tümüne yaydık. Halk Meclisi, halkın harekete geçirilmesi için, oportünist hükümete karşı ve enternasyonal dayanışma için yürütülen mükemmel kitlesel eylemlerde önemli bir araç idi.

Demokratik Halk Devrimi ve tarım devrimi için ve aynı zamanda antiemperyalist mücadeleyi kesintisiz sosyalizme gitme yolunda ilerletmek için vazgeçilemez bir araç olan güçlü bir Marksist-Leninist-Maoist PCR'in işçi sınıfının ve halkın mücadele ateşi içinde inşa edilmesini sürdürüyoruz.

Ortak Eşgüdüm Grubu (JCG) tarafından çıkarılan ULUSLARARASI BASIN HABERLEŞMESİ 37/38. çift sayısı, II. Bölüm, Eylül 2010, sayfa 46-51, (Almanca'dan), çevrildi.

Almanya ML Partisi 9. Kongresine

Selamlama Mesajı

Değerli Kadın ve Erkek yoldaşlar,

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) adına Partinizin 9. Kongresine devrimci selamlarımızı ve başarı dileklerimizi iletiyoruz.

Biz, sizin partiniz ile gerek Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Uluslararası Konferansı, gerekse ICOR içinde birlikte çalışıyoruz. Bu çalışma içinde partilerimizin söz ve eylemin birliğine büyük değer verdiğini gördük.

Partilerimiz arasında hiç de az olmayan siyasi görüş ayrılıkları vardır. Fakat bu, devrimci ve marksist-leninist güçlerin uluslararası alanda birliğinin sağlanması için ortak pratik faaliyetin önünde engel değildir. Bize bugün lazım olan bir yandan görüş ayrılıkları üzerine marksist-leninist tartışma kültürüne dayalı, kamuoyu önünde yürütülen, açık ve dayanışmacı ideolojik mücadele; diğer yandan bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halkların birliğinin sağlanması için pratik mücadelede ortaklaşmadır. Partilerimizin MLPÖUK ve ICOR içindeki birlikte çalışması görüşümüze göre bunun yapılabilir olduğunu göstermektedir. Aynı sosyalizm ve komünizmin yapılabilir olduğu gibi.

Bırakalım burjuvazinin dünyanın her yanındaki propagandacıları sosyalizm / komünizmin imkânsızlığı, onların güya "özgürlükçü demokratik" kapitalist sistemlerinin alternatifsizliği üzerine ahkâm kesip, havlasınlar. Biz geleceğin sosyalizm ve komünizme ait olduğunu biliyoruz. Biliyoruz ki insanlık için ya sosyalizm ve komünizm ile bir gelecek vardır, ya da insanlığın geleceği yoktur. Kapitalizm dünyayı doğrudan barbarlık içinde çöküşe götürmektedir.

Ya sosyalizm, ya barbarlık! Rosa Lüksemburg'un bu sözleri adeta bugünün dünyasının durumunun bir tasviridir ve her zamankinden daha günceldir.

Kadın ve erkek yoldaşlar, kapitalizme proletaryanın önderliğinde devrimlerle son verilip verilemeyeceği, barbarlığın önlenip önlemeyeceği biraz da bizim çabalarımıza bağlıdır…

Yapacak çok işimiz vardır.

Bu bilinçle…

9. Kongrenize büyük başarılar diliyoruz.

Proleter Dünya Devrimi için İleri!

Yaşasın Marksizm Leninizm!

Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)
Merkez Komitesi

25 Eylül 2012

BOLŞEVİK PARTİ ÇALIŞMALARINDAN...

BP (KK-T)'nin geçtiğimiz dönemde yaptığı çalışmalardan bazı örnekleri aşağıda yayınlıyoruz.

YAŞASIN 1 MAYIS! BIJÎ 1 GULAN!
YAŞASIN İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARI!
KAHROLSUN EMPERYALİZM, KAPİTALİZM, HERTÜRLÜ GERİCİLİK!
YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!

Çeşitli milliyetlerden, işçiler, emekçiler, ezilen halklar, t□m ezilenler!

1 Mayıs; Dünya işçi sınıfının enternasyonal dayanışma, m□cadele, □rg□tlenme g□n□d□r!

1 Mayıs; dünya işçi sınıfının her türlü sömürü ve baskıya karşı sosyalizm için mücadele günüdür!

1 Mayıs; emperyalist, gerici, karşı devrimci savaşlara karşı, haklı savaşlara destek g□n□d□r!

1 Mayıs; her türlü ırkçılığa, egemen ulus şovenizmine karşı mücadele günüdür!

1 Mayıs, ezilen halkların kurtuluş ve özgürlüğü için, eşitlik ve bağımsızlık için; kendi kaderini □ ayrı devlet kurma dahil- kendisinin belirlemesi i□in m□cadele g□n□d□r!

1 Mayıs; kadınlar üzerindeki erkek egemenliğine, her türlü sınıfsal, cinsel, ulusal baskıya karşı m□cadele g□n□d□r!

1 Mayıs; günde 6 saat, haftada 5 günlük iş haftası i□in m□cadele g□n□d□r!

1 Mayıs; işçi sınıfı ve t□m emek□ilerin, k□yl□lerin demokratik, ekonomik, sendikal haklar i□in m□cadele g□n□d□r!

1 Mayıs; çalışabilir durumda olan herkese iş, herkese işsizlik ve sağlık sigortası için mücadele g□n□d□r!

1 Mayıs; demokratik, bilimsel, laik, eşit, parasız, anadilde eğitim için mücadele günüdür!

1 Mayıs; eşit işe eşit ücret; ev işlerinin □cretlendirilmesi i□in m□cadele g□n□d□r!

1 Mayıs; K□rt ulusuna kendi kaderini tayin etme (ayrı devlet kurma hakkı dahil), t□m milliyetlere tam hak eşitliği i□in m□cadele g□n□d□r!

1 Mayıs; çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı önderliğinde, işçilerin köylülerin demokratik halk iktidarı için, faşist TC devletini devrimle yıkmak i□in ortak □rg□tlenme, dayanışma, m□cadele etme g□n□d□r!

1 Mayıs; kapitalizmin doğa talanına karşı, doğayla uyum içinde yaşamak için mücadele günüdür!

1 Mayıs; emperyalist, kapitalist baskı ve s□m□r□ d□zeni şiddete dayalı devrimle yıkmak, sınıfsız, s□m□r□s□z sosyalist, kom□nist bir d□nya kurmak i□in m□cadele g□n□d□r!

BOLŞEVİK PARTİ
(Antakya Arabistan-Kuzey Kürdistan-Türkiye)

EMPERYALİST, KAPİTALİST BASKI VE SÖMÜRÜ DÜZENİ ŞİDDETE DAYALI DEVRİMLE YIKMAK, SINIFSIZ, SÖMÜRÜSÜZ SOSYALİST, KOMÜNİST BİR DÜNYA KURMAK İÇİN MÜCADELE!

BOLŞEVİK PARTİ

DEMOKRATİK, BİLİMSEL, LAİK, EŞİT, PARASIZ, ANADİLDE 12 YIL ZORUNLU EĞİTİM!

HERKESE AÇIK BİLİMSEL, DEMOKRATİK, LAİK PARASIZ YÜKSEK ÖĞRENİM!

BOLŞEVİK PARTİ

ÇALIŞABİLİR DURUMDA OLAN HERKESE İŞ!

HERKESE İŞSİZLİK VE SAĞLIK SİGORTASI!

GÜNDE 6 SAAT, HAFTADA 5 GÜNLÜK İŞ HAFTASI!

YAŞASIN 1 MAYIS! BIJÎ 1 GULAN!
YAŞASIN İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARI!
KAHROLSUN EMPERYALİZM, KAPİTALİZM, HERTÜRLÜ GERİCİLİK!
YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!

Kadınların aşağılanmasının, dövülmesinin ve onlara işkence edilmesinin günlük pratik olduğu ülkemizde, biz komünistlerin yaşantısı ilkesel olarak hâkim sınıfların ezilenleri bölmek için propagandasını yaptıkları bu insanlığı aşağılayan pratikten ayrılmak zorundadır. Komünist partisi ancak çalışmasının en başından itibaren bu sorunda taviz olamayacağını savunarak **kadın kitlelerin güvenini** kazanabilir; onları burjuvazinin yedeğinden çıkarıp devrim için bir güç haline getirebilir.

